

မိုးဝင်း

လုံးချင်းဝတ္ထု

ရှင်မြတ်နိုး

မြတ်နိုးစွာနမ်းရှိုက်ခွင့်ပြုပါသည်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ထွေးထွေးသိမ်း(ပြ-၀၀၈၂၇)
ငွေပုံကြယ်စာပေ၊ အမှတ်-(၅၄၅)၊ ကျောင်းလမ်း
၄/တောင်ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- အတွင်းနှင့်အရုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (ပြ-၁၀၀၉၈)
(ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၁၇၉၊ ၃၁လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - စိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ်-၂၂၃၊ ၃လွှာ၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ရုံး - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၉၄

၈၉၅-၈၃

ရှင်မြတ်နိုး
မြတ်နိုးစွာနှစ်ခြိုက်ခွင့်ပြုပါသော/ရှင်မြတ်နိုး၊ ရန်ကင်း။
ငွေပုံကြယ်စာပေ၊ ၂၀၁၇။
(၂၂၄)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇-၇ စင်တီမီတာ
(၁) မြတ်နိုးစွာနှစ်ခြိုက်ခွင့်ပြုပါသော

အခန်း (၁)
မောင်က ကျွန်မအား စိမ်းစိမ်းတောက်တောက်လေး
ကြည့်ပြီး လမ်းခွဲကြရအောင်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မ လုံးဝမထင်မှတ်
ထားခဲ့။ အခုတလော မောင့်ရဲ့အပြုအမူတွေက သူစိမ်းဆန်လျက်
တင်းကင်းပြတ်ပြတ်နေထိုင်တာကိုတွေ့ ကျွန်မ သတိထားမိနေ၏။
ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့က ငယ်ချစ်ဦးတွေပါ။ တစ်ရပ်ကွက်ထဲ၊ အိမ်နီး
ခြင်း၊ ကစားဖော်ကစားဖက်၊ ကျောင်းနေဖက်တွေ ဘယ်လောက်
အထိ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေအထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ထားသူတွေပါ။

“ဘာပြောတယ်မောင် ...”
“စိမ်း ...”
“ဟင် ...”
“မောင် ... အဲ ... ငါတို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်ပဲ
ဆက်ပြီးနေထိုင်ကြမယ် ... အဲဒါပြောတာ”
“ဪ ... ပြောရက်လိုက်တာမောင်ရယ် ... ကျွန်မတို့

စိုးလပြည့်စာပေ

ခွင်မြတ်နိုး

သံယောဇဉ်တွေကိုမောင်စိမ်းစိမ်းကားကားဖြတ်တောက်ရဲလိုက်တာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားမောင်ရယ် ... စိမ်းနားကြားလွဲတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ... ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲကြမယ်”

“ဟုတ်တယ်စိမ်း ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ငါမပြောချင်ဘူး တစ်နေ့သိလာမှာပါ”

“ငါတဲ့လား”

“သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲလေ ... ငါတို့ငယ်ငယ်လေးထဲက ဒီလိုပဲပြောကြတဲ့အတိုင်း”

“တော်ပါတော့ ထွဋ်ခေါင်ဆွေ ... ဘာကြောင့်လဲ ... အဲဒါတော့ စိမ်းကိုပြောပြပါ ... စိမ်းမှာ နင်မုန်းလောက်တဲ့ အကြောင်းတွေ ချို့ယွင်းချက်တွေရှိနေလို့လဲပြောပြ”

မောင်က ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလေသည်။ ကျွန်မအသိချင်ဆုံးက မောင်လမ်းခွဲချင်လောက်အောင် ကျွန်မမှာ ချို့ယွင်းချက်မရှိဘူးဟု ထင်မှတ်ထားသည်။

“မောင်ချိန်းတဲ့တည်းခိုခန်းကို ကျွန်မကမလိုက်လို့လား အနမ်းလေးတောင် ကျွန်မကလက်မခံလို့လား ... လက်ဖျားလေး ထိတာတောင် ကျွန်မအရမ်းရှက်ပြီး ဖယ်ပစ်လိုက်လို့လား”

“တော်ပါတော့ စိမ်းမြမြ ... ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲဆိုတာ နင်တစ်နေ့နေ့သိလာမှာပါ ... ဒါပဲပြောနိုင်မယ်”

မောင်က ကျွန်မကို စိမ်းဟုခေါ်ဆိုသုံးနှုန်းနေရာကနေ

မြတ်နိုးစွာနားရှိကြခွင့်ပြုပါသခင်

စိမ်းမြမြတဲ့။ မောင့်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အစိမ်းတောက်တောက်တွေ ပဲ့တင်ဟပ်နေလေသည်။ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာထိုင်နေပြီး ကန်ရေပြင်ကိုသာဠ်ကြည့်နေတဲ့ မောင်မျက်ဝန်းတွေစိမ်းနေတာ ရေပြင်နဲ့ရေညှိနှိုင်းမှော်ပင်တွေရဲ့ အစိမ်းရောင်ကြောင့်လားဟု တွေးထင်မိ၏။ မောင်ခေါင်းကြီးငုံ့မနေဘဲ ကျွန်မကို ရဲရဲတင်းတင်း ကြည့်စမ်းပါဟု မောင့်မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို ကျွန်မဆီပြောင်းစေ ခဲ့ပေမယ့် မောင့်မျက်ဝန်းအရောင်တွေပြောင်းလဲမသွားဘဲ စိမ်းစိမ်းပင်။

“ပြန်ကြမယ်စိမ်းမြမြ ... ဘာစကားမှဆက်ပြောစရာမရှိ တော့ဘူးထင်တယ် ... ထပ်မတွေ့ကြတော့ဘူး ...”

မောင်က ထလိုက်သည်။ ကျွန်မနှင့်မောင်က တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေဖြစ်ကြပေမယ့် မေဂျာ မတူကြ။ ကျွန်မက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ၊ မောင်က ရေကြောင်း တက္ကသိုလ်မှာ၊ စာဂျှပ်ကျွန်မ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ မင်္ဂလာဦးည အပျိုစင်ဘဝကို မောင့်အတွက်ထိန်းသိမ်းထားနေခဲ့တဲ့ကျွန်မက ချစ်သူသဘာဝချိန်းတွေ့ရင်တောင် စားသောက်ဆိုင်မှာပဲ စားသောက်ရင်း တွေ့ဆုံခဲ့၏။ မောင့်မွေးနေ့အမှတ်တရ ချစ်သူများ နေ့မှာ မောင်က ထူးထူးခြားခြား ဟိုတယ်တစ်ခုမှာချိန်းသောအခါ ကျွန်မ အထိတ်တလန့်နှင့်အပြင်းအထန်ငြင်းဆန်မိပြီး မောင့်ကို အခွင့်အရေးသမားဟုဖြစ်ဖြစ်ခါခါပြောဆိုရန်တွေ့ခဲ့သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“စိမ်းရယ် ... မောင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူသက်တမ်းသုံးနှစ် မှာ မောင်တစ်ခါမှ စိမ်းဆီက အခွင့်အရေးမယူခဲ့ပါဘူးကွာ ... လက်လေးကိုငိုမိတာတောင် စိမ်းမကြိုက်လို့ ... မောင် အခွင့်အရေးမယူခဲ့တာပါ”

“စိမ်းယောက်ျားတွေကို မယုံကြည်ဘူးမောင် ... အဓိပ္ပာယ် မရှိတာပဲ ... ကျွန်မက အပျိုစင်ဘဝနဲ့ မင်္ဂလာဦးညကို ဖြတ်သန်းချင် တာပါ ... မောင့်အတွက်ပါနော် ... မောင့်ကို တည်ကြည်ခန့်သားပြီး ကျွန်မကိုတန်ဖိုးထားစေချင်ခဲ့တာပါ ... မောင်ဘာဖြစ်ရတာလဲ၊ ဒီလိုမျိုးတောင်းဆိုရအောင် မုန်းစရာအရမ်းကောင်းတာပဲ”

မောင့်ကို ကျွန်မစိတ်ကောက်ပြီး တစ်ပတ်လောက်စကား မပြောခဲ့။ ကျွန်မနေတဲ့အဆောင်ကို မောင်လာပြီးတောင်းပန်ချော့ မေ့တာ အကြိမ်ကြိမ်ပဲ။ အလွယ်တကူ စိတ်ဆိုးပြေလိုက်လျှင် မောင် ယောင့်တက်သွားမည်ဆိုး၍ လက်မခံခဲ့။ အဲဒီနောက်ပိုင်း မောင်နဲ့ကျွန်မ အနေဝေးသွားရတာပဲထင်သည်။

“ကျွန်မကို နောက်တစ်ခါအပေါ်စားဆန်တဲ့တောင်းဆိုမှုတွေ မတောင်းပါနဲ့မောင် ... ကျွန်မလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး ... ”

ထိုအချက်တွေကြောင့်ဟုတော့ မောင်ကပြောမှာမဟုတ် ပေ။ မောင်လည်း မာနကြီးတာပဲ။ ကျွန်မစကားတွေက မမာန်ကို အရှက်ရစေတာမျိုးလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

“ခဏလောက်မောင် ... အဲလေ ကိုထွင်ခေါင်ဆွေ ... ရှင်

မြတ်နိုးစွာနမ်းရွက်ခွင့်ပြုပါသခင်

တကယ်ပဲ ကျွန်မနဲ့လမ်းခွဲချင်တာလား”

“သွားကြမယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဖြေစမ်းပါ ... အောက်တန်းကျတဲ့အကြောင်း တွေပြောခဲ့လား ... ကျွန်မကို အရမ်းချစ်တယ်လို့ မောင်ခဏခဏ ပြောနေတာ ... ဟန်ဆောင်နေတာလား ... ကျွန်မဘဝကို တရားဝင်လက်မထပ်သေးခင် ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုး”

“တော်ပါတော့စိမ်းမြမြ ... မင်းစကားတွေက အရမ်းလွန် နေပြီကွာ ... ငါက မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူး ... မင်းကိုချစ်သူအဖြစ် ငါ့နှလုံးသားတွေက ခံစားလို့မရတော့ဘူး ... ငါ့ကိုအထင်မသေစမ်း ပါနဲ့”

မောင်က အော်သည်။ လေသံမာထန်ထန်နေသေး၏။ ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်မကြောင်တောင်တောင်နှင့်အူတူတူကြီး ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျွန်မနှလုံးသားတွေ အရမ်းပဲနာကျင်ခံစားနေရ သည်။

“စိမ်း ... နင် မှားသွားပြီလားပဲ ... ထွင်ခေါင်ဆွေကို နင် အရမ်းချစ်ခဲ့တာသေချာပါတယ်”

မောင့်နောက်ကိုပြေးလိုက်သွားပြီး မောင့်ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင် တာ ကျွန်မကို မထားခဲ့ဖို့တောင်းပန်ပြောဆိုချင်ပေမယ့် ခြေလှမ်း တွေက မရွေ့။ ကျွန်မက မာနရှိသည်။ ကျွန်မချစ်သူသည် ကျွန်မရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကိုမရလို့ စွန့်ခွာသွားမယ်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်မအထင်

သေးစွာနေရစ်ခဲ့ချင်ပါ၏။ မောင်ကနည်းနည်းလေးပင် လှည့်မကြည့်။ သံယောဇဉ်ပြတ်တောက်စွာဖြင့် ကားပေါ်တက်၍ မောင်ထွက်သွားသည်။

“ကျွန်မကို ဒီလိုနည်းနဲ့ရက်စက်စိမ်းကားစွာ ထားခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မနေခဲ့ပါ့မယ် ... ကျွန်မက မောင့်လိုယောက်ျားမျိုးကို အထင်မကြီးဘူး”

ကျွန်မရပ်နေဆဲပင်။ မောင်ပြန်လှည့်လာမလားဟု မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေးရှိနေသေးသည်။ ငယ်စဉ်ထဲက မောင့်အပေါ် အမြဲတမ်းအနိုင်ယူတတ်ပြီး ကျွန်မထားရာနေ စေရာသွားခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မအပေါ် အရမ်းချစ်ခဲ့အရမ်း အလိုလိုက်ခဲ့။ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သော ထွဋ်ခေါင်ဆွေသည် ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ ကျွန်မကို ရက်စက်စွာစွန့်ပစ်နိုင်ခဲ့တာလဲ။

“ရှင် ... နောက်ထပ်ချစ်သူကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံသွားလို့လား”

မောင် ... နောက်ကောင်မလေးတစ်ယောက်တွေ့လို့ ကျွန်မကို စွန့်ပစ်သွားတာဆိုရင်တော့ သစ္စာမဲ့လွန်းတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို ကျွန်မအထင်သေးစွာ ချီရာမုန်းတီးမိမှာပဲဖြစ်သည်။

“စိမ်းမြမြ”

“ဟင်”

မောင်များလားဟု မျှော်လင့်ချက်နှင့် ကျွန်မရင်တွေ လှိုက်ခနဲ တုန်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်း။ ကျွန်မနှင့် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား ရဲရန်ဖြစ်နေသည်။

“ဪ ... ရဲရန်”

“စောစောကနှစ်ယောက်ပါ ... အခု ဘာဖြစ်လို့တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့တာလဲ ... ဟိုလူစိတ်ကောက်သွားတာလား”

ကျွန်မနှင့်မောင့်အကြောင်းကို ကျွန်မတို့အတန်းကသူတွေ အတော်များများကသိနေကြသည်။ ကျွန်မနှင့်မောင် စားသောက်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ကြ၊ ငြင်းခန်ကြနဲ့ ကြည်ကြည်နူးနူးလက်ချင်းချိတ်လျှက် တခြားချစ်သူတွေလို မနေထိုင်ကြ။ မောင့်ကို ရိုးအသူအဖြစ်သတ်မှတ်ထားကြသည်။

“ငယ်ချစ်တွေဆို”

“ရဲရန်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ချစ်သူတွေဆိုတာ ‘ဒီလိုပဲ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ချစ်ကြနဲ့လေ’

“ဟုတ်ပါပြီ စိမ်းမြမြရယ် ... ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ကောင်မလေးကို အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးတာပါ ... ရင်ဖွင့်နိုင်တယ်နော်”

ရဲရန်က ပိုက်ဆံချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ဂုဏ်ဒြပ်တွေပြည့်စုံတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကဖြစ်၍ ကျွန်မတို့မေဂျာမှာတော့ King ပဲလေ။

ရှင်မြတ်နိုး

ရဲရန်ကို ကောင်မလေးတွေက သဘောကျကြပေမယ့် စိမ်းကတော့ မောင်ကလွဲပြီး ဘယ်လိုယောက်ျားလေးမျိုးကိုမှ စိတ်မဝင်စားမိ။ ရဲရန်ကလာလာရောနှောဆက်ဆံလို့သာ ခင်မင်နေခဲ့သည်။

“စိမ်းမြမြ”

“သွားပါဟာ ... ကျွန်မအကြောင်းလည်းသိသားနဲ့ တစ်ယောက်တည်းပဲနေချင်တယ်”

“ကိုယ်က စိတ်ပူလို့ပါ ... စိမ်းမြမြကရေပြင်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေလို့ပါ ... ရည်းစားက ထားခဲ့လို့ ရေခဲခုန်ဆင်းတော့မလားလို့လေ”

ကျွန်မမှာ ကားမရှိပေ။ မောင်က ရက်စက်စွာတစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့တာမို့ အဆောင်ကို ကျွန်မဘယ်လိုပြန်ရမလဲလို့ မောင်ထည့်သွင်းစဉ်းစားပုံမရ။ အရမ်းကြီးစိမ်းနေခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်က မောင်တို့မိသားစုက ကျွန်မတို့ထက်ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မောင့်ကျောင်းစရိတ် ကျွန်မအမေက ထောက်ပံ့ပေးကမ်းရသည်။ ကျွန်မဖေဖေဆုံးသွားသဖြင့် အမေနဲ့ကျွန်မတို့ တဖြည်းဖြည်းစီးပွားပျက်သွားကြ၏။ မောင်တို့မိသားစုက စီးပွားတက်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကမှ တခြားကိုပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသည်။

“ကျွန်မ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသွားလို့ မောင်စွန့်ပစ်လိုက်တာလားပဲ”

မြတ်နိုးစွာနမ်းရှိုက်ခွင့်ပြုပါသခင်

တကယ်ကို မထင်မှတ်ထားခဲ့တာပါ။ မောင်ပြောင်းလဲသွားတာတော့ အမှန်ပင်။ မောင်မိဘတွေကလည်း ကျွန်မတို့သားအမိအပေါ် နည်းနည်းစိမ်းကားပြလာ၍ အမေက သမီးမာနရှိပါတဲ့။ ကျေးဇူးကန်းချင်တဲ့သူတွေမို့ အမေကတော့ မပတ်သက်စေချင်တာတဲ့။ ကျွန်မနဲ့မောင်တို့ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတာ နောက်ပိုင်းမှာ အမေက သဘောမကျတော့ ကန့်ကွက်လာသည်။

“မင်းဘယ်ကိုသွားချင်တာလဲ စိမ်းမြမြ ... ကိုယ်ရိုးသားစွာနဲ့ လိုက်ပေးမလို့ပါ”

“မပို့နဲ့ ... ကျွန်မအငှားကားနဲ့ပြန်မယ်ရဲရန် ... ရှင့်ကိုအထင်သေးလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး ... ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးမြင်မယ်လေ ... သွားပြီနော်”

“စိမ်းမြမြ ... ”

သူတားဆီးဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ကျွန်မဇွတ်အတင်းပဲ ရှောင်ထွက်လာခဲ့သည်။ မောင်နဲ့ကျွန်မက တရားဝင်ပြီးပြတ်ကြသေးတာမဟုတ်ပေ။ မောင်အထင်လွဲမှာ၊ ယောက်ျားလေးတွေခေါ်ရာနောက်လိုက်တတ်တဲ့မိန်းကလေးအဖြစ်ရောအထင်အမြင်မခံနိုင်ပေ။

“ရဲရန် ... ရှင့်ဟာရှင် ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပါစေ ကျွန်မကတော့ လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူး ... မောင့်ကို ကျွန်မတစ်နှစ်တိတ်စောင့်မယ် ... အပြီးသတ်သွားတာလို့ ကျွန်မဘက်က မသတ်မှတ်နိုင်သေးလို့လေ”

ရှင်မြတ်နိုး

ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာဆိုတာမျိုးပဲလား။ ကျွန်မ မာနတွေပြည့်နှက်နေပေမယ့် မောင်နှင့်ချစ်သူတွေအဖြစ်ဆက်ပြီးရှိ နေချင်သေးသည်။

“ကျွန်မဘက်ကလည်း မောင့်အပေါ် အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျခဲ့ တာတွေရှိနေပါတယ်မောင်ရယ် ... ကျွန်မ သေသေချာချာသိရမှ ဖြစ်မယ်နော် ... ကျွန်မကို မောင်သံယောဇဉ်ကုန်သွားရတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုသိမှဖြစ်မယ်”

မောင့်ချစ်သူအဖြစ် တစ်နှစ်တိတိကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်မှတ်ပြီး စောင့်နေပေးပါမယ်။ ကျွန်မက သစ္စာတရားကို လက်ကိုင်ထားချင်သေးပါတယ်။ ကျွန်မနှလုံးသားတွေထဲမှာ မောင့် ကို ချစ်မြတ်နိုးနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်မောင် ... ချစ်သူအပေါ် ကျွန်မ အမြဲတမ်းအနိုင်ယူနေမိတာပဲလား ... မာနတွေပြချင်ခဲ့တယ်”

ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပဲ အသည်းမာပြီး ဘယ်အရာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်သူဖြစ်နေပါလျှက် မောင်နှင့်တကယ်တမ်းဝေးကြရ တော့မယ့်အခြေအနေမျိုးကို ရင်မဆိုင်နိုင်ဘဲ နာကျင်ကြကွဲနေရ သည်။ အငှားကားတားပြီး ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ကြောင်ငေးငေး နှင့် အသက်ခန္ဓာကင်းမဲ့နေသလိုမျိုးပဲ။ ကားသမားက နှစ်ခွန်း လောက် ထပ်မေးတော့မှအသိတွေဖျတ်ခနဲတိုးဝင်လာပြီး ကျွန်မ နေထိုင်တဲ့ရပ်ကွက်မှာမည်ကိုပြောလိုက်ရသည်။

ခန်း (၂)

“မေမေ”

“ဟင်သမီး”

“တကယ်လို့ ထွင်ခေါင်ဆွေကလေး သမီးကို ချစ်သူအဖြစ်က နေ့ရပ်ဆဲလိုက်ပြီလို့ပြောရင် မေမေလက်ခံနိုင်မလားဟင်”

“ဘာလဲ ... ထွင်ခေါင်က သမီးကိုလမ်းခွဲဖို့ပြောလာလို့လား”

“အင်း ... ”

“ဘာရယ်”

ဒေါ်သီတာစိမ်းက သမီး စိမ်းမြမြအား ထွင်ခေါင်ဆွေက ခွန်ပစ်တော့မည်ဆိုတာ သိသိကြီးနှင့်ပင် စိတ်မကောင်းကြီးစွာနှင့် မော့ကြည့်မိနေသည်။ သမီးမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်စတွေ ခွန်းထင်းနေ၏။ ခံပြင်းဒေါသလည်းထွက်ချင်နေရ၏။ ဒါပေမယ့် သမီးလေးမှာ မှည့်တစ်ပေါက်ပင်မစွန်းထင်းသေး၍ စိတ်တော့ သက်သာရာရသွားသည်။

“မေမေကြိုတင်သိထားပြီးသားပါသမီးရယ် ... သူတို့က ချမ်းသာကြပြီလေ ... မေမေသမီးလေးကို အထင်သေးတော့မှာ ပေါ့”

“အဲဒါတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးမေမေ ... ကျွန်မအပြစ်တွေပဲ ထင်တယ် ... ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို အနိုင်ကျင့်တာတွေများသွားလို့ပဲ”

“စိမ်းမြမြရယ် ... သမီးအနိုင်ကျင့်တာက အခုမှလား ... အရင်တုန်းက မေမေတို့က သူတို့ကိုထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့တုန်းက ပြားပြား ဝပ်နေတာလေ”

မေမေက မောင့်ကိုအပြစ်တင်စကားတွေပြောတာလည်း မနှစ်သက်မိ။ မောင်တို့က အဆင်ပြေချမ်းသာသွားလို့လား။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ မောင့်မိဘတွေကတော့ စိမ်းစိမ်းလေးပဲ။ မေမေ ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကျွန်မအပေါ် အပြစ်တွေဖြင့်ဖြင့် ယေချစ်ဆိုတာကိုထည့်မတွက်တော့တာမျိုးဖြစ်နေသည်။

“စိမ်း”

“ရှင်”

“ဘာမှခံစားစရာမလိုဘူးနော် ... ဒီလိုယောက်ျားမျိုးက ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိဘူး ... ကျေးဇူးကန်းလွန်းတယ် ... စိမ်းက အရမ်းချောမောလှပတဲ့မိန်းကလေး။ တန်ဖိုးကြီးမားသူပါ။ သမီးလေး မိုက်ရူးခဲပြီး ဒင်းအလိုဆန္ဒတွေမလိုက်လျော့ခဲ့မိလို့ပဲ”

မေမေနှင့်ကျွန်မက တစ်ခါတရံ သူငယ်ချင်းတွေလိုပင်

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဆိုအသိပေးတိုင်ပင်တတ်သည်။

“အဲဒီကိစ္စကုသ်း မောင်က စိမ်းကို အလိုမကျတာမျိုးဖြစ်နိုင် တယ်မေမေ”

“ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ သမီးရယ် ... ဒီလို လုပ်သင့်လား ... မေမေသမီးလေးကို ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး ယုတ်မာလိုက်ကြတာနော်”

ဒေါ်သီတာစိမ်း ခံပြင်းနာကြည်းစွာပြောပစ်လိုက်မိသည်။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေ ဒင်းက ဘာကောင်မို့လို့လဲ။ ငါ့သမီးလေးကို နင်တို့ ထက် အဆတစ်ရာသာတဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေပေး စားပစ်မယ်။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေရဲ့မိဘတွေကလည်း မိမိတို့အား ချေးနိုး ငှားနိုးနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံတာပင်မကြိုက်ချင်ကြ။ မျက်နှာပျက် နေသည်။ သမီးကိုတောင် စွန့်ပစ်လိုက်ပြီလေ။ ဘယ်လောက် ခံပြင်းနာကြည်းရလဲ။ တစ်ချိန်က ထွဋ်ခေါင်ဆွေရဲ့ကျောင်းစရိတ် ရော မိသားစုစားဝတ်နေရေးပါ ဒေါ်သီတာစိမ်းတို့က ပေးကမ်း ထောက်ပံ့ကူညီကြရလေသည်။

“သမီးလေး စိမ်းက အရမ်းလှပတယ် ... မိန်းမတို့ရဲ့အလှက နေဥစ္စာပဲသမီး ... ခေါင်းကိုမော့ရင်ကိုကော့ထားလိုက် ... ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်နဲ့ ဒင်းတို့ကဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့လဲ”

“စိမ်းနားတော့မယ်မေမေ”

“စိမ်း ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ရှင်”

“သမီးလေးကို မေမေအနီးကပ်ထိန်းသိမ်းရတော့မယ် စိတ်မချဘူး”

“အမြဲတမ်း ကျွန်မက မေမေစည်းကမ်းအတိုင်းနေတာပါပဲ။ သမီးချစ်တာမေမေပဲ”

“တကယ်”

“ဟုတ်”

“သမီးလေးအရွယ်ရောက်မှ မိဘစီးပွားရေးကကျရတယ်။ မေမေ စိတ်မကောင်းလိုက်တာနော် ... ကျေးဇူးကန်းတဲ့သူတွေက တမောင့်”

ဒေါ်သီတာစိမ်း ခံပြင်းစွာဒေါသတကြီးပြောမိသည်။ သီတာ့ သမီးလေးဘယ်လောက်အထိ တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ တစ်နေ့ဒင်းတို့ ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။ သမီးစိမ်းမြမြရဲ့စိတ်တွေ ကြံ့ခိုင်နိုင် ပါတယ်။ ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ်ဖြင့်တင်ထားတတ်တဲ့သမီးလေးပဲ။ မိမိ တစ်ယောက်တည်း ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေတုန်း မထင်မှတ်ဘဲနှင့် မိမိရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း ခင်သွယ်သွယ်က အဆက်အသွယ်လုပ်လာ လေသည်။

“ဟဲ့သီတာလား ... ငါပါ ... ခင်လေ ... ခင်သွယ်သွယ်”

“ဟယ် ... ခင်ရယ် ... နင် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ... သီတာအရမ်းသတိရနေတာသိလား အရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

မြတ်နိုးစွာနမ်းနှိုက်ခွင့်ပြုပါသည်

“တွေ့ကြမယ်လေ ... ခင်လည်း နိုင်ငံခြားကနေ ဒီကို ပြန် အခြေချတာ တစ်နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ် ... သီတာရေ နင့် သတင်းကို စုံစမ်းနေတာ ... အခုမှ ဖုန်းနံပါတ်ရလို့ဟ ... ဘုတ် ဘုတ်ပေးတာလေ”

“ဪ ... ဘုတ်လား ... သူနဲ့တောင် အဆက်အသွယ်ပြတ် နေကြတာ ... တော်သေးတာပေါ့ဟယ် ... ငါ့ဖုန်းနံပါတ်လေးရှိသေး လို့”

“သီတာ ... ငါလာခဲ့မယ် ... နင့်လိပ်စာပြောပြ”

“အေး ... ”

ဒေါ်သီတာစိမ်းနှင့်ခင်သွယ်သွယ်က တက္ကသိုလ်မှာအတွဲဆုံး ဝင်း မတွေ့ကြတာတောင်ကြာပြီပဲ။ သွယ်ချမ်းသာနေသည်ဆိုတာ သတင်းကြားနေသည်။

“ခင်”

“ပြော”

“အခု သီတာတို့က ဆင်းရဲနေပြီလေ”

“ဟာ ... သီတာကလည်း ဒါတွေပြောစရာလား ... သိပ်စာပဲပေးစမ်းပါဟာ ... ခင် အရမ်းတွေ့ချင်လို့ ... ဒါနဲ့ သီတာ သမီးလေးရော ငယ်ငယ်က အရမ်းချစ်စရာကောင်းပြီး စွာတေး နေလေလေ”

“အခု အပျိုကြီးဖြစ်နေပြီဟာ ... စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ

ရှင်မြတ်နိုး

တက်နေတာ နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်ပြီ”

“သီတာ သတင်းတွေကြားပါတယ် ... အားမငယ်စမ်းပါနဲ့... ခင်တစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ်”

“သီတာကတော့လေ အခုသူငယ်ချင်းတွေကိုတွေ့ဖို့ အရမ်းလန့်နေတယ်ခင်ရေ ... မရှိချေးနိုးထင်မှာကြောက်တယ်ကွာ”

“ခင်က အဲဒီလိုမျိုးလားသီတာရယ် ... ကဲပါ လာမှစကားတွေ အများကြီးပြောကြမယ် ... ရှင့်လိပ်စာပဲပြောစမ်းပါ”

“အင်း ပြီးရော”

ခင်က စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသူပင်။ သီတာ အားတက်သွားသည်။ ခင့်ကို လိပ်စာပေးလိုက်၏။ သမီးလေးကိုလည်း တွေ့ချင်သည်ဆို၍ ဝတ်စားပြင်ဆင်စေသည်။

“သမီးရေ ... မေမေတို့တော့ ကံထပြီထင်တယ် ... မထင်မှတ်ဘဲ မေမေသူငယ်ချင်း ခင်ကလာဆက်သွယ်တယ်၊ သမီးပြင်ထားနော် ... တွေ့ချင်လို့တဲ့လေ”

ကျွန်မ ဘယ်သူနှင့်မှတွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒမရှိပေ။ မေမေက မောင့် ကြောင့် အသည်းကွဲ နေသည်တော့ မထင်စေလို ပေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မေမေစိတ်ခံစားချက်တွေကို ကျွန်မ နားအလည်ဆုံးဖြစ်ချင်သည်။

“မေမေတို့နိမ့်ကျတော့ အထင်သေးချင်တဲ့ဟာတွေ သိမယ်လေ”

မြတ်နိုးစွာနားထိုင်ခွင့်ပြုပါစေ

ခင့်မှာသားတစ်ယောက်ရှိနေတာ သီတာသိထားသည်။ အကယ်၍များ သမီးလေးကိုသဘောကျသွားရင် ထွင်ခေါင်ဆွေကို အလဲထိုးနှက်ချင်သည်။

“ခင်ကလေ စိတ်သဘောထားအရမ်းပြည့်ဝတယ်၊ အရင်ထဲက ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကလေ အရမ်းလည်းချမ်းသာကြတယ်”

မေမေရယ် ... လူတွေကိုအရမ်းလည်း မျှော်လင့်မထားပါနဲ့ဦး ... သမီးတို့က ကံဆိုးတတ်တယ်နော်၊ မေမေဘယ်လောက်အထိ ပတ်ဝန်းကျင်ကနေထိုးနှက်မှုတွေကို ခံနေရရှာလဲဆိုတာ ကျွန်မ အသိဆုံးပါ။ မောင်တို့မိသားစုက အဆိုးဆုံးပဲ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်မိသည်။ နှစ်နာရီလောက်ကြာတော့ မေမေ့အသံထွက်လာ၏။ ဧည့်သည်တွေလာပြီ ထွက်ခဲ့တော့သမီးရေတဲ့။ ကျွန်မ စိတ်ပျက်လေးလံလျက် ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မတွေ့ချင်ဘဲ မေမေဆန္ဒအရ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“လာသမီးလေး ... ခင်တို့လာပြီ ... တွေ့လားစိမ်းစီးလာတဲ့ကားကြီးကောင်းလိုက်တာ”

မေမေပျော်နေတာပဲ။ လောကဓံကြောင့် တစ်ခါတရံ မေမေ ချုပ်ရည်ကချွတ်ခြံကျလျက်။ ကျွန်မကြောင့်သာပါ ...

“ခင်ရယ် ... တွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက်တာဟယ် ... မတွေ့ကြတာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ... အခုချိန်မှာလာတာ အရမ်းပျော်တယ်”

မေမေနှင့်ချောမောခန့်ညားတဲ့ အန်တီကြီးတို့ ပွေ့ဖက်နှုတ် ဆက်နေကြချိန်တွင် ကားမောင်းတဲ့နေရာမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာရာ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မ အထိတ်တလန့်နှင့် မျက်လုံးတွေပင် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

“ဟင် ... ရဲရန်”

“စိမ်းမြမြပါလား”

ရဲရန်ရဲ့အမေပါလား။ ဒီကောင်က ရွတ်နောက်နောက်၊ ကျွန်မမျက်နှာထားကိုတည်တင်းပစ်လိုက်ပါသည်။

“သားနဲ့သမီးတို့က သိနေကြတာလား”

“ဟုတ်တယ်မေမေ ... သူက သားတို့မေဂျာမှာ Queen လေ ... စိမ်းမြမြတဲ့”

“ဟုတ်လား ... အမလေးအတော်ပဲပေါ့၊ အန်တီခင်က မိတ်ဆက်ပေးမလို့ခေါ်လာတာ”

မေမေကတော့ သဘောတော်တော်ကျပြီး ရွှင်မြူးပြီးပျော်နေသည်။ ကျွန်မမျက်နှာထားလေးကတည်နေ၏။ ရဲရန်က ကျွန်မနှင့်မောင့်အကြောင်းသိထားသူဖြစ်နေသည်။

“သမီးလေကချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွယ် ... အရမ်းချောတာပဲ ... အန်တီခင်ကလေ သမီးငယ်ငယ်လေးထဲက ချစ်တာ ... သိတာမေးကြည့်”

“ဟုတ်တယ်သမီးလေး ... ခင်ကအမြဲတမ်းလာတယ် ...

သားလေးလည်းတစ်ခါလား ပါလာသေးတယ်နော်ခင်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ... နောက်တော့ နိုင်ငံခြားပြောင်းသွားလို့ဝေးသွားကြတာပါ”

ရဲရန်က ပြုံးစိစိ၊ ကျွန်မလုံးဝမကြိုက်ပေ။ ကျွန်မကို မောင်စွန့်ပစ်သွားတာ သူကဟာသလုပ်ချင်နေ၍ အမြင်ကတ်လာသည်။

“သားနဲ့သမီးကို ထွေထွေထူးထူးမိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ ... သားက ဆယ်တန်းနှစ် မြန်မာပြည်ရောက်တာလေ ... မာမီတို့နဲ့ထားတာ ... အခု ခင်လည်းပြန်လာပါပြီ၊ ယောက်ျားကလည်းဆုံးတော့ မြန်မာပြည်မှာပဲနေတော့မယ်လေ”

ခင်ဝတ်ထားတဲ့စိန်တွေက အရည်အသွေးကောင်းလွန်းကာ ပြုံးပျက်လက်နေသည်။ မိမိအားမကျပေမယ့် သမီးလေးအတွက် တင့်တယ်တဲ့ဘဝလေးတစ်ခုတော့ ပိုင်ဆိုင်ထားစေလိုခဲ့၏။ ခင့်သားနဲ့က ကျောင်းနောက်တွေတဲ့ ဟန်ကျလိုက်တာ၊ ပီတိဖြစ်ရသည်။

“ထွဋ်ခေါင်ဆွေ ... နင်ကများကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ငါ့သမီးတို့များ ခွာပစ်ရတယ်လို့”

ဒေါ်သီတာစိမ်း စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။

“သီတာရေ ... တို့တွေအပြင်မှာ ညစာသွားစားကြမယ်၊ ဒီသားစုတွေပြန်ဆိုကြတုန်း ပျော်ပျော်ပါးပါးလေ”

“ကောင်းတယ်ခင် ... ခဏလေး ... သီတာတို့ အဝတ်စားလဲလိုက်မယ်”

“လဲလေ ... အားမနာနဲ့ခင်တို့စောင့်နေမယ်”

ကျွန်မကတော့ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသည်။
မာနတွေနှင့်တင်းခံထားရပေမယ့် ကျွန်မအသည်းကွဲချင်နေသည်။
အခန်းအောင်းပြီးတော့ မောင်ဘာကြောင့်များ ကျွန်မကိုစိမ်းစိမ်း
ကားကားကြီး စွန့်ခွာထားရက်လဲဆိုတာ သိချင်နေမိ၏။ မောင့်ကို
မုန်းပစ်ဖို့ ကျွန်မဘက်မှအဆင်သင့်မဖြစ်သေးဟုထင်သည်။

“သိတာတို့မှာကားမရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူးခင်ရယ် ... သမီးလေးအရွယ်ရောက်မှ စီးပွားက
ကျရတယ်လေ ... ”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်ကားတစ်စီးပို့ပေးမယ် ... ခင်တို့မှာ
ကားတွေအများကြီးရှိတယ်လေ ... သားရေ ... မင်းပဲတာဝန်ယူပြီး
ပို့ပေးလိုက် ... သမီးလေးကားမမောင်းတတ်သေးရင်လည်း သား
အမောင်းသင်ပေးလိုက်လေ”

“ကျွန်မ မောင်းတတ်ပါတယ်အန်တီခင် ... ဒါပေမယ့်လေ
စိမ်း မမောင်းချင်ပါဘူး ... ကားလည်းမပို့ပေးပါနဲ့နော် ... ရုတ်
တရက်ကြီး ကားစီးနိုင်တာ ပတ်ဝန်းကျင်ကတစ်မျိုးထင်မှာစိုး
လို့ပါ”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်စမ်းပါနဲ့သမီးလေးရယ် ...
ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော လက်ခံပေးပါ ... အန်တီခင်စေတနာပါ”

“ခင်ရာ ... နောက်မှစိစဉ်စမ်းပါဟာ ... ကဲ ... ညစာပဲ

ဘယ်မှာစားကြမလဲ”

“ဒါကတော့ အကောင်းဆုံးကိုရွေးနော် ... သားဦးဆောင်
လိုက်လေ ... သမီးလေးဆန္ဒကိုလည်းမေးပါဦး”

“စိမ်းမြမြက ရိုးတယ်မာမိရေ ... ကျောင်းကကန်တင်းပဲ
ထိုင်နေတတ်တာလေ ... သားပဲရွေးမယ်”

ရဲရန်စကားတွေက ဘာကိုရည်ညွှန်းနေလဲဆိုတာ ကျွန်မ
သိနေသည်။ သူများရဲ့အားနည်းချက်ကို ထိုးနှက်ချင်တဲ့ကောင်
မုန်းလိုက်တာ။ သူမ စိတ်ထဲကနေ မကျေမနပ်နှင့်ဒေါသတွေဖြစ်
နေရသည်။

၁”

မင်းကို ထားခဲ့ပြီမဟုတ်လား စိမ်းမြမြဟု ပြောချင်သည်။ စိမ်းမြမြချစ်သူက နောက်တစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတာတောင် ရန်တွေ့ခဲ့သည်။ မပြောချင်လို့ပါ။ စိမ်းမြမြ မာနခဲမလေး ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်ဝင်တစားမရှိ။ ရန်ကြိုက်နေသည်။ မာမိက သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ့်ကောင်မလေးလိုက်ကြည့်တဲ့။ စိမ်းမြမြဖြစ်နေသဖြင့် သဘောကျသွားရ၏။ မာမိရေ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးပါတော့ဟု တောင်းဆိုပစ်ရမယ်။ ရန်ကပင် စကားလမ်းကြောင်းစလိုက်မည်။

“ကိုယ်မငြင်းပါဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“အရမ်းမအော်နဲ့လေ”

မာမိတို့က အလိုက်သိစွာဖြင့် အပြင်ထွက်ပေးနေကြသည်။ ရန်နှင့်စိမ်းမြမြတို့နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့၏။ မျက်တောင်ကော့လေးတွေ တဖျတ်ဖျတ်ပင့်လျက် သူ့ကိုမကျေမနပ်နှင့်နှုတ်ခမ်းစူရန်တွေ့နေသည်။

“ကိုယ့်မှာချစ်သူမှမရှိသေးတာပဲ စိမ်းရယ်”

“ဘာစိမ်းလဲ”

“အခုချိန်ကစပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင်နေရမယ်လေ”

“ရဲရန်နော်”

အခန်း (၃)

“စိမ်းမြမြ”

“ဘာလဲ”

“တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ်နဲ့စိမ်းတို့က လင်မယားတွေဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာနော်”

“ဘာပြောတယ်”

သူရယ်နေသည် ကျွန်မဒေါသတကြီးနှင့်ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်နေမိ၏။ သူ့နောက်ပြောင်နေတာ ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့များ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတာလဲ။ မကြိုက် နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားသည်။

“လူကြီးတွေက စီစဉ်မှာလေ ... မာမိက ကိုယ့်ကိုစကားအရိပ်အမြွက်ပြောတယ်”

“ရှင်ငြင်းလိုက်နော် ... ကျွန်မမှာချစ်သူရှိတယ် ... ရှင်သိတာ

“စိမ်း”

“တော်ပြီ”

ကျွန်မ တခြားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့်နှစ်ယောက်ထဲ ထိုင်နေရတာပင် စိတ်ကမလုံပေ။ မောင်နဲ့ကျွန်မတို့ တရားဝင်အတိအလင်းလမ်းခွဲတာမဟုတ်သေးပေ။ ကျွန်မတစ်နှစ်လောက်စောင့်ချင်သေးသည်။ ငယ်ချစ်ဦး ချစ်သူဘဝ သုံးနှစ်လောက်တွဲခဲ့ကြ၏။ သစ္စာတရားဆိုတာကို ကျွန်မတန်ဖိုးထားချင်သည်။

“စိမ်းက ချစ်သူကို အလွန်အမင်းယုံကြည်နေတာလား”

“ကျွန်မကိစ္စပါ”

“စိမ်းမှာအရင်းနှီးဆုံးတိုင်ပင်ဆွေးနွေးဖော်တောင် တစ်ယောက်တလေမှမရှိဘူးနော်”

“အင်း ... ကျွန်မအမေရှိတယ်လေ ... တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက်မလိုပါဘူးရဲရန် ... ရှင်လည်းအပိုတွေလာလုပ်မနေနဲ့”

ရဲရန်ကလည်း ကောင်မလေးတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပါပဲ။ ကျွန်မအထင်မကြီးမိ။ ယုံကြည်မှုလည်းမရှိပေ။ သူက အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်သူဟုမထင်မိ။

“ရဲရန်”

“စိမ်း”

“ကျွန်မတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကိစ္စကိုသိထားတော့လေ မောင်က ကျွန်မအချစ်ဦးပါ ... အလွယ်တကူမေ့ပျောက်ဖို့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ...

ကျွန်မလက်ထပ်မယ့်သူက ကျွန်မချစ်သူမောင်ပဲထင်တယ်”

“စိမ်းရယ်”

“လူကြီးတွေက စီစဉ်ချင်စီစဉ်မှာပဲလေ ... ရဲရန်ဘက်က ငြင်းပေးပါနော်”

“မင်းဘက်ကငြင်းလေ”

“ကျွန်မမေမေကြောင့်ပါ ... လောကကြီးထဲမှာ ဘဝအလှည့်အပြောင်းအချိုးအကွေ့တွေကြောင့်လေ မေမေခံစားနေရတယ် ... ဒေါသတွေပေါက်ကွဲချင်နေပါတယ် ... ကျွန်မ ညှိုးငယ်နိမ့်ကျနေတာကိုမေမေသည်းမခံနိုင်အောင်ဖြစ်နေရှာတယ်”

ရဲရန်ကို ကျွန်မမှာငြင်းပိုင်ခွင့်မရှိ မေမေကိုယ်တိုင်လိုလားနေတာက ကျွန်မရဲရန်လိုသူဌေးသားတစ်ယောက်နှင့်လက်ထပ်ခွင့်ရရေးပင်။ ရဲရန်နှင့်သဘောတူမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုငြင်းပယ်ရမလဲ။ ပြီးတော့လည်း မောင်က ကျွန်မကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မောင်တို့မိသားစုကကျေးဇူးကန်းတွေဖြစ်နေသည်။

“မောင်ကို ကျွန်မအရမ်းချစ်တယ် ... ချစ်ဦးသူလေ ... သံယောဇဉ်လည်းကြီးကြီးမားမားတွယ်ပြီကြာသူတွေပါ ... ရဲရန်နားလည်ပေးပါ”

စိမ်းကိုချစ်တယ်။ ကိုယ်စတုတွေ့ချင်းပဲ ချစ်မိသွားတာပါ။ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ စိမ်းသိနေတာမို့ အထင်မကြီးတာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ကောင်းပါပြီ စိမ်းရယ် ... မင်းသဘောပါပဲ ... ကိုယ့်ကို ယုံကြည်ပေးပါ ... ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ သတ်မှတ်ပေး နော်”

“ရပါတယ်”

စိမ်းမြမြက အေးစက်စက်။ သူသဘောအကျဆုံးက စိမ်းမြမြ လို မာနရှိနေတဲ့မိန်းမဟစ်ယောက်ကိုဖြစ်သည်။ ရဲရန် ပထမနှစ်မှာ ပင် စိမ်းမြမြကိုသတိထားမိပြီး ကြိတ်ပိုးနေခဲ့တာပါ။ စိမ်းမြမြက ချစ်သူ ရှိနေ၏။ ပထမနှစ်လောက်မှာတော့ စိမ်းချစ်သူက သာမန် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်လေးဖြစ်နေပေမယ့် နောက်ပိုင်းကားတွေဘာတွေ နှင့်လန်းလာသည်။

“စိမ်းရယ် ... မင်းနောက်မှာကိုယ်အမြဲတမ်း အရိပ်လိုလိုကို နေခဲ့တာပါ ... ကိုယ်အရမ်းစိတ်ပူလိုပါ မင်းချစ်သူဆိုတာက နောက်ပိုင်းကောင်မလေးတွေနဲ့ရှုပ်လာလို့လေ”

ရဲရန်ရင်ထဲမှာပဲပြောနေမိသည်။ စိမ်းမြမြအား စိတ်သောက တွေ နာကျင်မှုတွေမခံစားစေချင်၍ဖြစ်၏။ စိမ်းမြမြအား သူ့ရင်ထဲ မှာ တန်ဖိုးထားရသောမိန်းကလေးဖြစ်သည်။

“စိမ်း”

“ဟင်”

“ဘာစားချင်လဲ”

“ရှင်ကြိုက်တာမှာလေ”

မြတ်နိုးစွာနမ်းရွက်ခွင့်ပြုပါသခင်

“စိမ်းကြိုက်တာကိုယ်ကြိုက်ပါတယ် ... တကယ်”

“ကျွန်မစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေတယ် ... စားချင်စိတ်လည်း တင်းမဲ့နေသလိုပဲ ... ရဲရန်မှာပါ”

“ကောင်းပြီ ... မင်းကြိုက်တာလေးတွေကိုယ်မှာပေးမယ်”

ရဲရန်ကို ကျွန်မတအံ့တဩနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမှာ လိုက်တာတွေက ကျွန်မကြိုက်နှစ်သက်သည့် စားသောက်စရာတွေ ဖြစ်နေ၏။ သူသိနေပုံပင်။ ကျွန်မနှင့်ပဲအကြိုက်ချင်းတူနေတာလား။ သူပြောလိုက်တာက ကျွန်မအကြိုက်တွေမှာပေးမှာတဲ့။

“မင်း အံ့ဩနေလားစိမ်းမြမြ ... ဒါတွေကိုယ်ဘယ်လိုလုပ်သိ နေလဲဆိုတာလေ”

“မသိချင်ပါဘူး”

လောလောဆယ် မောင့်အကြောင်းတွေပဲ ကျွန်မစဉ်းစား ချင်သည်။ ရဲရန်နှင့်လည်း တရင်းတနှီးမနေချင်မိ။ ကျွန်မကို လူတွေ အဘာပြောမလဲ။ ကျွန်မ ဒီလိုနည်းမျိုးနဲ့တော့ မောင့်ကိုအနိုင်မယူ ဆိုပေ။ အပြစ်မဲ့တဲ့ကျွန်မကို မောင်က စွန့်ပစ်လိုက်ပေမယ့် ကျွန်မ အတိက သစ္စာရှိကြောင်း သက်သေပြချင်နေသည်။

“မောင့်ကို ကျွန်မမေ့ပစ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးရဲရန်၊ အကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်မအသိချင်ဆုံးပဲ ... တကယ်လို့သာ ကျွန်မပြင်ပေးနိုင်တဲ့အချက်တွေဖြစ်နေရင်”

စိမ်းမြမြရဲ့ ချစ်သူနှင့်ပတ်သက်၍ ရဲရန်မဝေဖန်လိုပေ။ သူမ

နာကျင်ခံစားနေရတာကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်မိသည်။

“ကိုယ်လေ ... စိမ်းမြမြကို စတွေ့တွေ့ချင်းပဲ စိတ်ဝင်စားမိတာပါ ... မင်းက မာနရှိလို့လေ ... ကိုယ့်ကိုလည်းသိပ်ပြီး အဖက်မလုပ်ဘူး ... အပေါင်းအသင်းလည်းမရှိဘူး ... ”

“ကျွန်မငယ်ငယ်လေးထဲက မောင်နဲ့ပဲတွဲခဲ့တာပါ ... မိန်းကလေးအပေါင်းအသင်းတောင်မပေါင်းတတ်တော့ဘူး”

စိမ်းမြမြနှုတ်ကနေ တမောင်မောင်နှင့်ရဲရန်အမြင်ကတ်ချင်လာသည်။ ဟိုလူက နောက်တစ်ယောက်နှင့်တောင်တွဲနေပါပြီ။ စိမ်းကို မပြောပြချင်၊ အချစ်ဆိပ်တွေတက်နေတာမဟုတ်လား။ စိမ်းလောက်ပင်စွဲဆောင်မှုမရှိတဲ့ကောင်မလေး ငယ်ရွယ်တာပဲရှိသည်။ ရဲရန်က သူငယ်ချင်းတွေအရမ်းများတော့ စိမ်းချစ်သူနှင့် မကြာခဏဆိုတွေ့နေသည်။

“စားလေစိမ်း ... မင်းချစ်သူအကြောင်းတွေထက် မင်းကြိုက်နှစ်သက်တဲ့အစားအသောက်တွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကိုယ်အမြဲတမ်းသတိထားမိနေတာပါ။ မင်းတို့စုံတွဲစားသောက်ဆိုင်ထိုင်တိုင်းလေ”

ကျွန်မတို့စုံတွဲတွဲသွားလာနေတဲ့နေရာတွေမှာ ရဲရန်ကို အမြဲတမ်းတွေ့မိနေသည်။ သူက တမင်လိုက်နေတာလား။ ရဲရန်က ကျွန်မနှင့်အရောတဝင်နေထိုင်ပေမယ့်လည်း ကျွန်မက ခပ်ရှောင်ရှောင်လေးနေမိ၏။ မောင့်ကြောင့်ပါ။ မောင်ကလွဲပြီး တခြား

ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ဆက်ဆံတာပင်မလုပ်လို့။ ကျွန်မဘက်ကသစ္စာတရားကို ပြသချင်သည်။

“ဒါကြောင့် ကိုယ်သိနေတာလေ ... ကိုယ့်ကိုကောင်မလေးတွေ ဘယ်လောက်ပဲပိုင်းနေပါစေ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတာစိမ်းပဲလေ”
“တော်ပါပြီ”

ကျွန်မစားသောက်စရာတွေကိုပဲ ငုံ့ပြီးစားနေလိုက်သည်။ တကယ်ပါပဲ မေမေတို့ကလည်း ရောက်မလာသေးဘူး။ ရဲရန်နှင့် ဆိုင်နေရတာ စိတ်တွေကမလုံပေ။ မောင်တွေ့သွားရင် ကျွန်မထပြီး ထွက်သွားချင်သည်။ မေမေကြောင့်ပါ။ အကြာကြီးနေပြီးမှ မေမေတို့ရောက်လာသည်။

“မာမိတို့နှစ်ယောက်ကတော့ စားသောက်လာပြီးကြပြီ။ ဝယ်စရာတွေလည်းအများကြီးဝယ်လာတယ်။ သမီးလေးအတွက်လည်း ပါတယ်လေ”

ရဲရန်အမေက ကျွန်မကို သမီး သမီးနှင့် ရဲရန်ကတော့ အပြုံးတွေဝေနေသည်။ ကျွန်မပြန်ချင်နေ၏။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ စားစရာတွေကို အလျင်အမြန်စားသောက်၍ ကျွန်မထပြန်ဖို့ အရင်ပြောလိုက်သည်။

“ပြန်မယ်နော်မေမေ ... သမီးကျောင်းစာတွေလုပ်ရဦးမယ်”
“အေးအေး”

ကျွန်မတို့ကိုပြန်ပို့ပြီး မနက်ဖြန်ကားတစ်စီးလာပို့ဖို့ ရဲရန်ကို ပြောနေသည်။

“သမီးလေးအတွက် ကားပို့ပေးလိုက်သားရန် ... သိတာတို့ သားအမိကို စောင့်ရှောက်ရမယ် ... မာမိရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ် နေလို့”

“ခင်ရယ် ... အရမ်းဝမ်းသာတယ် ... ခင်လိုမိတ်ဆွေစစ်ရှိ နေသေးလို့လေ”

“သိတာတို့သားအမိ ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော် ... သေးသေး သိမ်သိမ်မနေစမ်းပါနဲ့”

“အေးပါသူငယ်ချင်းရယ် ...”

အန်တီခင်တို့ပြန်သွားတော့ မေမေက ကျွန်မကိုဆူသည်။

“ညည်းလေးက မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ မောင်ရဲရန်က ဒီလောက်အထိအရေးတယူရှိနေတာ ... သမီးနော် ... ဒီလိုအခွင့် အရေးက ရခဲ့ပါဘိအေ ... လက်လွတ်မခံနိုင်ဘူး ... ညည်းကို မောင်ရဲရန်နဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ကိစ္စ ခင်ကပြောတယ်လေ”

“မေမေ”

“ဘာလဲ ဟိုကောင်ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို ညည်းစိတ်မကုန်သေး တာလား ... မေမေလုံးဝသဘောမတူတော့ဘူးနော် ... အပြတ် ပြောလိုက်မယ် ... အရင်ကမပြောလိုပေမယ့် သူတို့ဘက်ကစပြီး သစ္စာမဲ့တာလေ”

ဒေါ်သိတာစိမ်းကတော့ သမီးလေးဘဝရှေ့ရေးအတွက် စီမံချက်ချထားပြီးဖြစ်သည်။ ခင်ကတောင်းဆိုထားသည်။

“သိတာသမီးလေးကို ချွေးမတော်ချင်တယ် ... သားရဲ့ သဘောထားကိုတီးခေါက်ကြည့်မယ် ... သားလက်ခံရင် တရားဝင် ခြံကြမယ် ... မင်းဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ဒေါ်သိတာစိမ်းလက်ခံလိုက်သည်။

“စိမ်း ... မေမေစကားကိုလက်ခံပါ ... မေမေသမီးလေး နှုတ်နာငယ်နေရတာ မခံစားနိုင်တော့လို့ပဲ ... အရင်က မေမေ ဘာပြောလို့လဲ ... ခွင့်ပြုခဲ့တာလေ ... သူတို့ဘက်က သဘောထား ပြောင်းသွားတာပါ ... သမီးလေးဘယ်လောက်အထိ တန်ဖိုးရှိလဲ ဆိုတာ ဒင်းတို့သိကိုသိစေရမယ်”

“မေမေ ...”

“ပြောလေ ...”

“မောင့်ကို စိမ်းစောင့်ကြည့်ပါရစေဦး ... တစ်နှစ်တိတိလေ သမီး စိတ်တွေသန့်ရှင်းသွားတဲ့အထိပါ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲသမီးရယ် ... ဒင်းသားက သမီးကိုထား တာပဲ ... ဘာဖြစ်လို့ သစ္စာရှိပြချင်ရတာလဲ မေပစ်လိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း ... သမီး အဲဒီလိုပဲလုပ်ချင်တယ် ... ရဲရန်နဲ့ တရားဝင်စေ့စပ်ပေးတာတွေ မလုပ်ဖို့ စိမ်းတောင်းဆိုချင်ပါတယ် နော်”

မေမေက ကျွန်မဆန္ဒတွေကို အမြဲတမ်းလိုက်လျှော့ပြီး နှစ်ခင်ပေးသူပါ။ ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒတွေက မေမေဆန္ဒတွေပါပဲ။ မေမေ

ကိုလည်း ကျွန်မ ပျော်ရွှင်စေချင်ပေမယ့်လည်းလေ ...

“စိမ်းရဲ့ဆန္ဒတွေပါနော်”

“အင်းလေ ... လောလောဆယ်တော့ မေမေ လက်ခံပေး ပါ့မယ် ... ဒါပေမယ့် သမီးလေးမှာ မာနတွေရှိပါ ... အချစ်ဆိုတာ သမီးဘဝမှာဦးစားပေးအဆင့်လို့မသတ်မှတ်ပါနဲ့၊ မေမေကတော့ ရဲရန်နဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ ဆန္ဒပြင်းပြတယ် ... ထွဋ်ခေါင်ဆွေလိုကောင် နဲ့ လုံးဝဘောမတူနိုင်တော့ဘူးနော် ... ပြောထားတယ်နော် ... စိမ်းမြမြ”

မေမေထွက်သွားသည်။ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့များ မောင့် အပေါ် သံယောဇဉ်တွေ ရုတ်တရက်မပြတ်နိုင်သေးရတာလဲ။ မောင် ပြန်လှည့်လာမှာကို စောင့်မျှော်နေချင်သေး၏။ မောင့်မိဘတွေ ကြောင့်လား၊ ကျွန်မကြောင့်ပဲလား၊ ချစ်သူအပေါ်ပေးသင့်တဲ့အခွင့် အရေးတွေမပေးခဲ့လို့များလား။ ကျွန်မမှာ မာနတွေရှိပါတယ်မေမေ ရယ်။ အောက်ကျနောက်ကျလည်း ကျွန်မကိုမစွန့်ပစ်လိုက်ပါနဲ့လို့ မောင့်ခြေသလုံးဖက်ပြီးမတောင်းပန်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သစ္စာ တော့ရှိပြချင်သေးသည်။

အခန်း (၄)

နောက်နေ့တွင် ရဲရန်က မေမေနှင့်ကျွန်မတို့ အသုံးပြုဖို့ တားတစ်စီးလာပေးသည်။ ဒရိုင်ဘာအဖိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဖြစ်၏။ မေမေကတော့ ပြုံးပျော်ရွှင်နေသည်။ ကျွန်မကသာ ရှက်ရဲရဲ ကြီးနှင့် လက်မခံချင်။ ရဲရန်ပေးတဲ့ကားနှင့်ကျောင်းတက်ဖို့လည်း ဝန်လေးနေရ၏။ မေမေက ဘာကိုမှဂရုစိုက်စရာမလိုဘူးတဲ့။ ရဲရန် တားနှင့်လိုက်သွားဖို့ အတင်းအကြပ်တိုက်တွန်းနေသည်။

“သမီးစိမ်းကို မောင်ရဲရန်နဲ့ပဲ ကျောင်းကိုလိုက်သွားဖို့ ပြောရ တော့မယ် ... စိမ်းအဆင်သင့်ဖြစ်ရင်လိုက်သွားတော့”

မေမေနှင့်လည်း ဆန့်ကျင်ဘက်မလုပ်ချင်ပေ။ ရဲရန် ကား ပေါ်တက်လိုက်လာခဲ့ရသည်။

“ရဲရန်”

“အင်း”

ရှင်မြတ်နိုး

“ကျောင်းနားအထိပဲလိုက်မယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲစိမ်း”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

မောင်များကျောင်းရှေ့မှာ စောင့်နေမလားလို့ ကျွန်မ ဖွင့်လင့်တကြီးတွေးမိလာသဖြင့် ရဲရန်ကားကိုမစီချင်မိ။ ပြီးတော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်လာနိုင်သည်။

“ရပ်ပေးတော့နော်ရဲရန် ... ဟိုလေ ကျောင်းမှာက ကျွန်မတို့အတွဲကို လူတွေက သိထားကြတယ် ... ကဲ့ရဲ့စရာကြီးဖြစ်မယ်နော်”

“စိမ်းက ဘာကိုဂရုစိုက်နေရတာလဲကွာ ... ချစ်သူဆိုတာ ပြတ်ချင်လည်းပြတ်မယ် ... ဒီတစ်ယောက်ကို ပြတ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကိုတွဲချင်တဲ့မယ် ဘာဆန်းလဲ ... ”

“ရဲရန်မှာက စိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင်မလေးတွေက များတယ်လေ ... တစ်မျိုးထင်နေကြလိမ့်မယ် ... ကျွန်မရှက်တယ်”

“စိမ်း ... ”

“ဟင် ... ”

“ဟိုလူမြင်သွားမှာ စိမ်းအကြောက်ဆုံးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ရဲရန် ... ကျွန်မပြောထားပြီးပြီပဲ ... တစ်နှစ်

တိတိ မောင့်ကိုစောင့်နေမှာပါ ... ”

“စိမ်းရယ် ... ”

မြတ်နိုးစွာနားထိုင်ဖို့ပြုပါသခင်

သူ ... စိတ်သဘောဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲလိုက်လျောပေးမိသည်။ အချစ်ကြီးလွန်းတဲ့ စိမ်းမြမြကိုလည်း အပြစ်မတင်လိုပေ။ မာမိက စိမ်းမြမြကို သဘောကျလားတဲ့။ သား ကြိတ်ပိုးနေတဲ့ မာနမင်းသမီးလေးလို ပြောလိုက်တော့ မာမိသဘောကျစွာရယ်မောရင်း သူ့အမေဆီမှာ တောင်းထားတယ်တဲ့။ သားဘဝမှာ မာမိပေးတဲ့ လက်ဆောင်က တန်ဖိုးအကြီးမားဆုံးပါပဲဟု သူပြောမိသည်။

“စိမ်းကို သားအရမ်းချစ်တယ်မာမိ ... သား လက်ထပ်ယူမယ့် မိန်းကလေးလေ ... စိမ်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားချင်တယ်”

“အို ... မာမိဝမ်းသာလိုက်တာကွယ် ... သီတာက မာမိအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ ... သီတာ့သမီး ငယ်ငယ်လေးထဲက မာမိအရမ်းချစ်ခဲ့တာပါ ... ချွေးမတော်ချင်နေတာလေ”

စိမ်းမြမြဘက်က အေးစက်စက်နှင့်သူ့ကိုငြင်းဆန်နေသည်။ မင်းချစ်သူက သစ္စာမဲ့ပြီးနောက်တစ်ယောက်တောင်တွဲနေတာကြာပြီစိမ်းရယ်ဟု ပြောပြချင်မိ၏။ မပြောပြရက်။ စိမ်းအလွန်အမင်းဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားနိုင်၍ဖြစ်သည်။

“စိမ်း”

“ဟင်”

“ညနေလည်းအတူတူပြန်မယ် ... မင်းကို ကိုယ်ကားမောင်းသင်ပေးမလို့လေ”

“ဟာ ... မသင်ပါဘူး ... ကားလည်းမမောင်းချင်ဘူး ... ”

ကျွန်မက ကြောက်တတ်တယ်လေ”

“မရဘူး ... စိမ်းမေမေရဲ့ ဆန္ဒနဲ့အမိနဲ့ပဲ ... သင်ရမယ် ... ကိုယ်စောင့်နေမယ်နော် ... ဒီနေရာကပဲ”

“ရဲရန်”

“သွားပြီ”

ရဲရန်ကားမောင်းထွက်သွားသည်။ ကျွန်မ တကယ် စိတ်ရှုပ်ထွေးမိသည်။ မောင်က စိတ်ဆိုးပြေပြီး ကျွန်မကို လာချော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်မကို သစ္စာမဲ့သူအဖြစ် မောင်တွေ့မြင်သွားမှာ ကြောက်မိနေသည်။ မောင် ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကိုစွန့်ခွာသွားပေးမယ့် ကျွန်မတို့ ငယ်ချစ်ဦးတွေပါ။ ငယ်က ချစ်တော့ အနှစ်တစ်ရာတဲ့ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ပြတ်သွားကြမယ့်သူတွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ လမ်းလျှောက်ပြီး ကျောင်းဆီလာရင်း မောင်ကိုလည်းရှာကြည့်မိနေသည်။ မောင်ရပ်စောင့်နေကျ စိန်ပန်းပင်ကြီးနားမှာ မောင်အရိပ်အယောင်လေးကိုရှာကြည့်မိ၏။ မတွေ့ပေ။ မောင် တကယ်ပဲ ကျွန်မကို အပြီးအပိုင်စွန့်ခွာသွားပြီလားပဲ။ ကားစီးနိုင်မှ မောင်အမူအရာတွေစိမ်းကားလာတာပါ။ မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်မခွင့်ပြုနိုင်ခြင်းမရှိတဲ့ ဟိုတယ်စာစုမှာ ချစ်သူသဘာဝနေထိုင်ချစ်တင်နှောဖို့ မောင်ကတောင်းဆိုခဲ့သည်။

“မောင်တို့အေးချမ်းတဲ့နေရာလေးတစ်ခုမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချိန်းတွေ့ကြရအောင်လားစိမ်းရယ် ... ချစ်သူတွေ

ဒီအတိုင်းတွေ့နေကြတာပဲ”

“ဘယ်မှာတွေ့ကြမှာလဲဟင်”

“ဟိုတယ်မှာလေ”

“ဘာ”

ကျွန်မကြောက်လန့်တကြား ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်အော်ပစ်လိုက်သည်။

“မောင် ... အမိပွယ်မရှိတာပဲ ... အောက်တန်းကျလိုက်တာ ... မောင်အခွင့်အရေးသမားပဲ ... အရှက်မရှိအဆင့်မရှိဘူး”

ကျွန်မပြစ်ပြစ်ခါခါပြောပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်မလက်ကလေးကိုတောင် ချစ်သူသဘာဝကိုင်တွယ်ခွင့်မပေးခဲ့။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရိုးသားတဲ့ချစ်သူတွေပဲဖြစ်ချင်ခဲ့၏။ မောင်မျက်နှာနီမြန်းရဲတွတ်သွားကာ နောက်ဆုံး လမ်းခွဲစကားတွေပြောတဲ့အထိဖြစ်သွားကြရလေသည်။

“ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်တွေရှိနေလို့လဲမောင် ... အောက်တန်းကျတဲ့မောင်တောင်းဆိုမှုတွေကို မလိုက်လျော့ခဲ့လို့လားဟင်”

ကျွန်မရဲ့ရှက်ကြောက်မှုတွေက ချစ်သူဖြစ်ပေမယ့်လည်း ခွင့်မပြုနိုင်သောအချက်တွေဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မကို အပြစ်ရှာဖို့လားမောင် ... ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲဟင် ... မောင်တို့စီးပွားတက်သွားလို့လား”

ကျွန်မရင်ထဲမှာ မေးချင်တဲ့စကားတွေက အများအပြားရှိနေ

သည်။ ကျွန်မကျောင်းဝင်းထဲရောက်တဲ့အထိ မောင့်ရဲ့အရိပ် အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပေ။ ကျွန်မကိုထားခဲ့တာသေချာပြီလား မောင်။

“စိမ်း”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားငေးမောပြီး လာနေရတာလဲ ... စိမ်း အတန်းကျော်သွားပြီလေ”

“အို ...”

ရဲရန်ကရှေ့မှတားဆီးပြီးပြောလိုက်မှ ကျွန်မအသိတရားတွေ ပြန်ဝင်လာသလိုပင်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်မအတန်းကျော်သွားနေတာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်ရယ်ပြလိုက်သည်။

“တစ်လမ်းလုံးလည်း မင်းချစ်သူကိုရှာဖွေရင်း ခြေလှမ်းကို တစ်လှမ်းခြင်းလှမ်းလာနေတာလား စိမ်းမြမြရယ်”

“ရဲရန်နော် ... တကယ်ပဲ ကျွန်မ အရှင်းဆုံးပြောပြထားပြီး ပြီနော် ... ကျွန်မနှလုံးသားတွေထဲမှာ မောင်ပဲရှိနေတယ်လို့”

ကျွန်မအတန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ရဲရန်နှင့်ကျွန်မစကားပြော နေတာကို မကျေမနပ်နှင့်ဒေါသတကြီးကြည့်နေသည့်ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ကျွန်မရှေ့မှာပိတ်ကာရပ်လိုက်၏။ ကျွန်မ လန့် သွားသည်။

“ဒီမှာ ... ရှင်နဲ့ရဲရန်က ဘယ်လိုပတ်သက်မှုမျိုးလဲ ... ရဲရန်

ကားပေါ်မှာ ရှင်ကိုဘာဖြစ်လို့တွေ့လိုက်ရတာလဲ ... ရှင်မှာ ရည်းစားရှိနေတယ်မဟုတ်လား ... ပြောလေ”

“ဖယ်ပါ”

“ဖြေလေ”

“ဘာမှပတ်သက်မှုမရှိဘူး ... သူ့အမေနဲ့ကျွန်မအမေက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ ... ကျွန်မအိမ်လာလည်တုန်း တွေ့လို့ လိုက်လာတာပါ ... ဖယ်”

“အရင်က ရှင်နဲ့ရဲရန် ဘာပတ်သက်မှုမရှိပါဘူး”

“ရဲရန်ကိုသွားမေးလေ”

“ဒီမှာ ... ရဲရန်ကိုသူငယ်ချင်းအဆက်ထက်လွန်ပြီး-ဥယျာဇို မကြိုးစားနဲ့နော် ... ရဲရန်ကနှင်းပွင့်လူပဲ”

ကျွန်မစိတ်ပျက်စွာဖြင့် တွန်းဖယ်ထွက်လာခဲ့သည်။ တကယ်ပါပဲ ရဲရန်ကိုများ ကျွန်မအထင်ကြီးမယ်ထင်နေလို့လား။ ရှင်တို့ပဲယူကြ။ မောင်နှင့်ချစ်သူဖြစ်ရတာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သိသွားတာပဲ အဖတ်တင်နေသည်။ ကျွန်မဆန္ဒတွေက ကျွန်မချစ်သူ နှင့် လက်ထပ်သူကတစ်ယောက်ထဲဖြစ်စေရမည်ဖြစ်သည်။ နှင်းပွင့် က မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့် အတန်းတွေပြီးတော့ ကျွန်မတစ် ယောက်ထဲ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ မောင်များ စောင့်နေ မလား။ မတွေ့ပေ။ မျှော်လင့်ချိန်ချက်တွေကင်းမဲ့နေသည်။

“စိမ်း”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟင်”

“ကားပေါ်တက်လေ”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မလှိုင်းကားနဲ့ပဲပြန်မယ်”

“မင်းကိုကားမောင်းသင်ပေးရမယ် ... တက်ပါ ... ဘာဖြစ်
နေတာလဲစိမ်းရယ် ... ကိုယ်အတင်းပွေ့ချီပြီးတင်မှာနော်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နှင်းပွင့်လျှောက်လာနေတာတွေ့ရသည်။
ကျွန်မတို့အနားရောက်မလာခင် ကားပေါ်တက်လိုက်ရ၏။ ရဲရန်
ကြောင့် ကျွန်မမှာ အန္တရာယ်တွေပိုင်းနေပြီဟုပြောတော့ သူ ရယ်
နေသည်။

“ဂုဏ်ယူစမ်းပါ ... ကောင်မလေးတွေပိုင်းပိုင်းလည်နေတဲ့
ကောင်က မင်းကိုမှချစ်တာလေ”

“ရဲရန်နော်”

“တကယ်ပြောတာပါ ... မင်းကို အတန်းတက်စထဲက
ကိုယ်သတိထားမိပြီးချစ်တာ”

“လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးနော် ... ရှင်ကို ကြိုက်နေတဲ့
ကောင်မလေးတွေကိုပဲ ပြန်ချစ်လိုက်ပါ ... ကျွန်မကိုတော့ စိတ်
တောင်မကူးနဲ့နော်”

စိမ်းမြမြကို နေရာတစ်နေရာသို့ခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထား
သည်။ ချစ်သူက သစ္စာမဲ့ပြီး နောက်တစ်ယောက်နှင့်တွဲနေတာ
မင်းသိမှဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်စိမ်း ...

“ဘယ်သွားနေတာလဲရဲရန် ... အိမ်ကို အရင်ပြန်မယ်”

“ခဏလေးပါ”

“ဒီမှာ”

“မင်းကိုပြစရာရှိလို့လေ”

“ရဲရန်”

“ကိုယ့်နာမည်ကို ဘာဖြစ်လို့ခဏခဏခေါ်နေတာလဲစိမ်း၊

မေ့သွားမှာကြောက်လို့လား”

“ကောင်စုတ်”

“စိမ်း”

“ရှင်ရော ကျွန်မနာမည်ခဏခဏနေတာမေ့သွားမှာစိုးလို့
လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟွန်း”

ရဲရန်ကို အမြဲတမ်းနောက်ပြောင်နေတတ်၍ ပျော်စရာတော့
ကောင်းလာသည်။ ရဲရန်လို လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ချစ်နေ
မယ်လို့ထင်မထားခဲ့တာပါ။

“ရှင် နှင်းပွင့်ကိုမချစ်ဘူးလား”

“စိမ်းကိုပဲချစ်တယ်”

“တကယ်ပါပဲ”

ကျွန်မရယ်ချင်သည်။ မရယ်မိအောင် နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်း

စေ့ထားရ၏။ သူ့ကို သိပ်ပြီးအရောတဝင်မနေချင်ပါဘူး။

“စိမ်းကို ကြိုတင်ပြီးတစ်ခုလောက်ပြောထားရမယ်၊ ကိုယ် နံ့တွဲတစ်တွဲကိုပြမလို့ပါ ... ဘာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး ... မင်း မတုန်လှုပ်သွားဖို့လိုတယ်လေ”

“ဘာပြောတယ် ... နံ့တွဲတစ်တွဲ ဟုတ်လား ... ဘယ်နံ့တွဲ လဲ”

“မင်းရဲ့မောင်လေ”

“ဘာ ... ”

“မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ အလွယ်တကူစွန့်ပစ်နိုင်တာလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို မင်းသိချင်တယ်ဆို”

“မောင် ... မောင့်မှာအတွဲနဲ့”

“လက်တွေ့သွားကြည့်ကြမလား”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲရဲရန် ... မောင်က အဲဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ် ဘူးနော် ... ရှင်မဟုတ်တာတွေလာမပြောနဲ့ ... ကျွန်မ လုံးဝမယုံ ဘူး”

မောင်နှင့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်တွဲနေပြီဆိုတာ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်။ စိတ်တွေဆောက်တည်ရာမရအောင် ပေါက်ကွဲထွက် ချင်လာသည်။

“ရဲရန် ... ရှင် ... ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ ... ကျွန်မတို့ချစ်သူနှစ် ယောက်ကိုကွဲကွာစေချင်လို့လား ... တော်တော်အကြံပက်စက်

တာပဲရဲရန်”

“မင်းပြောချင်သလိုပြော ... ထင်ချင်သလိုထင်လေ ... မင်းကိုအလွယ်တကူစွန့်ပစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းရင်းကို ကိုယ်အစော ကြီးထဲကသိထားတာလေ”

ကျွန်မ ချိုးပွဲချင်ပစ်လိုက်မိသည်။ အရှက်တွေမာနတွေ ကျွန်မဆီမှာ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီလားမသိဘူး။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရ တွန်းနေ၏။ မောင့်အပြစ်တွေကို လုံးဝမမြင်မိတော့ဘဲ ကျွန်မအပြစ် တွေဟုထင်လာသည်။

“အဟင့် ... အဟင့် ... ဟင့်”

“အီး ... ”

“စိမ်း ... ”

“ကားကိုပြန်လှည့်ပါရဲရန် ... ဘယ်အတွဲကိုမှ မတွေ့ချင် တော့ဘူး။ ကျွန်မ လုံးဝခံစားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးရဲရန်ရယ်”

“ဟိုလူကောင်မလေးတစ်ယောက်တစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတာ နှိပ်သိထားတာကြာပြီလေ ... မင်းကိုပြောပြချင်ပေမယ့် မယုံမှာ ကြောက်လို့ပါစိမ်းရယ် ... သူနဲ့တွဲတွဲကောင်မလေးက ငယ်တယ်၊ ချစ်တယ် ... ဝိုက်ဆံချမ်းသာတယ်လေ”

ဒါကြောင့်ကိုး ... ကျွန်မက မောင့်ကိုစွဲလမ်းနှစ်သက်အောင် စာသာတွေမှ ထုတ်မသုံးခဲ့တာလေ။ ယောက်ျားတွေက ဒီလိုပဲ ...

ရှင်မြတ်နိုး

“စိမ်း ... မာနတွေရှိစမ်းပါ ... စိမ်းကိုယ်စိမ်းအပြစ်မတင်ပါ နဲ့ကွာ ... မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုမြှင့်တင်ထားရမယ် လေ”

ကျွန်မ ရင်တွေနာကျင်ရသည်။ နောင်တတွေလည်းရနေမိ ၏။ မောင့်ကို ငယ်သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ကြိုးလေးတစ်ချောင်းနဲ့ပဲ တုတ်နှောင်ထားတာ နဲ့မာနိုင်ပျံမလား။ မောင်နှင့်ကောင်မလေး တစ်ယောက်တွေနေပြီလား။ ကျွန်မ ကြေကွဲလွန်းရကာ ရဲရန်နှင့် နှစ်ယောက်ထဲ ကားတစ်စီးနှင့်ခြေဦးတည့်ရာမောင်းခိုင်းနေမိသည်။

“ကျွန်မအပြစ်တွေပါမောင်ရယ် ... ချစ်သူသက်တမ်း သုံးနှစ် မှာ ချစ်သူကလက်လေးဆွဲတာတောင် မကြိုက်တဲ့ကျွန်မ ... အနမ်း ဆိုတာဝေလာဝေး ... ငယ်စဉ်လေးထဲက ချို့တဲ့တဲ့မောင့်ကို ကျွန်မ အနိုင်ကျင့်ခဲ့မိတာပါ”

မောင့်အပြစ်လား။ ကျွန်မနှလုံးသားတွေက မောင့်ကို မမုန်း နိုင်။ မနာကြည်းနိုင်ခဲ့။ မောင်က စွန့်ပစ်လိုက်ကာမှ ကျွန်မရှေးသွား မတတ်အချစ်တွေ တိုးလာရကာ မောင့်ကို ပြန်လည်ရယူဖို့ ကြိုးစား ချင်လာမိလေသည်။

အေ (၅)

မောင် ... ကျွန်မကို လာတွေ့ပါ ... တွေ့နေကျနေရာမှာ တွန်မစောင့်နေမယ် ... ကျွန်မတို့ ထိုင်နေကျ စားသောက်ဆိုင် မှာ မဟုတ်ဘူးနော် ... ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာပါ။ မောင်က ကျွန်မ တို့ လမ်းခွဲကြရအောင်လို့ ပြောခဲ့တဲ့နေရာလေး”

စိမ်းမြမြကို သူစိတ်ပျက်နေတာ ကြာပါပြီ။ သူ့အပေါ် အနိုင် တွင့် ခိုလ်ကျဖို့ကလွဲပြီး အခွင့်အရေးမပေးချင်တဲ့ မိန်းမ အရင်က တော့ စိမ်းမြမြတို့ မိသားစုကို မှီခိုနေရတဲ့ အချိန်မှာ သူသည်းခံနိုင် ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ သူတို့မိသားစုမှာ စီးပွားရေးတက်လာပြီး ချမ်းသာနေပြီဖြစ်သည်။

“စိမ်းမြမြ ... မင်းက တော်တော်လေး-လိုက်လျောလာပါ ထား။ လူမြင်ကွင်းမှာပဲ ချစ်သူနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့မိန်းမ”

သူထံပို့လိုက်တဲ့ စိမ်းမြမြရဲ့ Message ကို သူတွေ့သည်။ ဆာနတ်ကြီးနှင့် သူ့ကိုကျောခိုင်းပစ်မည်ဟု ထင်မိထား၏။ သူမကိုယ်

သူမ တန်ဖိုးထားပြီး ဆတ်ဆတ်ထိမခံခဲ့ ... သူသံယောဇဉ် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကုန်လာတာကြာပြီ ... ငယ်သံယောဇဉ်လေးပဲရှိနေသေးလို့ သွားတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ... ငြိမ်နေလို့နော် ... ခက်ကို အဲဒီလိုကြီး အေးစက်စက်ကြီး ဆက်ဆံနေတာ မကြိုက်ပါဘူး”

“ခက်ရယ် ... ကိုကိုက ခက်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ် ကိုကို စဉ်းစားနေတာက ခက်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စတွေပါ”

“လက်ထပ်တာက အရေးမကြီးပါဘူး ခက်ငယ်သေးတယ် မိဘတွေကလည်း လက်မခံချင်ကြသေးဘူး ပျော်ပျော်ပဲနေမယ်”

သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူလေး ခက်ကိုတော့ သူ့စွဲလန်းနှစ်သက်သည်။ သူ့အပေါ်လည်း အပေးအယူ မျှတလွန်းသူလေး ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူ မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာကြသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေသည်။

“ကိုကို”

“ပြောလေ ခက်”

“မှန်မှန်ဖြေဖော် ... ခက်မေးမယ် ကိုကိုအရင်က ရည်စားတွေထက် ခက်ကို ပိုချစ်လား”

“ချစ်တာပေါ့ အရင်ရည်းစားတွေက ကိုကိုကို လုံ့

စွဲဆောင်မှု မရှိဘူး ... ခက်လေးပဲ ကိုကို့နှလုံးသားတွေကို စွဲဆောင်နိုင်တာလေ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“သက်သေပြ”

“Ok”

ခက်က သက်သေပြဆိုပြီး သူ့မနှုတ်ခမ်းလေးကို စုထော်ပေးသည်။ ခက်ကို စွဲလန်းနှစ်သက်ရတာ ဒီလိုအချက်တွေကြောင့်ပဲ စိမ်းမြမြလို မိန်းမနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ စိမ်းမြမြနှင့် ချစ်သူအဖြစ် တွဲခဲ့ဘူးသေး၏။ အပျော်လောက်ပဲ ခံစားရသည်။

“ခက်”

“ဟင်”

“မင်းလေးက ကိုကို့နှလုံးသားတွေထဲက အချစ်တွေကို သိမ်းကြိုးစွဲငင်ယူဆောင် သိမ်းပိုက်နိုင်တယ်ကွာ”

“အပိုတွေ”

“ကိုကိုလေ ခက်အနားကနေ ခွဲခွာဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

ခက်က တခစ်ခစ်ရယ်မောနေရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်သည်။ အချစ်ဆိုတာ အဲဒါပဲလေ ချစ်သူခြင်း ဘာများ ဆတ်ဆတ်ထိ ခံဖြစ်နေတာလဲ စိမ်းမြမြကို သူ့စွန့်ခွာနိုင်ခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

“စိမ်းမြမြကို သွားတွေ့လို့ဖြစ်ပါ့မလားပဲ ... ခက်သိသွားရင် ပြဿနာတက်နိုင်တယ်”

သူနှင့်ခက် ပြဿနာဖြစ်မှာကိုတော့ သူလုံးဝမလိုလားနိုင်ပေ။ ခက်ကို အဝေးမခံနိုင် လက်ထပ်ယူလိုနေခဲ့သည်။ ခက်ကလက်မခံသေးလို့ပါ။ စိမ်းမြမြ စောင့်နေတော့မယ်။ ခက်ကို ဘယ်လိုထားခဲ့ရမလဲ။ စိမ်းမြမြကိုတော့ တကြိမ်လောက် သွားတွေ့လိုက်ဖို့ စဉ်းစားထားသည်။ စိမ်းမြမြက ထပ်ပြီး Message ထပ်ပို့လို့နေပြီ။ ခက်သိသွားမှာ သူအကြောက်ဆုံးပင် ခက်ကို ဘယ်လိုထားခဲ့ရမလဲ စဉ်းစားမရ။ ကံကောင်းစွာ မေမေက ဖုန်းဆက်သည်။

“သား ... မေမေ နေမကောင်းဘူး သွေးတိုးနေတယ်ထင်တယ် ဆေးခန်းသွားရမယ်”

မေမေ့ကို ဆေးခန်းပို့ရမယ်ဆိုပြီး ခက်ကိုထားခဲ့လိုက်သည်။

“အချစ်ကို မခွဲနိုင်ဘူးကွာ ... မေမေ့ကြောင့်ပါခက်ရယ်”

မေမေ့ဆီကို အရင်ပြေးပြီး ဆေးခန်းပို့ပေးရသည်။ စိမ်းမြမြနည်းနည်းလေးတော့ အပင်ပန်းခံလိုက် ... မင်းအပြစ်နဲ့ မင်းပဲထေမင်းမာနချရမယ် မေမေ့ကို ဆေးခန်းပို့ပေးပြီးမှ စိမ်းမြမြဆီသွားသည်။

“မောင်ရယ် ... ကျွန်မ စောင့်လိုက်ရတာ လာပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်မ အချိန်တော်တော်ကြာကြာလေး စောင့်လိုက်ရမေ

မယ့် မောင်လာ၍ ကျေနပ်သွားမိသည်။

“မင်း ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ စိမ်းမြမြ”

“မောင်”

“ငါ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

“ချစ်သူရှိတယ် အဖက်ဖက်ကနေ ပြည့်စုံနေတယ် ... ငါ့ဆန္ဒရင် ဟိုတယ်အိပ်ခန်းထဲအထိ လိုက်တယ်”

“အဲဒါ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ”

“မင်းထက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး”

“မောင်”

“ပြော”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလို လိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ဘာကွ”

ကျွန်မ ဇွတ်မှိတ်ပြီးပြောပစ်လိုက်တာပါ ... မောင့်ကို ကျွန်မထက်ထဲကနေ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်က လူယူသွားတာမျိုး ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပေ။ မောင့်ကို အရမ်းချစ်မိနေကြောင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်မပို၍ သိလာရသည်။ ဘယ်လိုပဲ လုပ်ရလုပ်ရ ထိုမိန်းမတစ်ယောက်က မောင့်ကိုပြန်လူယူချင်နေ၏။ ကျွန်မ အလွန်မိုက်မဲသည်တော့ သိနေသည်။

“ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်မောင်ရယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်”

အခုမှ မောင့်ကိုကျွန်မ အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ သိရပါတယ် ... မောင့်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး မောင်ရယ်”

ကျွန်မ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖို့ပင်လိုက်စဉ် မောင်က အထိတ်တလန့်နှင့် နောက်သို့ တွန့်ဆုတ်သွားသည်။

“မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး စိမ်းမြမြ ... ငါ မင်းကို မချစ်နိုင်ဘူး ခက်က ငါ့အချစ်တွေကို ယူသွားပြီလေ ... မင်းကို ငယ်သံယောဇဉ် နဲ့လာတွေ့တာပါ။ ငါ့မိဘတွေကလည်း မင်းနဲ့သဘောမတူတော့ဘူး ခက်နဲ့ပဲ သဘောတူတယ်”

“မောင်”

“မင်းကို ငါ့နောက်ဆုံးလာတွေ့တာပဲ စိမ်းမြမြ ... ထပ်ပြီး မဆက်သွယ်ပါနဲ့ မင်းမာနတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲကွာ စိတ်ပျက် စရာကောင်းလိုက်တာ”

“မောင်ရယ် ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... ကျွန်မ နဲ့မောင်က ငယ်ငယ်လေးထဲက အတူတူကြီးပြင်းခဲ့ကြသူတွေပါ။ ကျွန်မ အမှားတွေပါ မောင့်ကိုကျွန်မ အရမ်းချစ်တယ် ကျွန်မလို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး စိမ်းမြမြ ... မင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆက်လို့ မဖြစ်ဘူး ... ခက်ကို ငါ အရမ်းချစ်တယ် ... မင်းမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ တော့ ... မင်းကိုငါ လုံးဝမချစ်ဘူး။ နောက်ထပ် ဆက်သွယ်ရင် မင်းကိုငါ ပိုပြီး မုန်းသွားမှာနော်”

“မောင်”

“မောင်လို့တောင် မသုံးစွဲပါနဲ့တော့ စိမ်းမြမြ ... မင်းနဲ့ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး အရင်က မင်းမာနတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမ ... ပျော့ညံ့နေတယ် ... မင်းမှာ ဘာမှ အထင် ငြီးစရာမရှိဘူး ... တော်ပြီကွာ ... ငါသွားမယ် ... မင်းထပ်ပြီး ဆက်သွယ်ပါနဲ့ ဒါပဲ”

“မောင်ရယ် ... စိမ်းတောင်းပန်ပါတယ် ... နောက်ဆို မောင့်ဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်”

“ဖယ်စမ်း မင်းနဲ့ထပ်ပြီး မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး စိမ်းမြမြ ဖယ်ပါ”

“ကျွန်မလေ မောင်တခြားကောင်းမလေးတွေနဲ့ တွဲနေတာ သိရလို့ ကျွန်မအမှားတွေကြောင့်ဆိုပြီး အရမ်းကြေကွဲခံစားနေရပါ တယ် မောင်ရယ်”

“တောက်”

မော်က ဒေါသတကြီးနှင့် တောက်ခေါက်ပြီး တွန်းဖယ်ထွက် သွားသည်။ ကျွန်မ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဆိုတာတောင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သိရှိနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ မောင့်ကိုလက်မလွှတ်နိုင် ဘူးဖြစ်နေရ၏။ ကျွန်မ အသုံးမကျလို့ ကျွန်မ မောင့်အပေါ် အနိုင် ကျင့် ခိုလ်ကျခဲ့လို့ မောင့်ကိုလက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရတာဟု နာကျင် ကြေကွဲနေရသည်။

“စိမ်း”

“ဟင်”

“ပြန်သင့်ပြီ”

“ရဲရန်”

“ပြန်ကြမယ်”

“ကျွန်မ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ မောင် ... မောင်ကတခြား ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားပြီတဲ့လေ ... အဲဒါ ကျွန်မ အပြစ်တွေကြောင့်ပဲ”

“တော်ပါတော့ စိမ်းရယ် အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ ပြောမနေ ပါနဲ့တော့ ... ပြန်ကြမယ်”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုလည်း ထိုင်လေ”

ရဲရန်ကတော့ စိမ်းမြမြရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေကို နားလည်ပေး နိုင်သည်။ ချစ်သူဆို၍ တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ဘူးတဲ့ အချစ်ဦးကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ အစွဲအလန်းကြီးသူ ... သစ္စာတရားကို တန်ဖိုးထားတတ်သူ မိန်းကလေးဖြစ်၍ အသဲနှလုံးတွေကွဲအက် နာကျင်မှု ဝေဒနာတွေပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရတာပဲဖြစ်သည်။

“စိမ်းရယ်”

“ကျွန်မကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ပါ ရဲရန် ... ပြီးတော့လေ မေမေ့ကိုလည်း ဘာမှသွားမပြောပါနဲ့ ... မေမေ စိတ်ထိခိုက်သွား

လိမ့်မယ် ... ကျွန်မ မှားပါတယ် ... တဖြည်းဖြည်းနဲ့လေ ချစ်သူနဲ့ ဝေးရတဲ့ သောကအပူတွေကို မခံစားနိုင်တော့ဘူး”

“စိမ်းက အရမ်း အိန္ဒြေသိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းတတ်တဲ့ မိန်း ကလေးပါကွာ ... ချစ်သူကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတခွင့် ရှိပေမယ့် တန်ဖိုးမဲ့အောင် ပြုမူနေထိုင်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ကျွန်မ ဘာမှ မသိတော့ဘူး၊ ကျွန်မ ခိုက်ခိုက်မဲမဲနဲ့ မောင့် တို့ အဆုံးအထိ ပေးဆပ်ရပါစေ ... မောင့်ကို ပြန်ပြီးပိုင်ဆိုင်ချင်နေ တယ်”

ကျွန်မ အောက်ကျတာတွေလည်း မသိတော့ဘူး ... မောင် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲနေတာကိုပဲ မခံမရပ်နိုင် အောင် သဝန်တိုနေမိသည်။

“မောင် ဖောက်ပြန်တာဆိုရင်တောင် ကျွန်မ အမှားပါရဲရန် ချစ်သူအပေါ် အကြင်နာတွေနည်းနည်းလေးတောင် မပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ သူပါ ... မောင်က ယောက်ျားလေးပဲ တခြားတစ်ယောက်ကို ချစ်သွားတာ မောင့်မှာအပြစ်မရှိပါဘူး”

“စိမ်းရယ်”

စိမ်းကိုဘယ်လို ဖြောင်းဖျအားပေး နှစ်သိမ့်မှုပေးရမှန်း တောင် ရဲရန်မသိတော့။ စိမ်းချစ်သူကိုယ်တိုင်က စိတ်ဓာတ်မခိုင်မာ တဲ့ယောက်ျားဖြစ်ကြောင်း သူရှင်းပြချင်မိသည်။ စိမ်းက လက်ခံမှာ မဟုတ် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လက်မထပ်ရသေးပဲနှင့်

ချစ်သူနှင့် စည်းဘောင်မကျော်ဖို့ ထိမ်းသိမ်းနေတာ အပြစ်လား။
စိတ်ကုန်ရမယ့် ကိစ္စ မဟုတ်ဟု ရဲရန် ထင်မိသည်။

“ကိုယ်တို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ကားလျှောက်မောင်း
မလား စိမ်း”

“ကျွန်မမှာ အားအင်တွေ မရှိတော့ဘူး ထင်တယ် ရဲရန်ရယ်
မောင် အရမ်းရက်စက်တယ်”

“စိမ်း”

“ဟင်”

“ထ”

“အင်း”

“သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဖို့ မင်းကြိုးစားသင့်တယ် စိမ်း ... မင်း
ဘက်က ပျော့ညံ့ပြီးခယတောင်းပန်လေလေ သူကအထင်သေးပြီး
ဥပေက္ခာပြုလေပဲ။ ကိုယ့်စကားကို နားထောင်ပါ”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“သူ့ထက်သာတဲ့ ဘဝကိုရအောင် မင်းကြိုးစားလေ”

“ရှင့်ကို လက်ထပ်ရမှာလား”

“မင်း လုပ်သင့်တာဘာလဲ ... မင်းဟာမင်း စဉ်းစားလေ”

“ကျွန်မ ကားမောင်းသင်မယ်”

“OK”

“ရဲရန်”

“ပြော”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုလက်မထပ်နိုင်ဘူးနော် ... ချစ်သူအဖြစ်လည်း
မတွဲနိုင်ဘူး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်မ မောင့်အပေါ်တစ်နှစ်တိတိ
သစ္စာရှိပြမယ် ... ဘယ်လိုလဲဟင် ရှင် ကျွန်မအနားမှာနေလို့လဲ
ရတယ် ... မနေနိုင်လို့လဲရတယ်”

သူ ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ စိမ်းလက်လေးကိုဆွဲ၍ ကားဆီ
ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ရဲရန်က စိမ်းကိုချစ်တာ ရယူလိုခြင်း
မဟုတ်ပါဘူး ... ပေးဆပ်လိုခြင်းပါ။

“မင်းအနားမှာ ကိုယ်နေမယ် ... မင်းဖြစ်ချင်တာတွေကို
လုပ်ပေးမယ် ... မင်းနာကျင်ကြင် ကြေကွဲအားငယ်နေတာ ကိုယ်
လက်မခံနိုင်ဘူး ... မင်းကို ပျော်ရွှင်စေချင်တယ် စိမ်းရယ်”

ရဲရန်ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်မ သတိမမူနိုင် ... ကြား
လည်းမကြားသလိုပင် ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ အရုံးတော့ မပေးနိုင်
ဘူး ... မောင်ချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့ ကောင်မလေးထက်သာစေရန်
ကျွန်မ လုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကားမောင်းသင်ရမယ် ...
ကျွန်မ အလန်းစားနေပြရမယ် မောင်အထင်ကြီးမှုတွေ ပြန်လည်ရရှိ
စေရန် ကျွန်မလုပ်ပြရမယ် ... ရဲရန်ရှိနေတာတော့ ကျွန်မ စိတ်တွေ
သက်သာရာရသလိုပင်။

“စိမ်း”

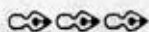
“ဟင်”

ရှင်မြတ်နိုး

“သတိကပ်ထားဦးနော်”

“အင်းပါ”

ကျွန်မ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ရဲရန်နှင့် အချိန်တော်တော်ကြာ အောင် ကားမောင်းနေမိသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေက ပီတိ အပြုံးတွေနှင့်ဆီးကြိုနေ၏။ ရဲရန်နဲ့ဆို မေမေ စိတ်ချပါတယ်တဲ့ မေမေအပြုံးတွေက ကျွန်မနှလုံးသားကို အေးချမ်းမသွားခဲ့ပေ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သူ ပဲဖြစ်ပါစေ အစွန်းဆုံးအထိ မလိုက်လျောဖို့ မိန်းကလေးဘဝကို တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့ မေမေ အမြဲတမ်း ဆုံးမ သွန်သင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ စိတ်တွေက ထူးဆန်းစွာ ပြောင်းလဲသွားရ၏။ ထိုစကားတွေကို မနှစ်သက်တော့ ကျွန်မ ရိုးရိုး ကြီးနေထိုင်ခဲ့လို့ မောင်စွန့်ပစ်သွားတာဟု ထင်မိလာသည်။

အခန်း (၆)

“သမီး”

“ရှင် မေမေ”

“အခုလို မောင်ရဲရန်နဲ့တရင်းတနှီးနေထိုင်တာ မေမေ အရမ်း စိတ်ချမ်းသာရတယ် ... သမီးအပေါ် မောင်ရဲရန်က သံယောဇဉ်ရှိ ပါတယ် ... အရမ်းလည်း အလိုလိုက်တယ်”

“ကျွန်မလေ အရမ်းအလိုလိုက်တတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို နှမ်းတယ် မေမေ ... သူတို့ပဲ အလိုလိုက်ကြ ... ပြီးတော့ အဲဒါက အပြစ်တစ်ခုပဲ”

“စိမ်းရယ် ... ဟိုကျေးဇူးကန်းတဲ့ကောင် သစ္စာမရှိတဲ့ ထွဋ်ခေါင်ဆွေနဲ့ မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့ ... ဒီကောင်ထက်သာတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို သမီးလက်ထပ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်လေ ... ဒင်းတို့ကို အနိုင်ရမှ ဖြစ်မယ်နော်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မေမေရှုံးလိမ့်မယ် ထင်တယ်နော် ... ကျွန်မ နှလုံးသားတွေ က မောင်မှမောင်ဖြစ်နေရတယ် ... မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး ... မောင့်ကို ပြန်ယူဖို့ ကျွန်မကြိုးစားကြည့်ချင်တယ် ... ကျွန်မ ချမ်းသာချင်တာ ကလေ ... မောင်လက်ရှိ မောင်ချစ်မြတ်နိုးပါတယ်ဆိုတဲ့ ကောင် မလေးထက်သာဖို့ပဲ ရဲရန်ကိုတော့ မလွှဲမရှောင်သာ အသုံးချရမည် ဖြစ်သည်။

“သမီး အခုလို စိတ်အားတွေငယ်ပြီး နှိမ့်ကျနေချိန်မှာ ဟို ကောင်က စွန့်ပြစ်ခဲ့တယ်လေ ... မောင်ရဲရန်က ကယ်တင်စောင့် ရှောက်ပေးတာပါ ... မေမေတို့ဆီက ဘာတစ်ခုမှ အခွင့်အရေး မရခဲ့ဘူး ... မေမေတို့ တကြိမ်တခါမှ ထောက်ပံ့ထားတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့”

မောင့်မကောင်းကြောင်းတွေ ပြောနေတာ ကျွန်မ နားမ ထောင်ချင်။ မောင့်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးဟု အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ သမီးမုန်းလို့ မရဘူး မေမေ ... အချစ်ဆိုတာကြီးကိုလည်း ကျွန်မ စိတ်ပျက်မိနေ၏။ မုန်းလိုက်တာ ... ကျွန်မနှလုံးသားတွေ ပူလောင် အောင့်သက်နေတယ် တဖြည်းဖြည်း လောင်ကျွမ်းနေရပြီ ... မေမေ ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ရင်း နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

“ခင်ကလေ အရမ်းချမ်းသာနေပေမယ့် မေမေတို့ကို ကြည့်စောင့်ရှောက်တယ် ... မေမေရပ်တည်နိုင်ဖို့လေ”

“သမီး နားတော့မယ်နော်”

“စိမ်း”

ဒေါ်သီတာစိမ်းကတော့ သမီးကို စိတ်မချဘဲဖြစ်နေသည်။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေဆိုတဲ့ကောင်ကို သံယောဇဉ်ကြီးနေမှာ သိနေ၏။ ငယ်ကအချစ်ပဲ ... ဒင်းတို့မိသားစုဝင်တွေ ဘဝမြင့်ပြီး လူတွေကို မတူမတန်သလိုကြီး လုပ်နေတာကို ဒေါ်သီတာစိမ်း ခံပြင်းဆုံးပဲ။ အင်းလေ သမီးကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ဖြေနိုင်ဦးမှာလဲ ငယ်ရွယ်သေး သည်။

“အင်း ... နားတော့လေ မေမေကိုချစ်ပါ သမီးရယ် ... မေမေက သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးလမ်းပြပါ”

“ဟုတ်”

“နောက်ပြီးလေ သစ္စာမဲ့တဲ့သူက သစ္စာမဲ့မှာပဲ ... ကျေးဇူး မသိတတ်တဲ့ သူကတွေကလည်း ဒီလိုပဲ ပြုမူမှာပဲ ... သမီး ကံကောင်းတာက ဒီကောင်ခြေတော်တင်မသွားတာပဲ”

တခါတရံ မောင်သာကျွန်မကို ခြေတော်တင်သွားခဲ့ရင် ဒီလို ကြီးစိမ်းစိမ်းကားကား ရက်ရက်စက်စက်ကြီး စွန့်ပစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မအတွေးထဲမှာ ထိုအချက်ကလွှမ်းမိုးနေလေ သည်။ ကျွန်မနားထဲမှာ မေမေစကားတွေပင် ခါးသက်နေ၏။ အမှား ဆိုတာ ကျွန်မ သူကြားနှင့် ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ဝန်မလေးပေ။ ကျွန်မ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲချပစ်လိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုဘာတစ်ခုမှ စွဲဆောင်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး စိမ်းမြမြ

ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ငါ့ကို အနိုင်ကျင့်ဖို့ပဲ သိတဲ့မိန်းမပဲ ... ခက်ကလေး
ငါ့ကို ယုံကြည်တယ် ... သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပုံအပ်တယ် ... တည်းခိုခန်း
ကိုလည်း လိုက်တယ်ကွ”

မောင်ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်မ ပြန်ကြားယောင်လာ
မိရင်း နောင်တတွေ ရနေမိသလိုပဲ ... မောင့်အလိုဆန္ဒတွေကို
ကျွန်မ တစ်ခုတစ်လေမှ မလိုက်လျောခဲ့လို့ ဖြစ်နိုင်သည်။

“မင်း ငါ့ကိုထပ်ပြီး မဆက်သွယ်ပါနဲ့တော့ စိမ်းမြမြ ... ငါ
စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး ... ပြန်ဆက်ဖို့လည်း ဆန္ဒမရှိဘူး ... ငါ
မိဘတွေကလည်း သဘောမတူတော့ဘူး”

တချိန်က ကျွန်မတို့မှာ ငွေကြေးခနဲဥစ္စာတွေ ရှိနေတုန်း
ကတော့ မောင့်မိဘတွေက ချွေးမ ချွေးမနှင့် ပါးစပ်ဖျားကမချခဲ့
တစ်နေ့ အန်တီတို့ ချွေးမလေးဖြစ်ရမယ်နော် စိမ်း ... လူကြီးချင်း
စေ့စပ်ပြောဆိုပြီးသားပဲနော်တဲ့ ...

“စိမ်းမြမြ အန်တီတို့အိမ် သိပ်မလာနဲ့တော့ ... ယောက်ျား
လေးရှိတော့ ညည်းဂုဏ်သိက္ခာမရှိဖြစ်လိမ့်မယ် ... ညည်းအမေက
လည်း လူတွေတာနဲ့ ချေးငှားဖို့ပဲ”

မောင့်အမေက နောက်ဆုံးပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေပဲဖြစ်
သည်။ မောင့်အမေက ဘာစီးပွားရေးတွေလုပ်မှန်းမသိ ... တဖြည်း
ဖြည်း အဆင်ပြေလာပြီး ကားစီးနိုင်တဲ့အထိ ဖြစ်လာ၏။ မေမေ
ပြောသလိုပဲ မောင်တို့မိသားစုက ဘဝင်မြင့်ပြီး အဖက်မတန်သလို

ပြုမှု ဆက်ဆံလာခဲ့သည်။

“ကျွန်မ အဲဒါတွေကို မသိလို့ မဟုတ်ပါဘူး ... မေမေရယ်
မောင့်ကို ချစ်မိနေတာကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်လို့ပဲ
နော်”

ကျွန်မ ဦးနှောက်မှာ အသိတရားတွေထဲမှာ မောင်တို့
မိသားစုအပေါ် နာကြည်းနေခဲ့ပေမယ့် နှလုံးသားတွေက ချစ်နေဆဲ
ပင်။ မောင့်ကို မမုန်းနိုင် နာစရာတွေတွေ့ပြီး မောင့်ကိုဥပေက္ခာ
ပြု ကျောခိုင်းပစ်လိုက်ချင်သည်။

“မောင့်ကို ချစ်တယ် ... ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မေ့ပစ်လို့မရ
ဘူး ... နှလုံးသားတွေထဲမှာ မခံစားနိုင်တော့ မောင်ရယ်”

ကျွန်မ အိပ်ရာပေါ်လှဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲပြန်ထမိသည်။ အိပ်
မရ ... ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင် ... သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို ကျွန်မစွဲလန်းနှစ်သက်နေမိတာ ... အပြစ်တွေ မတင်
မိတာက ကျွန်မအမှားတွေပဲထင်သည်။

“မောင်ရယ် ... ကျွန်မ မောင်ခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်ပါ
မယ် ... ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မောင်စိတ်တိုင်းကျ ပုံအပ်
ချင်နေပါတယ် ... ကျွန်မ ရူးတော့မယ်”

မဖြစ်သင့်ပါဘူးဟု ကျွန်မအသိတွေကို ထိန်းပစ်သည် ...
တကယ်တော့ မေမေပြောသလို မောင်တို့မိသားစုက ကျေးဇူးကန်း
တဲ့ သူတွေ ... ရက်စက်တဲ့သူတွေပါ။

“မင်းအရှက်မရှိဘူးလား စိမ်းမြမြ ... မင်းမာနတွေ ဘယ်
ရောက်ကုန်လဲ ... ငါ့ချစ်သူခက်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်မခံနိုင်ဘူးနော် ...
အပြတ်ပြောထားမယ် နောက်တစ်ခါ မင်းကိုလာမတွေ့နိုင်ဘူး”

မာထန်လိုက်တဲ့လေသံတွေ စိမ်းကားရက်စက်မှုတွေထဲ
မထင်မှတ်နိုင်လောက်အောင်ပင်။ ဒါတွေကို ကျွန်မ သိသိကြီးနှုတ်
ပါ။ မောင်ကလွဲပြီး သူငယ်ချင်းယောက်ျားလေးပင် ကျွန်မမှာ မရှိခဲ့
မောင့်အပေါ် သစ္စာရှိပြန်သည်။

“ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို သမီးချစ်နေရင် သမီးပဲခံရလိမ့်မယ်
ဒင်းတို့က လူယုတ်မာတွေ”

ကျွန်မ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်ပြီး အပြင်ကိုထွက်ဖို့ ဖြင့်
မိသွားသည်။ ကျွန်မ ဘယ်သွားမလို့လဲ ... ညဉ့်နက်လုဖြစ်နေစဉ်
ရဲရန်ကိုတွေ့ချင်လာမိသလိုပင် ... ကျွန်မကို အားပေးပါဦး ရဲရန်
ရယ်။

“ကျွန်မ နှလုံးသားတွေ မာကျောမယောင်နဲ့ ပျော့ညံ့လိုက်
တာ ရဲရန်ရယ် ... နာကျင်နေတယ် အမုန်းတွေပေးသနားပါ ...
ဒီလူက ကျွန်မမုန်းပစ်သင့်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ”

အချစ်ကြီးတွေ အမျက်ကြီးတယ်တဲ့လား ... မောင့်ထံ
ဘယ်လို လက်တုန့်ပြန်ရမလဲ ... ကျွန်မ ရှိခိုးမတတ် နှိမ်ချတောင်
ပန်ခဲ့ပါသည်။

“စိမ်းမြမြ ... နင့်မာနတွေရော နင်တန်တိုးထားရတဲ့ နင့်ဘာ

ကရော အရာအားလုံး ရေစုန်မှာမျှောပြစ်လိုက်မလို့လားဟင်”

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အထပ်ထပ်ဆုံးမစကားတွေ ပြောမိနေ
သည်။ ကျွန်မ ခံပြင်းရတာက မောင့်မှာချစ်ရမယ့် ချစ်သူတွေသွား
ခြင်းပင်။ မောင့်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာ မခံမရပ်နိုင်အောင်
မနာလိုဝန်တို့မှုတွေနှင့် မောင့်ကိုပြန်လည် လုယူပစ်ချင်နေသည်။

“ဟင့်အင်း ... မောင် ဒီလိုအလွယ်တကူနဲ့ ကျွန်မကိုစွန့်ပစ်
သွားလို့မရဘူး ... ကျွန်မ ပြန်ပိုင်ဆိုင်ရမယ် ... ”

ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ... ရှင်က ကျွန်မကို
အထင်သေးပြီး ကျွန်မဘဝကို တန်တိုးနှိမ့်ချပစ်လိုက်တဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ပဲ ကျွန်မကို မချစ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား ... ရှင် အရမ်း
ချစ်ရတဲ့ မိန်းမတွေ့နေပြီလား ... မရဘူး ကျွန်မကို လက်ထပ်ရ
မယ် ... ရှင် အစွန့်ပစ်ကို ဒီအတိုင်း ခေါင်းငုံ့လည်စင်း မခံနိုင်ပါဘူး။
ကျွန်မ နိမ့်ကျသွားလို့ ရှင်အမေက ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်တော့
ဘူးတဲ့လား။ ကျွန်မက ရှင်မယားဖြစ်ရမယ် ... ရှင်အမေကလည်း
လွဲမသွေ ကျွန်မကို ချွေးမတော်စေရမယ် ... စွန့်ပစ်မယ်ဆိုရင်
လည်း ကျွန်မဘက်ကပဲ ရှင်ကိုစွန့်ပစ်မယ် ... ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းသား
လေးတွေကို တင်းတင်းစေ့ကပ်ထားမိသည်။

“ကျွန်မ အလှပဆုံး မိန်းကလေးဖြစ်စေရမယ် ... စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ကျွန်မဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နိုင်ရမယ် ... ကျွန်မ
ဘဝက လူတွေရဲ့အားကျစ်ပြုလောက်တဲ့ ဘဝဖြစ်နေစေရမယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ရဲရန် ... တောင်းပန်ပါတယ် ... ကျွန်မဘဝ တက်လမ်း အတွက် ရှင်ကိုလှေကားထစ် တစ်ခုအဖြစ် လှမ်းတက်ချင်လည်း လှမ်းတက်သွားမှာ မို့လို့ပါ။ ကျွန်မအပေါ် လိုက်လျောပေးနေတဲ့ ရဲရန်ကိုလည်း အထင်မကြီးမိ။ မောင်လည်း ဒီလိုပဲလေ။ ကျွန်မ အပေါ် အလျော့ပေးပြီး ဆက်ဆံလာတဲ့ ယောက်ျားပဲ။ အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုးတွေကပဲ သစ္စာမဲ့သွားကြတယ်လေ ... အချစ်ဆို တာကြီးကို ကျွန်မ လုံးဝအယုံအကြည်မရှိတော့ဘူး ရဲရန် ... ကျွန်မ ကြေကွဲနုံးချိနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး ... ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

နောက်နေ့ မနက် ကျွန်မလန်းဆန်းစွာ ခိုးထလာ၏။ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေတာ တက်တက်ကြွကြွပင်။ ရဲရန်ကားနှင့် လိုက်သွားတော့ မေမေကျေနပ်စွာ ပြုံးကျန်ရစ်သည်။

“ဒီမနက် အရမ်းကိုလန်းဆန်းနေတာပါလား ... ကိုယ် တောင် စိတ်ချမ်းသာလာတယ်”

“အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်တာပဲလေ”

“Ok”

“ရဲရန်”

“ပြော”

“ကျွန်မကို လိုင်စင်ရအောင် လုပ်ပေးဦး”

“စိမ်း မောင်းတတ်ဖို့လိုသေးတယ်လေ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မြတ်နိုးစွာနမ်းပျက်ခွင့်ပြုပါသခင်

“ကျွန်မ အမြန်ဆုံးကားမောင်းပြီး ကျောင်းတက်ချင်နေပြီ” စိမ်းရဲ့ပြောင်းလဲမှုတွေကို ရဲရန်သံသယဖြစ်ရသည်။ ရုတ်တ ရက်ကြီး လန်းဆန်းတက်ကြွနေ၏။ သူ့ကိုလည်း တရင်းတနီးနှင့် လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံပေးနေသေးသည်။

“ရဲရန် ရှင်ဘာကြည့်နေတာလဲ ... ကျွန်မကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေတာလားဟင်”

“အင်း”

“အဟက်”

သူမ ရယ်သည်။ ရဲရန် ပိုမိုပြီး မသင်္ကာဖြစ်လာရသည်။ စိမ်း ပြောင်းလဲမှုက မယုံကြည်နိုင်စရာ။ ဘယ်တုန်းကမှ အရယ်အပြုံး နှင့် သူ့ကိုမဆက်ဆံခဲ့ ... စိမ်း အရမ်းရွှင်မြူးနေပုံပင် ... သူ စိတ်ပူမိ သည်။

“ကဲပါ ကားပဲမောင်းစမ်းပါ ... ကျွန်မကို ဒီလိုပဲ အပြုံးအရယ် တွေနဲ့ မေမေက မြင်ချင်ခဲ့တာလေ”

“မင်း ပုံမှန်တော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်စိမ်း ... ကိုယ်လေ အန်တီသီတာကို စိတ်ပူတယ် ... မင်းဟောင်းလဲမှုက ကောင်းသော ပြောင်းလဲမှုပဲ ဖြစ်ပါစေကွာ”

“စိတ်ချ ... ကျွန်မ အရင်ကလို ခပ်တုံးတုံး သူများနှပ်တာ နဲ့မယုံ စိမ်းမြမြ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟုတ်တယ် ရဲရန် ... လောကကြီးထဲမှာ စိမ်းမြမြက စမတ် တွာနေရမယ်လေ ... လူတွေ အားကျရလောက်တဲ့အထိပဲ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ရဲရန် ...”

“ဟင်”

“ဟိုမှာလေ”

“ဘာလဲ”

“ဟို ... ဟိုမှာ မောင်တို့အတွဲလေ”

လမ်းဘေးမှာ ကားရပ်ပြီး ပြောနေတဲ့ စုံတွဲတို့ကို စိမ်းက အလန့်တကြားနှင့် လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ စိမ်း နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်နေ၏။ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေ ဝေနေသည်။

“အင်း ... မောင် စွဲလန်း နှစ်သက်မယ်ဆိုရင်လည်း နှစ်သက်စရာပါပဲလေ ... အလန်းဇယားမလေးပဲ”

ပေါင်တံသွယ်သွယ်လျလျတွေ အထင်းသားပေါ်နေတဲ့ ဂါဝန်တိုလေးနှင့် ဆံပင်က အရောင်စုံ ... ဖြူဝင်းအိစက်နေတဲ့ အသားအရည်နှင့်ငယ်ရွယ်နုပျိုနေသည်။

“ဘယ်တက္ကသိုလ်ကလည်း မသိဘူးနော် ရဲရန် ... ချောသာပဲ”

ကျွန်မစိတ်တွေကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ပစ်ရသည်။ ရင်တွေ ဗလောင်ဆူပွက်လာရ၏။ မနာလိုဝန်တိုမှုတွေက တလှိုက်လှိုက် တက်နေသည်။

“စိမ်း”

“ဟင်”

“ကိုယ်လည်း အလန်းဇယားပါပဲ ... ဘယ်လိုလဲ တခါလောက် လက်ချင်းတွဲပြီး နှုတ်ဆက်မလား”

“ဟင့်အင်း ... ထားလိုက်ပါ ကျွန်မ ဒါမျိုးမယှဉ်ချင်ဘူး”
မောင် အထင်လွဲစေမယ့် အလုပ်တွေကို မလုပ်လိုပေ။

ကျွန်မ လုံးဝသစ္စာမဲ့ကြောင်း မောင်သိစေရန် ပြသလိုနေသည်။

“စိမ်းက သတ္တိမရှိတာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စိမ်း ချစ်သူကိုသစ္စာမမဲ့ချင်တာပါ ... ဒါကို မင်းသက်သေနေမှာလေ”

“အင်း”

“စိမ်းရယ်”

“အရှုံးပေးလိုက်တာက နှလုံးအေးပါတယ် ရဲရန်ရယ်”

ကျွန်မ လုံးဝအရှုံးမပေးပါဘူး ... မောင် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျွန်မ လက်ထဲပြန်ရောက်လာစေရမယ် ... လမ်းခွဲမယ်လို့ ပြောကြားဆိုရင် ကျွန်မဘက်ကပဲ စပြောရမယ် ... ငယ်ချစ်ဦးဖြစ်နေလို့ အား မသိပါဘူး ... ကျွန်မ နာကျင်စွာငိုပစ်မိသည်။

“ရဲရန်”

“ပြောလေစိမ်း”

“လောကကြီးက စကယ်ဆန်းကျယ်တာပဲ ... မောင်နဲ့

ရှင်မြတ်နိုး

ကျွန်မတို့ ချစ်သူတွေအဖြစ်ရော ... စကားဖော် ကစားဖက် အိမ်နီး
ချင်း သူငယ်ချင်း ဘဝနဲ့ရော နှစ်တွေ နှစ်ဆယ်လောက်က မြန်
လိုက်တာ ... အချိန်တွေ ဘာဖြစ်လို့ အကုန်မြန်နေရတာလဲ”

ရဲရန် ငြိမ်သက်နေသည်။ အားတော့နာပါတယ် ရဲရန်ရယ်
ကျွန်မ ရင်ဖွင့်ချင်လို့ပါ ... မွန်းကြပ်နေတယ် ... အချိန်တွေ အရမ်း
မြန်မြန် ကုန်ဆုံးသွားတာကို နှစ်မျောတသနေသည်။

အခန်း (၇)

ရဲရန် ကျေးဇူးနှင့် ကျွန်မ ကားကိုကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်
မောင်းနှင်နိုင်လာသည်။ အခက်ခဲဆုံး တစ်ခုက ကျွန်မနှလုံးသား
တွေက မောင်ကလွဲပြီး ရဲရန်ကို နေရာမပေးနိုင်ခြင်းပင်။ ရဲရန်က
ကျွန်မကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပြီး ဂရုတစိုက်ကြင်နာ ယုယ
မှုတွေနှင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေတာကို မနှစ်သက်မိပေ။
ယောက်ျားတွေကို မယုံတာလား ... အချစ်က ကျွန်မအတွက်
နာကြည်းခါးသက်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေလေသည်။

“မောင်ရဲရန်နဲ့ စေ့စပ်စေဖို့ ခင်က မေမေ့ဆီမှာ တောင်းဆို
နေတယ် စိမ်း”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မကို အချိန်ပေးပါ မေမေ ... ရုတ်တရက်
ကြီး တခြားယောက်ျားဆီကို မပြောင်းချင်ဘူး ... ကျွန်မ စိတ်က
မလုံလို့ပါ”

ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူး ... တစ်နှစ်တိတိ မောင့်ကိုစောင့်ရမယ် ... ငယ်ချစ်ဦးကို ကျောခိုင်းဖို့ ကျွန်မ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးပေ။ ကျွန်မကို မေမေက အတင်းအကြပ်တိုက်တွန်းနေသည်။

“ဟိုကောင်က အသစ်တစ်ယောက်နဲ့တောင် တွဲနေပြီလေ ညည်းကစောင့်ချင်သေးလို့လား စိမ်းမြမြ”

“ရဲရန်အတွက်ပါ မေမေ”

“လုပ်မနေနဲ့ မေမေတော့ စေ့စပ်ဖို့ စီစဉ်မယ် ... မေမေ စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေတာမြင်ချင်နေတာလား စိမ်း”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး မေမေ ... ကျွန်မ စိတ်ကမလုံလို့ပါ”

“ဘာမလုံရမှာလဲ ... ဒင်း အမေကိုယ်တိုင်က ဖုန်းဆက်ပြောတယ် ... သူ့သားကို ရှင့်သမီးလာပြီး မနှောင့်ယှက်ပါစေနဲ့တဲ့ ... သားမှာ ချစ်သူ အသစ်တွေ့နေပြီတဲ့ ... သူတို့လည်း သဘောတူတယ်တဲ့လေ”

“မေမေရယ်”

မေမေ ဘယ်လောက်အထိ နာကျင်ခံစားနေရမလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ် ... မောင်မိဘတွေရဲ့ မောက်မောက်မားမား ဆက်ဆံမှုတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခံစားရတာပဲလေ ... ခက်နေတာက မောင့်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေကို ကျွန်မ နှလုံးသားတွေထဲက နေ ဖယ်မထုတ်နိုင်သေးတာပဲဖြစ်သည်။

“မေမေတော့ ဒီအခွင့်အရေးကို လုံးဝ လက်လွှတ်မခံနိုင်တော့ဘူး ... အမြန်ဆုံး စေ့စပ်ရမယ်”

“သမီး တန်ဖိုးကို မေမေချပစ်လိုက်တော့ မလို့လား”

“ဘာ ...”

“ရဲရန်က မောင်နဲ့ကျွန်မ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတာသိနေတယ် မေမေ”

“မောင်ရဲရန်ကိုယ်တိုင်က သမီးကို နှစ်သက်နေတာပဲ ... လိုလို့လားလား တောင်းဆိုနေတယ်လေ”

“အလျင်အမြန်ကြီးတော့ မလုပ်စေချင်တာပါ”

“ဒါဆို မောင်ရဲရန်ကို သမီးလက်ထပ်ပျံ့မယ်လို့ ကတိပေးပါ”

သမီး နှုတ်ဆိတ်နေထဲက မိမိသဘောပေါက်မိသည်။ အိန္ဒြေသိက္ခာတွေ ကြီးမားပြီး မိမိရဲ့စည်းကမ်း ပုံစံခွက်ထဲမှာ နေထိုင်လာရတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ထွင်ခေါင်ဆွေကလည်း သမီးငယ်စဉ်လေးထဲက တပူးတွဲတဲ့ နေထိုင်လာသူဖြစ်နေသည်။

“မေမေကတော့ အတင်းအကြပ် လက်ထပ်ပေးရလိမ့်မယ် သမီး သူတို့က လိုလို့လားလား တောင်းဆိုနေကြတာပဲလေ ... မေမေသမီးလေးအတွက် မေမေ ဘယ်လောက်အထိ နာကျင်ရလဲ ခံပြင်းတယ်”

ရဲရန်နှင့် လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကျွန်မ ကတိပေးရမှာ ဝန်လေး နေမိသည်။ ကျွန်မ လက်ထပ်လိုတဲ့ ယေကျွန်းက မောင်ပါပဲ။

ရှင်မြတ်နိုး

မျှော်လင့်နေဆဲဖြစ်၏။ မေမေအကြည့်တွေက ပူလောင်သောက
တွေ ပြည့်နှက်နေသည်။

“သမီး စဉ်းစားကြည့်ပါရစေဦး မေမေရယ်”

“စိမ်းမြမြ”

“ကျွန်မ မောင့်ကို မမေ့နိုင်သေးဘူး ... ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်
ရမလဲဟင် ... မျှော်လင့်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တောင် ချစ်နေ
သေးတယ်”

မေမေရှေ့ကနေ ကျွန်မကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့မိသည်။
မေမေ နားလည်နိုင်မှာပါ။ ကျွန်မတို့က အရမ်းချစ်ကြတာလေ။
တကယ်လို့ မောင့်နှလုံးသားတွေထဲမှာ ကျွန်မရှိနေပြီး မိဘတွေ
ကြောင့် မလွဲမရှောင်သာလုပ်ရတာ ဆိုရင်ရော ... ကျွန်မဘာကိုမှ
ဂရုမစိုက်နိုင် ... မောင့်ကို ချစ်တာပဲသိသည်။

“စိမ်း သမီးတစ်ယောက်ထဲ ကျောင်းသွားမလို့လား ...
မောင်ရဲရန်ကို စောင့်ဦးလေ ...”

“သူ ကျောင်းမှာပဲစောင့်နေလိမ့်မယ် မေမေ ... သမီး ကား
မောင်းပြီးလာမယ်လို့ ပြောထားတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားအေ”

“သမီး ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးနော် ... မေမေ စိတ်ချပါ”

“ကားကို သတိထားမောင်း ... ညည်းအတွေးတွေက ရှုပ်
ထွေးလွန်းလို့ပါ သမီးလေးရယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ ... ကျွန်မ သတိရှိပါတယ်နော်”

မေမေ ဘယ်လောက်အထိ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေမယ်ဆိုတာ
ကျွန်မသိသည်။ မောင်တို့ မိသားစုအပေါ် မခံမရပ်နိုင်တာလည်း
ဖြစ်သင့်၏။ မေမေသဘော မတူနိုင်တာလည်း အပြစ်မဟုတ်ပေ။
ကျွန်မ နှလုံးသားတွေပဲ မောင့်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုနေသေးသည်။ ကျွန်မ
ကားမောင်းထွက်လာ၏။ ပထမဆုံး အကြိမ်ပါ။ ကားအသစ်လေး
စီးခွင့်ရလို့ ကျွန်မ မော်ကြားမောက်မာနေခြင်းမျိုးလည်း မရှိ။ ရဲရန်
တို့ပိုင်တဲ့ ကားလို့ လုံးဝသဘောမကျမိပေ။ ကျွန်မ ကားလေးကို
မောင်းပြီး မောင့်မိဘတွေ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။

“အန်တီရွှေ”

“ဟင် ... ညည်း ညည်းဘာလာလုပ်တာလဲ ဒါ ... ဒါက”

“ကျွန်မ ကားပါ ... မထင်မှတ်ပဲ မေမေပွဲစား လုပ်ငန်းက
အချို့ကြီးထောသွားလို့လေ”

“ဘာ”

အိမ်ရှေ့မှာ မောင့်အမေနဲ့ တွေ့လိုက်သဖြင့် အတော်ပဲဖြစ်
သွားသည်။ မျက်လုံးတွေက တောက်ပလွန်းသွား၏။ မောင်လည်း
ထွက်လာသည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ စိမ်း”

“လာလည်တာလေ ... မောင်နဲ့ကျွန်မက မိတ်ဆွေတွေပဲ
ဟာ ... အန်တီရွှေ လက်ပေါ်မှာပဲ ကျွန်မကြီးပြင်းလာတာပါ”

မောင်က ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲကြည့်နေသည်။ အန်တီရွှေလည်း မျက်နှာမသာမယာနဲ့ပါ ... အဲဒီလို လုပ်ပြရတာ ကျွန်မ အရမ်းပျော် ရွှင်မိသည်။

“ကျွန်မ မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ လာလည်လို့တောင် မရဘူးလား”

“မင်းပြန်တော့ စိမ်းမြမြ ... ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်းလာ မရှာနဲ့ ... ငါပြောထား ပြီးသားနော် ... နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး မပတ် သက်နဲ့တော့လို့”

“သားရယ် စိမ်းလေးကို ဒီလောက်အထိတော့ မပြောပါနဲ့ လာလည်တာပဲ ... ဝင်လေစိမ်း”

ဒေါ်ရွှေစင်ရဲ့ အချိုးက ချက်ချင်းကြီးပြောင်းလဲသွားသည်။ ကျွန်မကို စိမ်းလေးတဲ့ ကျွန်မ ဝတ်ထားတဲ့ စိန်နားကပ်နှင့်စိန် လော့ကတ်၊ စိန်လက်စွပ်ကို ပြူးပြဲကြည့်နေသည်။ တကယ်တော့ အတုတွေပါ။ မေမေရှေ့မှာ မဝတ်ဘဲ ကားပေါ်ကျမှ ဝတ်ဆင်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

“ထိုင်မယ်နော်”

“ထိုင်ပါကွယ် ... စိမ်းလေးကို အရင်ကလို ပြန်မြင်ရတာ အန်တီရွှေ ဝမ်းသာလိုက်တာနော်”

အန်တီရွှေက ငွေမက်သူမို့ အရမ်းကိုဘဝင်မြင့်ပြီး မောက်မာ လွန်းသည်။ ကျွန်မသိနေ၏။ မောင့်ကို ဖျောင်းဖျလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ ထိုင်နေတော့ မောင်ကလည်းဝင်ထိုင်သည်။

“သားနဲ့ သမီးစိမ်းတို့က ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွယ် ... အန်တီတောင် အံ့ဩနေတာလေ ... သားကလည်း မေးလို့မရ ဘူးဖြစ်နေတယ် ... အရင်ကလိုပဲ သင့်မြတ်စေချင်တယ်”

တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ အန်တီရွှေပဲ ချက်ချင်းပြောင်းလဲ သွားသည်။

“မောင်က ကျွန်မကို ဘာတွေမကျေနပ်လည်း မသိပါဘူး နော် ... နောက်တစ်ယောက်တောင် တွဲနေပြီလား မသိပါဘူး”

“ဟုတ်လားသား ... မေမေ ဘာလို့မသိရတာလဲ ... စိမ်း လေးကို အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ”

ထွဋ်ခေါင်ဆွေလည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။ မေမေကတစ်မျိုး ဖြစ်နေပြန်ပါပြီ။ စိမ်းမြမြက ကားကို သူမကိုယ် တိုင် မောင်းလာတာလည်း အံ့ဩစရာပင်။ စိမ်းမြမြအပေါ် သံယော ခဉ်မရှိ၍ မဟုတ်ပေ။ မေမေက ဖြတ်ခိုင်းတာရော သူ့ကို ချစ်သူ တစ်ယောက်လို မဆက်ဆံပဲ အနိုင်ကျင့်မိလ်ကျနေတာရော ... သူ စိတ်ကုန်လာရ၍ ကောင်မလေးတွေနှင့် တွဲပစ်မိသည်။ အခု ခင်ခက်ခက်ခိုင်ခိုင်ကိုတော့ သူစွဲလန်း ချစ်မြတ်နိုးနေမိ၏။ လုံးဝ ပြဿနာအဖြစ် မခံနိုင်။ စိမ်းမြမြကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပစ် ခို့ အပြင်ခေါ်ထုတ်လာခဲ့မိသည်။

“စိမ်းမြမြ ... နင့်ကိုငါ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ ... နင့်ကို ငါ မချစ်တော့ဘူး ... ခက်နဲ့ငါ လုံးဝပြဿနာအဖြစ် မခံနိုင်ဘူးနော်”

“မောင့်ကို ကျွန်မချစ်တယ် ... ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဆုံးရှုံး မခံဘူး မောင်ရယ် ... ကျွန်မ မှားပါတယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့တော့ စိမ်းမြမြ ... အချိန်တွေက ကျော်လွန်သွားပြီ ... နင့်ကို စိတ်ကုန်တယ် ... ငါ ခက်ကိုချစ်နေ ပြီ ... လုံးဝ မစွန့်လွှဲ နိုင်တဲ့ အချစ်မျိုးပဲ”

“ပြောရက်လိုက်တာ မောင်ရယ် ... အခု ကျွန်မ စီးပွားရေး လုပ်တတ်လာပြီ။ ကျောင်းပြီးသွားတာနဲ့ ကျွန်မ ကုမ္ပဏီထောင်မှာ ပါ”

“ခင်ကလည်း သူဌေးပဲ မေမေပဲ မင်းကိုအထင်ကြီးမှာနော် စိမ်းမြမြ မင်းကိုငါ မချစ်ဘူး”

စိမ်းမြမြရဲ့ အပြုအမူတွေကို သူလုံးဝမနှစ်သက်ခဲ့။ သူ့ထံ အထင်သေးလွန်းသည်ဟု ထင်မိလာသည်။

“မောင်”

“ငါသွားမယ် ... ငါ့ကို လုံးဝမျှော်လင့်မနေနဲ့တော့ စိမ်းမြမြ ငါလုံးဝ စိတ်ကုန်သွားပြီ”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရယ် ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပုံ တယ်နော် ... မောင့်ကို ချစ်တယ် ... အရမ်းချစ်တယ် ကျွန်မထံ စွန့်ပစ်မသွားပါနဲ့နော်”

“မင်းမှာ မာနမရှိဘူးလား စိမ်းမြမြ ... ငါပြောထားမယ်”

နော် ... မင်း အရှက်မကွဲချင်ရင် ငါနဲ့ကင်းကင်းနေပါ”

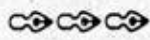
မောင် ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အရှက် ခံကွာမဲ့လွန်းနေပြီလားပင် မသိတော့။ မောင့်ကို ချစ်တာနှင့် ကျွန်မ အောက်ကျခံချင်လွန်းနေသည်။

“မောင် ... ကျွန်မ လက်မခံဘူး ... မောင့်ကိုမမေ့နိုင်ဘူး လုံးဝလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်မ အော်ဟစ်ပြောဆိုမိသည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ကျွန်မ လုံးဝဂရုမစိုက်ချင် မြက်ခင်းပြင်မှာ ထိုင်မိသည်။

“မောင်ရယ် ... ကျွန်မအပေါ် အဲဒီလို မရက်စက်ပါနဲ့ ... တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... မထားခဲ့ပါနဲ့”

ကျွန်မ ကျောင်းလည်း မတက်ချင်။ ကျွန်မတစ်ယောက်ထံ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေမိသည်။ ရဲရန်က ဖုန်းဆက်ရှာနေ၏။ မိန်းမလည်း မကိုင်ချင်။ မောင်ရယ် ကျွန်မအပေါ် အဲဒီလောက် မရက် စိတ်ပါနှင့်ဟုသာ ပြောနေမိသည်။

ကျွန်မ ငိုချင်နေသည်။ မေမေအသံကြားလျှင် တသိမ့်သိမ့်
ကိုင်ငိုပစ်မိမလား မသိ။ ရဲရန်က ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ကျွန်မ
ထံနဲ့စင်ခန်းထဲ ခဏငင်သွားလို့ပါဟု ဖြေနေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း စိမ်းနဲ့အတူတူ ရှိနေပါတယ် အန်တီ ...
စိတ်မပူပါနဲ့”

လောကကြီးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေအားလုံးကို ကျွန်မ
မုန်းတီးနေမိသည်။ မောင်တော့ မပါပေ။ ခက်ခက်ခိုင်ခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်း
ကလေးကိုလည်း ကျွန်မ မုန်းတီးမိနေ၏။ နင့်ကို ရင်ဆိုင်ပစ်မယ်
ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ချစ်သူကို လုယူရတာလဲ။ ရဲရန်နှင့် မေမေ စကား
ပြောပြီး ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။

“မင်းချစ်သူရဲ့ အမေဖုန်းဆက်တယ်တဲ့ စိမ်း”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ... အန်တီရွှေ ဘာပြောလဲ”

“အန်တီသိတာနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့ ... မင်းရောက်သွားတယ်
ဘာ အန်တီသိတာသိနေတယ် ... ဒေါသတွေ အရမ်းပေါက်ကွဲ
ပြီး”

“ထားလိုက်ပါ”

“စိမ်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ... ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ... စိမ်းက
ကလေးပါကွာ ... အန်တီသိတာကို ငဲ့ပါဦး”

“မေမေ့ကို အရမ်းသနားတယ် ... မေမေ စိတ်ချမ်းသာတာ
အားလည်း မြင်ချင်ပါတယ် ရဲရန်ရယ် ... ကျွန်မ ရင်တွေပူလောင်နေ

အခန်း (၈)

“စိမ်း”

ကျွန်မ အနားသို့ ရဲရန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်မ မျက်ဝန်း
တွေက ဝေဝါးနေ၏။ မျက်ရည်တွေ ပြည့်ဖုံးနေသည်။

“ထ”

“ဟင့်အင်း”

“အန်တီသိတာ စိတ်ပူနေမယ် ပြန်ကြရအောင်ပါ”

စိမ်းဝတ်ထားတဲ့ စိန်တွေက အတုတွေမှန်း သူသိသည်။
ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာလဲဆိုတာ ချစ်သူဟောင်းရဲ့ အမေဆီ
သွားခဲ့တာ ရဲရန်စုံစမ်းထောက်လှမ်းထားခဲ့၏။ ဒီလောက်အထိ
လား ... မင်းအချစ်တွေက ထုထည် အစိုင်အခဲကြီးမားလှချည်လား
စိမ်းရယ်”

“အန်တီထင်တယ် မင်းဖုန်းကို ကိုင်လိုက်လေ”

လို့ပါ ... မခံစားနိုင်ဘူး မောင့်အမေက ငွေမက်တယ်လေ ... ကျွန်-
သွားကြားခဲ့တာပါ ... ရဲရန်ကိုတော့ အားနာပါတယ်”

“စိမ်း”

“ရှင်”

“ကိုယ်က ကိစ္စမရှိပါဘူး ... မင်းစိတ်ချမ်းသာဖို့ အဓိကပဲ”
စိမ်းကို ရဲရန် သနားမိသည်။ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပါ။ အချစ်ကို နာကျင်ခံစားနေရ၏။ ရဲရန်လည်း စိမ်း
ဘေးမှာ ထိုင်မိသည်။

“စိမ်း ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော ... ကိုယ်လုပ်ပေးမယ်”

“ထိုင်နေချင်တယ်”

“ထိုင်”

မေမေက ရဲရန်နှင့်ဆို စိတ်ချသည်။ အန်တီရွှေဆီ ကျွန်-
ရောက်သွားတဲ့အတွက် မေမေ အပြစ်တင်ဆူပွတ်မှာ သေချာနေပြီး
လုံးဝ ပတ်ပတ်သက်သက် မလုပ်ရတော့ဘူးဟု ပြောထားသည်။

“အန်တီသိတာအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့နော် ... ကိုယ်တို့အိမ်
လိုက်ခဲ့ပါ ... မာမိကလေ စိမ်းကို လက်ဆောင်ပေးစရာရှိတယ်တဲ့”

မေမေ စိတ်ဆိုးပြေစေရန် ကျွန်မ လုပ်ဆောင်ပေးရမည်ဖြစ်
သည်။ ရဲရန်ရှိနေတာကပင် အားအင်တစ်ခုဖြစ်နေရ၏။ ကျွန်-
အားနာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်ကို အသုံးချရမည်ဖြစ်သည်။ ရဲရန်
မာမိက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနေ၏။ ကျွန်မကို သမီးလေးထံ

သောက်ကဲ့သို့ပင်။

“အမလေး စိမ်းလေးလာတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်ကွယ်
ဒါသားစုလို သဘောထားပါ ... သိတာလည်း အားနာနေသလိုပဲ
အန်တီခင်ကလေး သမီးလေးစိမ်းကို ငယ်ငယ်လေးထဲက ချစ်တာ”

အန်တီခင် မျက်ဝန်းတွေက အရောင်မရှိ။ ပကတိ ရိုးသား
ဖြူစင်သည်။ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မိုက်မဲစွာဆုံးဖြတ်
နေခဲ့၏။ မောင့်ကို ပြန်လည်ရယူဖို့ တရားသောနည်းလမ်းနှင့်ဖြစ်
စေ မတရားတဲ့ နည်းလမ်းနှင့်ဖြစ်စေ လုပ်ဆောင်မည်ဖြစ်လေသည်။

“သမီးလေးကို လက်ဆောင်ပေးဦးမယ်ကွယ် ... အန်တီ
ခင်မှာက သမီးမှ မရှိတာပဲ ... အန်တီငယ်စဉ်က ဝတ်တဲ့လက်ဝတ်
တောနာတွေ လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးချင်တယ်”

“ရှင်”

ကျွန်မ အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာတွေ အရမ်းကိုလိုချင်
သည်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မောင့်အမေကိုကြားဝါ ဝတ်ဆင်
ပြုချင်နေသည်။ ရဲရန်မာမိက အလိုက်သိလွန်း၏။ အဖိုးတန်လက်
ဝတ်ရတနာတွေ လက်ဆောင်ပေးမည်တဲ့။ ကျွန်မကို ချွေးမအဖြစ်
အသိအမှတ်ပြုခြင်းပါပဲလေ။ တကယ်တော့ ကျွန်မ စိတ်ရင်းက
လက်မခံလိုပေ။ အရှက်အကြောက်ကြီးပြီး သူများဆီက အချောင်
မယူလိုသော စိတ်ဓာတ်တွေ မေမေက ကျွန်မကိုအမြဲတမ်းမွေးမြူ
ပေးခဲ့သည်။

“စိန်တွေပေါ့ကွယ် ... ဒီလိုပေးလို့ သမီးလေးဆီက ဘာ အခွင့်အရေးမှ မယူဘူးနော် စိမ်းကို သမီးလေးဝမ်းဗျာတ်လိုက်လို့ပါ”

“ဟို ... ဟိုလေ ကျွန်မ”

“သိတာကိုလည်း ပြောပြထားပြီးပါပြီ ခင်သဘောပဲတဲ့ ခင်က သမီးလေးလိုသတ်မှတ်တာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်တဲ့လေ”

အန်တီခင်ပေးသမျှ ကျွန်မလက်ခံမိသည်။ ကျွန်မ ကျောင်းပြီးတော့မယ်။ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု ထောင်ချင်၏။ ငွေကမရှိ ငွေတွင်ကြီးက ကျွန်မရှေ့မှာ ရှိနေသည်။

“သား ... စိမ်းနာမည်နဲ့ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ပေးထားပါ။ စိမ်းသုံးစွဲနိုင်အောင်ပါ ... လိုအပ်တာတွေလည်း အားမနာနဲ့နော် အန်တီခင်က သုံးစေချင်လို့ ဘဏ်ထဲမှာ စိမ်းလေးအတွက် ငွေထည့်ပေးမှာပါ”

ကျွန်မ ဟန်ဆောင်လောက်လေးပင် မငြင်းနိုင်ခဲ့။ မော့အမေက ငွေမက်သည်။ အခုတောင် မေမေ့ထံ အဆက်အသွယ် ပြန်လုပ်နေ၏။ ကျွန်မ အိမ်ကိုပြန်တော့ မေမေ့ အပြုံးတွေဝေဆာလင်းလက်နေသည်။

“မောင်ရဲရန်ရယ် သမီးလေးကို အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပေးတာ ဝမ်းသာပါတယ် ... ကျေးဇူးလည်း အရမ်းတင်ပါတယ် ခင်ကို ဖုန်းဆက်ပြောပြီးပါပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ သားအမိက အန်တီသိတာတို့ သားအမိအပေါ် ဆွေမျိုးရင်းချလို သဘောထားတာပါ ... အားမနာပါနဲ့ အန်တီရယ် ... စိမ်းကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ အချိန်ပြည့် ရှိနေတာပါ ဇိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူး”

ရဲရန် ပြန်သွားသည်။ မေမေက ကျွန်မကို လက်ဆွဲ၍ အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့၏။ ရဲရန်ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေသလောက် မေမေ့မျက်ဝန်းတွေက ဒေါသတွေနှင့်ပြည့်နှက်သွားသည်။

“စိမ်းမြမြ ... မှန်မှန်ပြောစမ်း ... ညည်းဟိုအိမ်ကို အရှက်ရှိ ဘာသွားလုပ်ရတာလဲ”

“သမီး သွားကြွားတာပါ”

“မေမေ့စကားတွေကို ညည်းဘာဖြစ်လို့ နားမထောင်ရတာ ဆဲအေ ... ဒီမိန်းမက မေမေ ပွဲစားလုပ်တာ အချို့ကြီးရသွားလို့ စမ်းသာနေတာတဲ့ ... သမီးလာသွားတယ်တဲ့ တို့မိသားစုတွေ ပြန်ဆုံကြရအောင်တဲ့ ... သူ့သားကိစ္စလည်း တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့ အမေကတော့ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူးနော် စိမ်းမြမြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ခင်က သမီးအပေါ် ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးလဲ ဆင်းတို့ ထက် ဆယ်ဆချမ်းသာတဲ့ ယောက္ခမလောင်းက သမီးကို ခမ်းပမ်းတသာ ကြိုဆိုခဲ့တာလေ”

“စိမ်း သိပါတယ် မေမေ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ညည်း ... ခင်ပေးတာတွေ လက်ခံခဲ့တယ် မဟုတ်လား အဲဒီတော့ ရဲရန်ကို လက်ထပ်ရမယ် တကယ်လို့ ညည်းဆန္ဒမရှိဘူး ဆိုရင်တော့ ခင်တို့ပေးတာ လုံးဝ လက်မခံနဲ့ ... ပြန်အပ်မယ် မေမေမှ သူငယ်ချင်းဂိုက်ဆံတွေတော့ ဟိုမိသားစုစားသောက်တာ လက်မခံနိုင်ဘူး”

စိမ်းကို အားမရ ... သမီး ဘာတွေကြုံစည်နေတာလဲ မေမေကိုတောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတိုင်ပင်တာ မရှိတော့ဘူး သမီးစိမ်း မျက်ဝန်းတွေက ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသည်။ မိမိသိတာပေါ့ ... တစ်သက်လုံး သမီးကို အရိပ်လို တသသ မျက်ခြေမဖြတ် စောင့်ကြည့်ခဲ့တာပါ။

“အဲဒီလို ငွေမက်ပြီး ကျေးဇူးကန်းနေတဲ့ မိသားစုကိုလုံး အပတ်အသက် မလုပ်ပါနဲ့ စိမ်းရယ် ... မေမေ တောင်းပန် ပါတယ်နော်”

မေမေငိုသည် အရင်တုန်းက မေမေမျက်နှာလေး တစ်ချက် ညှိုးသွားတာပင်။ ကျွန်မပြာယာခတ်အောင် မေမေကို ချော့ချော့ ရသည်။ မေမေဖြစ်စေချင်တာကို လုပ်မည်ဟု ကတိအထပ်ထပ်မေးနေမိ၏။ အခုတော့ ကျွန်မ အေးစက်နေ၏။ မေမေအနားက ထွက်ခွာသွားလိုနေသည်။

“ကျွန်မ နားတော့မယ်”
“နေဦး စိမ်းမြမြ”

မြတ်နိုးစွာနားရှိကွင့်ပြုပါသခင်

“ကျွန်မ မေမေ ပုံစံခွက်ထဲမှာ မနေချင်ဘူး”
“ဘာ”

“ကျွန်မကို နားလည်ပေးပါမေမေ ... အထူးသဖြင့် မေမေရဲ့ အပြစ်တင်သံတွေကို မကြားချင်ဆုံးပဲ”

“စိမ်း မြမြရယ် ...”

ဒေါ်သီတာစိမ်း ရင်ဘတ်ကိုဖိထားမိသည်။ သမီးစိမ်း ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလိုမိခင်စကားကို ဆန့်ကျင်ပြီး ခွန်းတုန်ပြန်မပြောဘူးပေ။ မိမိက ပုံစံခွက်ထဲမှာ ထည့်ထားတာလား ... သမီးကောင်းကျိုးအတွက် ဆုံးမသွန်သင် လမ်းညွှန်ပေးခဲ့တာပဲ ရှိခဲ့သည်ထင်မိသည်။

“ဒီလို လူမျိုးတွေနဲ့ အဝေးဆုံးမှာနေရတာ ကျက်သရေ မင်္ဂလာရှိတယ်လို့ မှတ်ပါစိမ်းမြမြ”

“သမီး သူတို့ကိုအနိုင်ယူပြချင်တယ် ... အရုံးနဲ့ မထွက်ခွာနိုင်လို့ပဲမေမေ”

“ဒင်းတို့နဲ့ ဘာမှ ပတ်သက်စရာမလိုဘူးနော် ... အခု သမီး သုံးစွဲနေရတာ ရဲရန်ကြောင့်လေ သူတို့ပစ္စည်းတွေနဲ့ သွားပြီးကြားစရာလားအေ ... မေမေ မကြိုက်ဘူး”

ကျွန်မကတော့ ကျေနပ်မိသည်။ မောင့်မေမေကတော့ အရမ်းကို အချိုးတွေပြောင်းကာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆီးကြိုခဲ့သည်။ မောင်ကသာ တင်းမာနေတာပါ။ တစ်နေ့နေ့တော့ ကျွန်မခြေရင်း

မောင်ဝပ်ဆင်းလာတဲ့အထိ လုပ်ပြချင်နေခဲ့၏။ နောင်တမရ မေမေက လုံးဝ လက်မခံပေ။

“နောက်တစ်ခါ ဒင်းတို့သားအမိနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံတာမျိုးလုပ်ရင် ငါလက်မခံဘူးနော် စိမ်း ... ပြောစကား နားထောင်ပါ မေမေက သမီးဘဝအတွက် လမ်းမှန်ပေါ်ပဲလျှောက်စေချင်ခဲ့တာပါ”

ကျွန်မ ဆန္ဒကတော့ မောင့်ကို နည်းနည်းလေးလောက်တော့ ပညာပေးချင်သည်။ ရှင့်ထက်သာတဲ့ လူတွေပိုင်းပိုင်းလည်း နေတာဟုလည်း လုပ်ပြချင်သည်။ ကျွန်မ လုပ်ရပ်မှားလား မှန်လားပင် မသိတော့။ မောင်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စွဲလန်းနေတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မ နှလုံးသားတွေ ခံပြင်းနာကျင်နေရသည်။ မေမေ မသိပါဘူး။ ကျွန်မ ဘယ်လောက်အထိ ခံစားနေရလဲဆိုတာလေ မောင့်ကိုစွန့်လွှတ်ရမှာ ကျွန်မ အကြောက်ဆုံးဖြစ်နေ၏။ နားလည်ပေးပါမေမေ ... ။

“ကျွန်မ နားတော့မယ် မေမေ”

“ဒုက္ခပါပဲအေ ... ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်သာ သတ်သေပစ်ချင်တယ် စိမ်းမြမြရယ်”

မေမေအသံတွေက ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနှင့် ပြည့်နှက်နေပေမယ့် ကျွန်မ ဥပေက္ခာပြုလျက် ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့မိသည်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မ ရူးသွပ်မတတ် ခံစားနေရ၏။ ရှင်းပြလို့ မတတ်တဲ့ ရောဂါပဲ။ ကျွန်မ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသွားလို့

မောင်တို့က စွန့်ခွာသွားတာကြောင့် ကျွန်မ ခံပြင်းစွာခင်ခက်ခက်ခိုင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်လိုနေခဲ့သည်။

“ရဲရန် ကျွန်မကိုနားလည်ပေးပါ ... တကယ်တော့ ကျွန်မ ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးကြီးကြီးထားသူပါ ... ရဲရန်ကို ခုတုံးလုပ်မိလားမသိတော့ဘူး”

ရဲရန်နှင့် ကျွန်မတို့က ပထမနှစ်ထဲကအတူတူပင် ... ကျွန်မကသာ တစ်တန်းလုံးမှာရှိကြတဲ့ အတန်းဖော်တွေကို အဖက်မလုပ်ခဲ့။ မောင်နဲ့ပဲ အားလပ်ချိန်တွေမှာ စားသောက်တန်းမှာ ယှဉ်တွဲနေထိုင်စားသောက်ရတာကိုပဲ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု ထင်မှတ်နေခဲ့သည်။

“စိမ်းမြမြ ထင်တယ် ... ကိုယ်က ဒီမေဂျာရဲ့ King လေ မိတ်ဆက်တာပါ”

ရူးကြောင်ကြောင်နှင့် ကျွန်မကိုလာမိတ်ဆက်သည်။

“ရဲရန်ပါ”

“ကျွန်မကို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ... ရှင်ဟာရှင်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မစိတ်မဝင်စားဘူး ... မိတ်ဆွေလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး”

ကျွန်မ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ရဲရန်က နောက်ဆုတ်မသွားဘဲ ကျွန်မကို တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်စကားပြောတတ်မည်။

“စိမ်းမြမြကတော့ ချစ်သူနဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေပဲ ထိုင်နေ တယ် ... ကန်တော်ကြီးစောင်းတို့ ရုပ်ရှင်ရုံတို့မှာရော တစ်ခါတလေ တွေ့လေ”

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ရှင်ထင်သလို ကျွန်မက အပေါစား မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးနော် ရဲရန်”

“စိမ်းမြမြ ချစ်သူက တော်ကြာထားခဲ့လိမ့်မယ်”

“ကျွန်မတို့က ငယ်ချစ်တွေ ... ဘယ်လိုပဲနေနေ တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သစ္စာရှိပြီး အရမ်းချစ်ကြတယ် ... ရှင်မနာ လို့ မဖြစ်နဲ့လေ”

ရဲရန်ကို ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ခင်မင်လာပြီး စကားတွေ ဘာတွေပြောဖြစ်သည်။ မောင်မကြိုက်ဘူး ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အရောတဝင် မနေနဲ့တဲ့။

“စိမ်းက မောင့်ကိုကျတော့အထိမခံ ချစ်သူခြင်း လက်လေး ကိုင်တာတောင် ခွင့်မပြုဘူး ... တော်ကြာ ဟိုကောင်က အချောင် ကိုင်သွားဦးမယ်”

“မောင်နော်”

ရဲရန်ကြောင့် ရန်ဖြစ်ရ၍ ကျွန်မ သတိထားရှောင်နေခဲ့ရ သည်။

“ရဲရန်လာလာ စကားမပြောနဲ့နော် ... မောင်ကမကြိုက် ဘူး”

ကျွန်မ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ရဲရန်က အရောတဝင်နေမြဲပင်။ မောင်သစ္စာဖောက်နေတုန်းကလည်း ရဲရန်က နောက်ပြောင်သလို လိုနှင့် သတိပေးခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မလက်မခံခဲ့။ မယုံပေ။ မောင့်အချစ် တွေကို အကျွမ်းမဲ့ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။

နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် ခက်နေသေး၏။ ယောက္ခမကို သိပ်
မလေးစားဘူး သားကလည်း ချစ်နေသည်။

“အန်တီရွှေက အသီးအနှံတွေကြိုက်တယ်လေ ... ဒါကြောင့်
ကျွန်မလာပို့တာပါ ... ကျွန်မလေ ကုမ္ပဏီအတွက် နေရာတောင်
ဝယ်ပြီးသွားပါပြီ”

“ဟုတ်လား ဘယ်မှာလဲ”

“အန်တီရွှေကိုပြမှာပါ ... အခု ဘာမှမပြင်ဆင်ရသေးလို့ပါ
နော်”

စိမ်းမြမြ ညည်းတို့သားအမိအတော်လေး ထောနေတာပဲ။
သားလာရင်ပြောရမယ် ... စိမ်းမြမြက ငယ်နိုင်လေ။ ဝတ်စားထား
လိုက်တာ အဖိုးတန်စိန်တွေ အရင်ကတော့ စီးပွားရေးအဆင်မပြေ
၍ မိမိသဘောမတူတာပဲဖြစ်သည်။ ချေးငှားမှာကြောက်ပြီး မပတ်
သက်တာပါ။ ဝယ်လာလိုက်တဲ့ အသီးအနှံတွေကလည်း တပုံကြီးပဲ။

“သမီးလေး ... ”

“ရှင်”

“သားဆီ ဖုန်းဆက်လေ”

“မဆက်တော့ပါဘူး အန်တီရယ် မောင်က အသစ်တွေ
တော့ ကျွန်မကိုမေ့နေပါပြီ နေပါစေ”

“ဒီလိုမေ့လို့ ဘယ်ရမလဲ ... အန်တီရွှေတာဝန်ထား သားက
သမီးကိုပဲ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ် ပြန်ဆက်စေရမယ်”

အခန်း (၉)

“အန်တီရွှေအတွက် ကျွန်မစားစရာတွေ လာပို့တာပါ ...
ယောက္ခမတော်ခွင့် မရှိရင်တောင် ငယ်စဉ်လေးထဲက ကျွန်မကို
အန်တီခင် ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တာ မဟုတ်လား ... မိခင်လိုပဲ
သဘောထားပါတယ်နော်”

“အမလေး စိမ်းရယ် ... ဘယ်သူက ချွေးမတစ်ယောက်
အဖြစ် လက်မခံဘူးပြောလဲ ... အန်တီရွှေက သတ်မှတ်ထားပြီး
သားပဲ”

ဒေါ်ရွှေတင်ကတော့ စိမ်းမြမြ ဝတ်စားပြင်ဆင်လာပုံကြည့်
ပြီး သားကိုဖြတ်ခိုင်းလိုက်တာတောင်မှားပြီဟု ထင်မိသည်။
ဝတ်ထားတဲ့ စိန်တွေက တန်ဘိုးမနည်းဘူးပဲ။ သီတာ ပွဲအောင်တာ
လား။ ကားကြီးကလည်း ကောင်းလိုက်တာ။ စိမ်းမြမြကို ချွေးမ
တော်တာမှ မိမိက ငယ်နိုင်ပါ။ ဟိုကောင်မလေး ခင်ခက်ခက်ခိုင်က

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အန်တီရွှေ ကျွန်မ လုံးဝမေ့ပစ်လို့မရဘူး၊
မောင့်ကိုချစ်တယ် ... ဒါကြောင့် အန်တီရွှေကို အားကိုးပါစေနော်”

“စိတ်ချ သမီးစိမ်းနဲ့ပဲ သဘောတူတယ် ဖြစ်စေရမယ်”

“စိမ်းပြန်ပြီနော် ... ကုမ္ပဏီထောင်ဖို့ကိစ္စတွေလည်း ရှိသေး
တယ် နောက်မှလာမယ်နော်”

“စိမ်းလေး”

“ရှင် ...”

“သမီး စိန်နားကပ်လေးက လှလိုက်တာကွယ် ... အန်တီ
ရွှေ အရမ်းသဘောကျတယ်”

“အန်တီရွှေ လိုချင်လို့လား”

“အေးကွယ် ... အားတော့နာစရာကြီးပဲ အန်တီတို့စီးပွားရေး
အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာတောင် ဒီလိုကောင်းကောင်းလေး ဝယ်
မဝတ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်မ စိန်နားကပ်က ရဲရန်အမေက လက်ဆောင်ပေးထား
တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မနားကပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်မိသည်။ မောင်
နှင့်ပြန်ပြီး အဆင်ပြေရေးက အန်တီရွှေ အဓိကဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ
ဝန်မလေးမိ။ မောင်နှင့်ကျွန်မ နီးစပ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးသည်။

“ရော့လေ ... ယူလိုက်ပါ”

“စိမ်းလေးရယ် ... သီတာမေးနေရင်ရော”

“ကျွန်မ ကြည့်ပြောလိုက်ပါမယ် အန်တီရွှေ ... တကယ်

တော့လေ အန်တီရွှေကလည်း သမီးအမေပါပဲ မဟုတ်ဘူးလားလို့”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ် ... စိမ်းလေးက အန်တီလက်ပေါ်မှာ
ပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာပါ ... အမလေး ကျေးဇူးသိတတ်လိုက်တာ
နော် ... စိမ်းလေး ဘာမှမပူနဲ့ သားကြီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အန်တီရွှေ
ကိုယ်တိုင် စိစဉ်မယ် ဒီကောင်ငြင်းလို့မရဘူး”

“စိမ်းသွားပြီနော် ... အားကိုးပါရစေ အန်တီရွှေ”

မောင် ရှင်ဘာတတ်နိုင်သေးလဲဟင် ... စိမ်းမြေကို လျှော
တွက်မထားပါနဲ့နော်။ မောင်လက်ထပ်မယ့် မိန်းမက ကျွန်မပဲဖြစ်
စေရမယ်လေ။ ကျွန်မ ဘာတွေလုပ်မိနေပြီလဲ။ အမှားအမှန်တွေကို
ပင် မဝေခွဲတတ်တော့။ သူမ အသိတရားတွေကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သည်။
ပြီးတော့လည်း မောင်နှင့်ခက်ခက်ခိုင်တို့ ရှိနေတဲ့နေရာကို သွားမိ
နေ၏။ မောင့်ကောင်မလေးက ပထမနှစ်ပါ။ မောင်တို့အတွဲကို
တွေ့တော့ ကျွန်မကားရပ်ပြီးကြည့်သည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ မောင်ရယ် ... ကျွန်မလည်း လှပတဲ့
မိန်းကလေးပါ ... ချစ်သူအလိုဆန္ဒတွေကို မသိဘူးတဲ့လား”

မောင်ကကျွန်မကိုတွေ့သွားသည်။ မျက်နှာကြီးညိုရှိုင်းသွား
လိုက်တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူသွားလာနေထိုင်ခဲ့ကြတာပါ။
သံယောဇဉ် ပြတ်တောက်နိုင်လွန်းသည်။ မောင်တို့အတွဲက ကျွန်မ
ရှေးကနေ ဖြတ်လျှောက်လာနေ၏။ လက်ခြင်းတွဲလို့ အရမ်းကိုချစ်
နေကြပုံ။ ကျွန်မ ဒေါသတွေဖြစ်လာသည်။ ခင်ခက်ခက်ခိုင်ဆိုတဲ့

ကောင်မလေးကို အသေသတ်ပစ်ချင်နေမိ၏။ မောင်ကလေး သွားဖို့ ပြင်သည်။

“မောင်”

ကျွန်မထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့သလိုလို အော်ခေါ်လိုက်ပြီး မောင်တို့အနားဘယ်လို ရောက်သွားမှန်း မသိတော့။ အချစ်ကြောင့် အသိမဲ့စွာ ရူးသွပ်သွားပြီထင်သည်။

“မောင် ... ခဏလောက်နေပါဦး ... ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ဖယ်နေရတာလဲဟင်”

“စိမ်းမြမြ နင်အရှက်မရှိဘူးလား ... ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ အလကားမိန်းမ”

ထွဋ်ခေါင်ဆွေ ဒေါသတကြီးနှင့် သူ့နောက်လိုက်နှောင်ယုက်နေတဲ့ စိမ်းမြမြကို အော်ဟစ်ပစ်မိသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲကိုကို”

“ခက်ရယ် အလကားပါကွာ ... ကိုကို့နောက်လိုက်ပြီး မိန်းကလေးတန်မဲ့ အရှက်မရှိ လိုက်ကြိုက်နေတာလေ ကိုကို အမုန်းဆုံးမိန်းမပဲ”

“ဒီမှာ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုကိုကို လိုက်နှောက်ရှက်စေရတာလဲ ... အရှက်မရှိဘူးလား”

“မောင်က ငါ့ချစ်သူဟဲ့ ... ငါနဲ့ စိတ်ကောက်ပြီး နင့်ထံ တွဲနေတာသိလား”

“ဘာပြောတယ်”

“မောင်က ငါ့ရဲ့ငယ်ချစ်ဦး ... ငါ့ချစ်သူ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် သောက် အတူတူနေထိုင်ပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်လာကြတာ”

“ကိုကို သူ့ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ကိုကိုချစ်သူဟောင်း ဘား”

“ခက်ရယ် ဒီအရူးမပြောနေတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်နေပါနဲ့ သွားကြမယ်”

မောင်က သူ့ကောင်မလေး လက်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်တက် သွားသည်။

“ကျွန်မ အရှက်မရှိတာ မဟုတ်ဘူးမောင် ... အချစ်ကြောင့် နှုတ်သွပ်နေတာပဲ ကျွန်မကို အလွယ်တကူ စွန့်ပစ်သွားတဲ့ ရှင်ကို

အည်း လိုက်ပြီး နောက်ယုက်ရမှာပဲလေ”

ကျွန်မ အံ့သွားလေးတွေကို တင်းကြပ်စွာ ဖိကိုက်ထားမိသည်။ ကျွန်မနယ်ကျော်လာပြီး မောင့်နောက်ကိုလိုက်နေမိ၏။

ကျွန်မစိတ်တွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်။ မာနတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ နှုတ်ရည်တွေ ပြည့်ဝိုင်းလာသည်။

“ရဲရန် ... ဘယ်မှာလဲဟင် ကျွန်မအင်အားတွေမဲ့နေပြီ ... ကျွန်မ အဆိုးဆုံးတွေလုပ်မိတော့မယ်ထင်တယ် ... ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သတ်သေမိမလားတောင် မသိတော့ဘူး”

ကျွန်မပြန်ဖို့ ကားပေါ်ပြန်တက်သည်။ မောင်တို့အတွဲ

နောက်ကို လိုက်တာ မမှီတော့ အချစ်တွေကြောင့် ကျွန်မနှစ်ယောက်
သားထဲမှာ စူးနစ်နာကျင်နေ၏။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခုနစ်
တို့သားအိမ်ရောက်နေလေသည်။

“စိမ်းလေး အခုမှပြန်လာတာလားကွယ် ... သားက အိမ်
ကျောင်းကနေ လမ်းခွဲသွားတာတဲ့ အန်တီခင်က ပြန်ရောက်ပြီ
လို့လေ”

ကျေးဇူးပဲရဲရန် ကျွန်မကျောင်းမတက်တာ မပြောပြဘဲ
မေမေက ကျွန်မကို စူးစိုက်စွာကြည့်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီခင် ကျောင်းဆင်းပြီး သူငယ်ချင်းတွေ
ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး စကားကောင်းသွားလို့ပါနော်၊ ကျွန်မ အဝတ်
အစားလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေးကွယ် ... အန်တီခင်က ဘုရားသွားမလို့ သိတာ
လာခေါ်တာပါ”

“ကျွန်မလည်း လိုက်မယ်နော် ခဏလေး ... အဝတ်လဲ
လဲပါရစေ”

“အေး ... အေး”

စိမ်းမြမြကို ကြည့်ပြီး ရဲရန်ကတော့ စိတ်တွေအရမ်းပူလောင်
နေသည်။ တစ်နေကုန်အတန်းတွေလည်း မတက်ဘူး မင်းဘယ်သူ
သွားနေတာလဲစိမ်းရယ် ...

“မေမေတို့ ဘုရားသွားမယ် ရဲရန် ... သမီးလေး စိမ်းမလိုက်

လည်း နေခဲ့ပါစေ ... အရမ်းပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်မောင်ရဲရန် သားလည်းနေခဲ့လေ ... သမီးစိမ်း
အဖော်နေခဲ့ပါ ... အန်တီတို့မှာ ခင်ကကားမောင်းတတ်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

ရဲရန်လည်း နေခဲ့ချင်တာနှင့်အတော်ပဲဖြစ်သွားသည်။ စိမ်း
အဖော်မရမယ် ... နွမ်းနယ်ညှိုးလျနေတဲ့ စိမ်းကို ရဲရန် ဘယ်လိုအား
ပေးနှစ်သိမ့်ရမှန်းပင် မသိတော့။ စိမ်းအပေါ်လည်း နားလည်ပေးနေ
ရသည်။

“ရဲရန်”

“စိမ်း”

“မေမေတို့ရော”

“သွားကြပြီ”

“အမလေး တော်ပါသေးရဲ့ ကျွန်မနားချင်နေတာပါ”

“စိမ်း”

“ဟင်”

“မင်း ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲဟင်”

“ကျွန်မကို ကျောင်းမှာရှိတယ်လို့ ပြောပေးတာကျေးဇူးပဲ”

“ကိုယ်မေးတာ ဖြစ်စမ်းပါ”

“မောင့်ဆီ”

“ဘာ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရဲရန် ... ကျွန်မလေ မောင့်ဆီလိုက်သွားတာ ပါ ... မောင်တို့အတွက်တော့ တမင်နောက်ယှက်ပစ်တာလေ”
“စိမ်းရယ်”

စိမ်း မင်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်နေတယ်။ မင်းကိုနားလည်ပါတယ်။ မင်းရဲ့ ငယ်ချစ်ဦးပဲလေ။ ဒါပေမယ့်လည်း စိမ်းရယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်သိက္ခာဆိုတာ ရှိသေး တယ်။

“ကျွန်မ လုပ်ရပ်ကို မှားတယ်လို့ ရဲရန်ထင်နေတာလား ဟင်”

“စိမ်း”

“အဟက်”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

“ကျွန်မရင်တွေ ပူနေတယ် ... အချစ်ဆိုတာကြီးကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတာပဲ”

“စိမ်း ... စိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်သလို လုပ်နိုင်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုတော့ ပြောပြပါ ... ကိုယ်အရမ်းစိတ်ပူနေရတယ် စိမ်း”

ရဲရန်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်မအပေါ် အကြင်နာတွေအချစ် တွေနှင့် စိုးရိမ်သောကတွေ ပြည့်လျှံနေပေမယ့် ကျွန်မကို မစွဲဆောင် နိုင်ခဲ့။ ရဲရန်ကို မချစ်မိပေ။ အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်မမုန်းတယ်

မြတ်နိုးစွာနားထောင်ခြင်းဖြင့်ပြုပါစေ

မောင်ကလွဲပြီး ကျွန်မနှလုံးသားတွေထဲမှာ တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ကိုပေးဖို့ အချစ်မရှိတော့ပါဘူး ... ရဲရန်ရယ် ... ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင် ... ရဲရန်ကို ခုတ်လှုပ်ရတော့မယ်။

“ကျွန်မလေ ရဲရန်ကို အားနာပါတယ် ... အန်တီခင်ကိုလည်း အရမ်းအားနာရပါတယ် ... ဒါပေမယ့်လေ”

“စိမ်းရယ် ... မင်းအတွက်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုလှေကားထစ်လို နင်းတက်သွားလည်း ကိုယ်ခံမယ်”

“ရဲရန်”

“စိမ်း အပြင်ထွက်မလား ကိုယ်နဲ့ညစာသွားစားမယ်”

“ကျွန်မအပေါ် ဒီလောက်အထိ ကောင်းမပေးပါနဲ့လားဟင်”

“ကိုယ်တို့ သားအမိက စိမ်းတို့သားအမိအပေါ် ဘာအခွင့် အရေးမှ မယူချင်တာမို့ ဖြူစင်ပါတယ် စိမ်းရယ် ... အားနာစရာ လည်း မလိုပါဘူး”

ရဲရန် သိနေသည်။ စိမ်းရဲ့ချစ်သူကို ပြန်ရဖို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့စိမ်း ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာပါ ... စိမ်းကိုသနားနေမိ၏။ ချစ်သည်။ မေမေက စေ့စပ်ဖို့ ပြောနေပေမယ့် သူ့ဘက်က ငြင်းပယ်ထားခဲ့ နှင် မာမိပင် အံ့ဩနေသည်။

“သားချစ်တယ်ဆို ... စိမ်းလေးကို ဒီလောက်သံယောဇဉ် ကြီးနေတာ ... ဘာဖြစ်လို့များ လက်ထပ်ဖို့ အချိန်ဆွဲနေရတာ လည်း သားရယ်”

“စိမ်းနဲ့သားက အရမ်းစိမ်းနေလို့ပါ မာမိရယ် ... တစ်

ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်မှလက်ထပ်ချင်ပါတယ် စိမ်းနဲ့ရင်းနှီး အောင်နေပါရစေဦး”

သူ့ဘက်က စိမ်းဆန္ဒတွေအတိုင်း ငြင်းပယ်ထားခဲ့သည်။ စိမ်း မေမေကတော့ အတင်းအကြပ် စေ့စပ်စေလိုနေ၏။ တစ်ခုခု အမှား အယွင်းတွေလုပ်မိမှာ စိုးရိမ်သည်တဲ့။ စိမ်းကိုပျော်ရွှင်စေရန် သူ အစွမ်းကုန် လုပ်ဆောင်ပေးလိုခဲ့သည်။

“စိမ်းအလိုမကျတွေဖြစ်နေရတယ် မဟုတ်လား ... ကိုယ် သိပါတယ် ... စိမ်းအချစ်ဟောင်းကြီးက သူ့ကောင်မလေးမှ သူ့ ကောင်မလေးဖြစ်နေမှာပဲလေ ... အဲဒါ ခဏပဲစိမ်း တစ်နေ့နေ့ အဲဒီ ကောင်မလေးက သူ့ကိုထားခဲ့မှာလေ ... စိမ်းလောက်ဘယ်သူက အနစ်နာခံပြီး ချစ်နေမှာလဲ”

ကျွန်မ အပူသောကတွေ ငြိမ်းအေးသွားစေရန် ရဲရန်ကပြော နေသည်။ ကျွန်မ ဆန္ဒတွေဖြစ်၏။ ရဲရန်ကတော့ ကျွန်မကို အမြဲ တမ်းအားပေးနေတာပဲ။ သူ့မိဘ ပစ္စည်းတွေနှင့် ကျွန်မ မောင့်အချစ် တွေပြန်ရအောင် ကြိုးစားနေတာ ... လုံးဝမတရားဘူးဆိုတာ သိသိ ကြီးနှင့် ကျွန်မဇွတ်တိုးလုပ်နေခဲ့သည်။

“ရဲရန် ကျွန်မအပြင်မထွက်ချင်တော့ဘူး ... တစ်ယောက်ထဲ ပဲ အနားယူချင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီကွာ ... စိမ်းသဘောပါပဲ ကိုယ်ပြန်မယ်”

“ခဏ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စိမ်း”

“မေမေက ရဲရန်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ရင် ကျွန်မကိုဆုမှာပဲ ... မေမေ့ကိုလည်း ကျွန်မစိတ်သောကတွေ မရောက်စေချင်ပါဘူး။ ကျွန်မ မှားနေတာလေ”

“စိမ်းရယ် ... မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ပြောပါ”

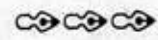
“ရဲရန် ...”

“ပြောလေ”

“ကျွန်မနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ အချိန်လေးဆွဲပေးထားပါနော် ... မောင့် ကိုချစ်နေတဲ့ စိတ်တွေနဲ့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ချင်ဘူး ရဲရန်နားလည်ပေးပါနော်”

“စိမ်း မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ အမြဲတမ်းဝေနေ တာ ကိုယ်မကြည့်ရက်ဘူး စိမ်းရယ် ... ကိုယ်နဲ့ လက်မထပ်ပါနဲ့ ဒါပေမယ့် စိမ်းကိုစောင့်ရှောက်ပေးချင်ပါတယ် စိမ်းခွင့်ပြုပေးပါ”

စိမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ချောမြူပေးချင်မိသည်။ သူနှင့်စိမ်း တက္ကသိုလ်တစ်ခုထဲ အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ပညာသင်ကြား နေခဲ့ပေမယ့် သူ့ဘက်ကပဲကြိတ်ပြီး ချစ်နေမိတာ စိမ်း မသိခဲ့။ စိမ်း အနားမှာ ချစ်သူက အမြဲရှိနေခဲ့သည်။ စိမ်းကို ကိုယ်စောင့်နေမှာ ပါ။ အချိန်တွေ တယ်လောက်ပဲ ကြာနေပါစေ မင်းနှလုံးသားတွေ ထဲမှာ ကိုယ့်အတွက် တစ်နေရာလေးပေးနိုင်လာတဲ့တစ်နေ့အထိ စောင့်နေပါ့မယ် ... စိမ်း ငြိမ်သက်နေလေသည်။

“စိမ်းလေးလည်း မဆိုးပါဘူးသားရယ် ... မကြာခင် ကုမ္ပဏီ ထောင်တော့မှာတဲ့လေ သားအပိုင်ပဲမဟုတ်လား”

“စိမ်းမြမြလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို သားလက်မထပ်ချင်ဘူး ခွဲဆောင်မှု လုံးဝမရှိလို့ပဲ မေမေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မေမေကတော့ အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံ စေချင်တယ်”

စိမ်းမြမြ ဝတ်စားတဲ့လက်ဝတ်လက်စား ရတနာတွေကို မိမိ မက်မောမိသည်။ ယောက်ျားက စီးပွားမကောင်းတော့ အရင်ကလို ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝမရောက်ချင်တော့ပေ။ ရသလောက် ကုတ်ကပ်ယူ ထားရမယ်။ စိမ်းမြမြက မိမိတို့အပေါ်ကျပေမယ့် သူ့အမေသီတာ စိမ်းက ဘယ်လိုမှ လက်မခံတာ မိမိသိနေသည်။

“သားလည်း ကျောင်းပြီးသွားရင်း ကုမ္ပဏီထောင်မှာပါ ... ခက်တို့က ချမ်းသာထယ် သားနဲ့သဘောတူပါ့မလား”

“ဘာမှ မတူစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး မေမေခက်ကိုအပိုင် ချီရမယ်”

“ဒီကောင်မလေးက အရမ်းငယ်နေတယ် ... ချောတယ် သားကျန်ရစ်ခဲ့မှာ မေမေ စိတ်ပူတယ်ကွယ်”

ကောင်မလေးက ခေတ်ဆန်လွန်းနေသည်။ ချမ်းသာလို့ သဘောတူထားတာပါ ... စိမ်းမြမြကိုတော့ စီးပွားကျနေလို့ သဘောမတူတာ မိမိချွေးမ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိကတော့ ရမှာပဲ။ စိမ်း

အခန်း (၁၀)

“သား ... မေမေကတော့လေ သဘောထားပြောင်းသွားပြီ သိလား ... စိမ်းမြမြကို ဟန်မပျက်လေး လက်ခံသလိုလို့နဲ့ ချူယူ ရမယ် လက်ထပ်တဲ့ မိန်းကလေးကတော့ သားနှစ်သက်ရာယူလေ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ ... ခက်က လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ခက်ဒေါသထွက်မှာ သားအကြောက်ဆုံးပဲ”

“ဘယ်သူသိမှာ မှတ်လို့ကွယ် ... စိမ်းမြမြတို့က အခုထော နေပြီ မေမေ့ကိုတောင် စိန်နားကပ်ပေးသွားတယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

“ဒီမှာလေ ... အခုတလော သားအဖေအလုပ်မကောင်း ဘူး ... ဒါကြောင့် သားမှာတာဝန်ရှိသွားပြီလေ”

ခက်ကို သူချစ်သည်။ လမ်းခွဲဖို့ လုံးဝမဖြစ်ပေ။ အစွဲအလန်း ကြီးကြီး ချစ်နေမိ၏။ စိမ်းမြမြတုန်းက ချစ်သူတွေဖြစ်ပေမယ့် မထိ ရ မကိုင်ရ ဘာမှန်းမသိ ... စိမ်းမြမြက နိုင်စားခဲ့သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

မြမြကို အရမ်းလက်မလွှတ်ပစ်ဖို့ပါ သားကိုလည်း ချစ်သည်။

“စိမ်းမြမြက သားကိုချစ်နေတယ် ... ငယ်သံယောဇဉ်လည်း ရှိတယ်လေ ... ပြန်စဉ်းစားပါဦးသား”

“စိမ်းမြမြက သားကိုမချစ်ပါဘူး မေမေရာ ... သူများယူ သွားလို့ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေတာပါ ... အတင်းလိုက်လုနေတယ် ခက်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ပိုချမ်းသာတယ် ... ပြည့်စုံတယ် စိမ်းမြမြ ကို သားအထင်မကြီးတော့ဘူး”

“ခက်က မေမေတို့ကို အထင်ကြီး လေးစားပျံ့မလား သား ရယ်”

“ခက်ကို သားချစ်တယ် အဝေးမခံနိုင်ဘူး မေမေ ... ဘာဖြစ် လဲ သားချမ်းသာရင်လည်း မေမေတို့ မဆင်းရဲနိုင်ပါဘူး ... ဖေဖေ လည်း စီးပွားရေး ကောင်းနေတာပဲ”

“စိမ်းလေးကိုတော့ အရမ်းကြီး တင်းမနေပါနဲ့ဦး ... မေမေ ချူယူစရာတွေရှိနေသေးတယ် ခဏလေး အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံ ပေးလိုက်ပါနော်”

“မေမေ သဘောပဲ ... သားကတော့ ခက်ကိုပဲ လက်ထပ်မှာ ပါ ... ခက်ကိုချစ်တယ်”

ခက်က သူ့ကိုစွဲဆောင်ဖြားယောင်းနိုင်သည်။ အချစ်ဆိုတာ တွေ ခက်နဲ့တွေ့မှ သူ့နှလုံးသားတွေထဲ စီးဝင်းလာရ၏။ စိမ်းမြမြ လာပတ်သက်နေတာလည်း သူစိတ်ပျက်မိနေသည်။

“ဒီလောက်တောင် ငါ့ကိုဒုက္ခပေးချင်တာ ငါ့အကြောင်း နင်သိအောင် ကောင်းကောင်းပြရသေးတာပေါ့ စိမ်းမြမြ”

ထွဋ်ခေါင်ဆွေကတော့ အခုချိန်မှာ ကျေးဇူးတွေ ငယ်သံ ယောဇဉ်တွေ ဘာမှမသိတော့ဘူး ... သူ့ဘဝ ကောင်းစားရေးပဲ အဓိက သူတို့မိသားစုက အတ္တကြီးကြသည်။

“ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း စိမ်းလေးလာနေပြီးသားနော် ... မေမေစကား နားထောင်ပါ ... ကြည့်စမ်းပါဦး လက်ဆောင်တွေ တပွေ့တပိုက်နဲ့ တွေ့လား”

စိမ်းမြမြ ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး လာသည်။ စိတ်ဝင် စားဖို့တော့ကောင်းလာ၏။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တပွေ့တပိုက် မေမေက ဆီးကြိုနေသည်။

“သားရေ စိမ်းလေးလာတယ်ဟေ့ အမလေး လက်ဆောင် တွေ အများကြီးယူလာတယ်”

သူကြည့်သည်။ လက်ဝတ်ရတနာတွေ အပြည့်နှင့်မင်းတို့ ဒီလောက်တောင် အဆင်ပြေပြီလားပဲ။

“မောင် ...”

“ဟင် စိမ်းမြမြ”

“ကျွန်မကို ကြည့်နေတာ သူ့စိမ်းဆန်လိုက်တာ”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ် စိမ်းလေးက သားကိုအရမ်းချစ်ရှာ တာပါ ... ငယ်စဉ်ကလေးဘဝထဲက သားအပေါ် အရမ်းသံယော

ရှင်မြတ်နိုး

ဧည့် ကြီးရှာတဲ့ ကလေးပါ”

ဒေါ်ရွှေတင် မျက်စိမှိတ်ပြရင်း သားကိုအလိုက်အထိုက်နေဖို့ ပြောရသည်။

“အန်တီရွှေအတွက် အဝတ်အစားတွေရော စားစရာတွေ ပါလာတယ် ... ဒီမှာလေ အန်ကယ်အရမ်းကြိုက်တဲ့ ငါးရဲ့ခြောက်နဲ့ ပုစွန်ခြောက် အကောင်ကြီးတွေ”

“အမလေးစိမ်းရယ် ညည်းလေးအန်ကယ်က ခရီးထွက်နေ တာများပါတယ် စီးပွားရေးတွေ အရမ်းလုပ်နေတာလေ”

“အန်ကယ် ပြန်လာရင် စားဖို့ပါ ... အန်တီအတွက်လည်း ပါပါတယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ ... ကောင်းပါပြီ စားပျံ့မယ် စားပျံ့မယ်”

ဒေါ်ရွှေတင် သဘောကျနေတာ စိမ်းမြမြ စိန်လက်စွပ်ပဲ အခွင့်အရေးရရင်တောင်းရမယ် သားကိုလက်ကုတ်နေရသည်။

“စိမ်း”

“ဟင် ... မောင်”

“အပြင်သွားမယ်”

“မောင်တကယ်ပဲ ကျွန်မကို ခေါ်တာလားဟင်”

မောင့်အမူအရာတွေ နည်းနည်းတော့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ အရမ်းကြီး တင်းမာမနေပေ။ ကျွန်မ သိပါတယ်။ မောင်တို့ တစ်မိ သားစုလုံးက ငွေမက်ကြတယ်။ အတ္တကြီးကြတယ်။ သူတို့ရမယ်

မြတ်နိုးစွာနမ်းရွက်ခွင့်ပြုပါအခင်

ဆိုရင် အမူအယာတွေ ပြောင်းနေတတ်သည်။ ဒါပေမယ့်လည်း ကျွန်မ မောင့်ကိုချစ်တယ် တခြားကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်နေတာ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ပဲဖြစ်နေသည်။

“လိုက်သွားလေ သမီးစိမ်း မေမေပြောထားတယ် သမီးနဲ့ ဒီလို စိမ်းနေကြတာ အန်တီလုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးနော်”

အရင်က အန်တီရွှေ ကိုယ်တိုင်က ကျွန်မကိုလမ်းခွဲခိုင်းနေ တာပါ။ စီးပွားကျသွားတဲ့ ကျွန်မတို့ သားအမိအပေါ် မပတ်သက် ချင်တဲ့ အမူအယာတွေ သိသိသာသာ ပြသခဲ့သည်။

“သားနော် မေမေပြောထားမယ် ... စိမ်းလေးကို စိတ်ညစ် အောင်မလုပ်နဲ့ တခြားဘယ်လို မိန်းကလေးဖြစ်နေပါစေ ... စိမ်း လေးလောက် သားကိုချစ်မလား မေမေ ချွေးမလောင်းက စိမ်းပဲ”

မောင့်လက်မောင်းကို ချိတ်ပြီး ကျွန်မထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်း ဘယ်တုန်းက ကားမောင်းတတ်နေတာလဲ”

“မောင် စွန့်ပစ်သွားတဲ့အချိန်တွေမှာလေ ကျွန်မစိတ်ညစ် ပြီး ကားမောင်းသင်ခဲ့တာပါ”

“အန်တီ သီတာတကယ်ပဲ စီးပွားရေး အဆင်ပြေနေတာ လားစိမ်း”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဖြစ်နိုင်တာပဲ အန်တီသီတာက ပွဲစားတစ်ယောက်ပဲ။

“မောင့်ကားမယူခဲ့နဲ့နော် ... စိမ်းကားနဲ့သွားကြမယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“ကောင်းသားပဲ”

စိမ်းမြမြ ကားကြီးက အိစက်ငြိမ့်ညောင်းနေသည်။ ခက်မှာ ကားတွေ ရှိပေမယ့် သူလုံးဝ စီးခွင့်မရှိ။ အိမ်ကဒရိုင်ဘာကပဲ လာကြံ ဖြစ်၏။ သူကားက ညံ့နေသည်။

“စိမ်းကားလေးက အရမ်းကောင်းလိုက်တာကွာ ... မောင်ပဲ မောင်းမယ် ... မောင့်ကားက အရမ်းညံ့နေတယ်”

“မောင်းလေ ...”

မောင်ရဲ့ပြောင်းလဲမှုက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ သိနေ၏။ မောင် ကျွန်မအနားမှာ ရှိနေတာကိုလည်း သဘောကျမိနေသလိုလို ... မောင်လိုချင်တဲ့ ကျွန်မကားကို ပေးပစ် လိုက်ချင်ပေမယ့် ကျွန်မကားမဟုတ်။ မောင်နှင့် နီးစပ်ဖို့ ကျွန်မ စီးပွားရေးအောင်မြင်အောင် လုပ်ချင်လာရသည်။

“ကျောင်းပြီးသွားရင် ကျွန်မကုမ္ပဏီထောင်မယ် စီးပွားရေး တွေ အရမ်းလုပ်မယ်လေ”

“ကောင်းသားပဲ”

“မောင်”

“ပြော”

“ကျွန်မတို့ ချစ်သူတွေအဖြစ် ပြန်တွဲကြမယ်လေ”

“စိမ်း”

“ဟင်”

မြတ်နိုးစွာနှစ်ခြိုက်ခွင့်ပြုပါသခင်

“ပြန်စဉ်းစားမယ်လေ ... အချိန်တော့ပေးပါ လောလော ဆယ် ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိနေတယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်မောင် ... အချိန်ပေးပါတယ် မောင့် ကောင်မလေးကို မေ့ပစ်နိုင်မယ့် အချိန်တစ်ခုခုအထိပေါ့”

ကျွန်မမှာ ရှိနေတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေက ကျွန်မ ဝိုင်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရင် မောင်ထပ်ပြီး ကျွန်မကို ဥပေက္ခာပြုဦးမှာပဲ မဟုတ်လား။

“စိမ်း”

“ပြော”

“မောင်တို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံဆည်းကြတဲ့ အမှတ်တရလေး အဖြစ် မောင်ခေါ်ရာနောက်ကို စိမ်းလိုက်ရလား”

“ဟင်”

မောင် ဘာအကြံအစည်တွေ ကြံစည်နေပြီလဲ ... ကျွန်မ တွန့်သွားသည်။ ရှင်ယုတ်မာတော့မယ် မဟုတ်လား ... ကျွန်မ နှလုံးသားတွေ နာကျင်သွားရသလိုပင်။ ရဲရန်နှင့်တခြားစီးပဲ ကျွန်မ တို့ ပေးဆပ်ခြင်းများနှင့်သာ ချစ်နေခဲ့တဲ့ ရဲရန် ...

“ဘယ်လိုလဲ စိမ်း ... မင်းသတ္တိ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

မောင်က ကျွန်မလက်ကို ဆုတ်ကိုင်သည်။ ကျွန်မဆတ်ခနဲ ရုန်းဖယ်ရင်း မောင့်ကိုပြန်ကြည့်မိ၏။ ကျွန်မ လိုက်သွားဖို့ ဆန္ဒရှိပါ တယ်။ ကျွန်မလုပ်ရပ် မိုက်မဲလွန်းတာလည်း သိနေသည်။

“ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို လုံးဝမယုံနဲ့နော် သမီး ... ငွေမျက်နှာ
ကြည့်တဲ့လူတွေ ... အခု သမီးချမ်းသာတာက သမီးကိုယ်တို့
မဟုတ်ဘူးနော်”

မေမေစကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်မိပြီး တွန့်နေသည့်
မောင်က ရယ်မောပစ်၏။ လှောင်ပြောင်သံတွေ ရောစွက်နေသည့်

“ခက်က ကိုယ်ကို စွဲဆောင်နိုင်တယ် ... သူ့ဘဝကို ပုံအိမ်
တယ် ကိုယ့်သဘောပဲလေ”

မောင့်ကိုပြန်လည် ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့ ကျွန်မလိုက်လျောထေး
မည်ပဲဖြစ်နေသည်။ ခက်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဆီက ပြန်လှယူချင်တာ
မဟုတ်လား ... မောင်က ကျွန်မကိုပွေ့ဖက်သည်။ နမ်းဖို့ပြင်ခံ
ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူး ... ကျွန်မ နှလုံးသားတွေ ပူလောင်သွား
ရသည်။

“မောင် ... ကျွန်မကို လက်ထပ်မှာလား ခက်ခက်ခိုင်ခိုင်
စွန့်ပစ်မှာလား”

“မင်းဘက်နေ လိုက်လျောမှုတွေရှိလာရင်တော့ မောင့်စိတ်
တွေ ပြန်လည်လာပြီး တခြား မိန်းကလေးကို စွန့်လွှတ်သင့်ရင်
စွန့်လွှတ်မှာပဲလေ”

ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့လည်း မသိဘူး။ တကယ်တမ်းကျတော့
မောင့်အချစ်တွေကို မုန်းတီး ရွံရှာမိလာသည်။ ကျွန်မကြံရွယ်တာ
က မောင့်ကိုစွန့်ပစ်ဖို့ပဲ ဖြစ်နေ၏။ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကို

ကျွန်မ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပေးဆပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်သင့်ဟု
ဆင်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ စိမ်း ... မင်းအရင်က အချိုးမပြင်သေးဘူးလား
မောင့်ကို မင်းမချစ်ပါဘူး”

“မောင့်ကို ကျွန်မ အရမ်းချစ်ပါတယ် ... ထာဝရလည်း ရယူ
နိုင်ဆိုင်ထားချင်ပါတယ် ... မောင်က ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဦးပါ”

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မောင့်ကိုရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်ပစ်
နိုင်သည်။ မေမေ့ကို သနားတယ် ... ရဲရန်ကို အားနာတယ် ကျွန်မ
အပေါ် သမီးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်နေတဲ့ အန်တီခင်ကိုရော
ကျွန်မ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလဲ။ တကယ်တမ်း တွေးကြည့်
နိုင်တော့ မောင့်ကို ခံပြင်းနာကြည်မှုတွေနှင့် ပြန်လည်ရယူရန်
ဦးစားနေမိတာပဲဟု သိလာသည်။

“ကျွန်မကို မောင်လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် လူကြီးချင်းစေ့စပ်
သေ ... အရင်ဆုံး ခင်ခက်ခက်ခိုင်ခိုင်ကို စွန့်လွှတ်ပစ်ရမယ်”

“စိမ်း ... မင်းက ဘာမှမပြောင်းလဲသေးဘူးပဲ ... မင်း တမင်
ခက်သက် မောင့်ကိုနှောက်ယှက်နေတာ ထင်တယ်”

“မောင်ရယ်”

မောင်ချစ်တာက ကျွန်မကို မဟုတ်ပါဘူး ငွေတွေကိုပါ
ကျွန်မ မေမေ ပြန်ချမ်းသာလာတယ် ထင်မှတ်နေလို့ပဲလေ။

“စိမ်း ပြန်စဉ်းစားဦးနော် ... မောင်က ပြန်လက်တွဲဖို့ စိတ်

ရှင်မြတ်နိုး

ပြန်လည်လာတာပါ ... မင်းဘာမှပေးဆပ်ချင်တာမျိုး မရှိဘူး ... တကယ်ဆို ဒီကားမျိုး မောင်အရမ်းလိုချင်တယ် မင်းပေးခဲ့နိုင် မလား”

ကျွန်မ အမှန်တကယ် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ကားမှ မဟုတ်တာပဲ။ စိန် နားကပ်ပေးလိုက်တာတောင် မေမေ မသိသေးလို့ပါ။

“ဒီအတိုင်း ငါ့အချစ်တွေကို မင်းပြန်ယူချင်လို့ မရဘူး စိမ်း မြမြ ... တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးဆပ်နိုင်ရင် ရတယ်လေ ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်မ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။ မောင် ခုထိရက်စက်ပြနေနိုင်သေးတာပဲ။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်း အစတွေ မရှိဘဲနှင့်တော့ မောင့်ချစ်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရနိုင် မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ တစ်ခုခုတော့ စွန့်စားရမယ် တဖြည်းဖြည်း နှင့် ထွင်ခေါင်ဆွေဆိုတဲ့ ကျွန်မချစ်ရတဲ့ ငယ်ချစ်ဦးရဲ့ အကျင့်စရိုက် တွေက ပီပီပြင်ပြင် တွေ့မြင်လာရလေသည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို အရမ်းမုန်းသွားပြီဆိုတာ အခုမှသိလိုက် တယ် မောင် ... ရှေ့ဆက်တော့ ကျွန်မ အစွမ်းရှိသလောက် နောက်ယှက်ရတော့မှာပဲ”

မောင့်ကို ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မကားမောင်းထွက်လာခဲ့မိသည်

အခန်း (၁၁)

“တောက် ... ဘယ်လိုလဲကွာ ... ဒီမိန်းမကြောင့် ခက်နဲ့ အဆင်မပြေတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ... မင်းတစ်နေ့တော့ ငါ့လက် ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်စေရမယ်”

မေမေကြောင့်ရော စိမ်းမြမြဆီက ဘာရမလဲဆိုပြီး သူက အလိုက်အထိုက်နေဖြစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာစွဲဆောင်မှုမှလည်း မရှိဘူး ... မင်းကိုငါ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စိမ်း ဒါပေမယ့် စိမ်းစီးနေတဲ့ကားကိုတော့ သူသဘောကျမိနေ၏။ ဘယ်လို အရယူရမလဲ ... မေမေက ဖုန်းဆက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ သားရေ ... စိမ်းလေးနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မပြေဘူး မေမေ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ စီးနေတဲ့ကားကို တောင်းလိုက်လို့လေ ပြီးတော့ ...

ထားလိုက်ပါ မေမေရာ”

“အမလေး သားရယ် ... မင်းကလည်း အလောတကြီး တောင်းရလား ... စိမ်းလေးကပေးမှာပါ ... မေမေတော့ ရပေါင် ရလမ်းတွေ ပိတ်တော့မယ်ထင်တယ် သားရေ ကြည့်လုပ်ဦး”

မေမေနှင့် စကားဆက်မပြောချင်တော့။ သူတွေ့ချင်တာပဲ ခက်ကိုပဲ ဖုန်းဆက်သည်။

“ခက် ဘယ်မှာလဲ”

“ကလပ်မှာလေ”

“ဟင်”

“ကိုကိုက ကျွန်မကိုထားခဲ့ပြီး အချစ်ဟောင်းနဲ့ပြန်တွေ့တာ မဟုတ်လား”

“ဘာပြောတယ် ခက်”

ခက်စကားကြောင့် သူ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရသည်။

“ခက် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲကွာ ... ကိုကို့ထံ စိတ်ပူအောင် မလုပ်နဲ့နော် ... ဘယ်မှာလဲ ကိုကိုလိုက်ခဲ့မယ်”

“ရှင့်ချစ်သူဟောင်းက ဖုန်းဆက်ပြောတာလေ”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာပဲ ... ခက်ဖုန်းကို သူမှမသိတာ”

“ဘယ်ကနေ ရသွားလည်းမသိဘူး ... ကိုကိုနဲ့သူ အခုပဲ ချိန်းတွေ့ပြီး ပြန်လာတာတဲ့ ... လက်ထပ်ကြဖို့အထိ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြတယ်တဲ့လေ”

“ခက်ရယ် ဒီမိန်းမ သက်သက်နှောက်ယှက်နေတာပါ ...

ကိုကိုချစ်တာ ခက်ပဲ ဘယ်မှာလဲ တွေ့ချင်နေပြီကွာ”

“လိုက်ခဲ့လေ”

“Ok ခက်စောင့်နေနော်”

သူဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး စိမ်းမြမြကို ဒေါသတွေပေါက်ကွဲသွားသည်။ သူ့ကို သက်သက်မဲ့ နှောက်ယှက်နေတာပဲဖြစ်သည်။ ခက် အထင်လွဲတာတော့ သူ လက်မခံနိုင်ဘူး စိမ်းမြမြထက် ခက်ကပို၍ ချမ်းသာသည်။ ခက်ကို အရယူမယ် ... စိမ်းမြမြဆီက ကားတောင်း

တာလည်း ခက်မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဂုဏ်တင့်တယ်ဖို့ပဲဖြစ်၏။ သူ ခက်ဆီ အပြေးအလွှားနေရက်သွားရသည်။

“ခက် ... ဘယ်တွေသွားနေတာလဲကွာ ... ကိုကို စိတ်ပူအောင်”

ခက် မျက်နှာလေးက စုတင်းတင်းလေးဖြစ်နေသည်။

“ဟိုမှာ”

“ဟင်”

“ကိုကို အဆက်ဟောင်းကြီးလေ”

ခက်လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တဲ့ Bar ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စိမ်းမြမြနှင့် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။

“သူနဲ့လက်ထပ်မယ့်သူတဲ့လေ ... ခက်ကိုလာမိတ်ဆက်ပေး

အယ် ... ဘယ်လောက်ခံပြင်းလိုက်လဲ”

စိမ်းမြမြ တမင်သူ့ကိုလိုက်ပြီး နောက်ယုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောသူ ဘယ်သူ့ထက် သူနည်းနည်းလေးတော့ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်သွားရ၏။ အခုပဲသူနှင့် လမ်းခွဲသွားပြီး အခုကလပ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အတူတူ ရှိနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကို ... ဟိုလူက ကိုကိုထက်တော့ သာတယ်နော် အမိုက်စားပဲ”

“ခက် ဘာတွေပြောနေတာလဲ သူ့ဟာသူ ဘယ်သူနဲ့တွဲတဲ့ ပါ ကိုကိုနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွာ”

ခင်ခက်ခက်ခိုင်ကို ဒီလိုလာလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ... ထွဋ်ခေါင်ဆွေ ရှင်တို့မိသားစုတွေက ငွေမက်ကြတာပဲ။ ခက်စုံစမ်းသိရှိရသလောက် စိမ်းမြမြဆိုတဲ့ မိန်းမကို ငွေကြေးချို့တဲ့သွားလို့ စွန့်ပစ်လိုက်တာဟု သိထားသည်။ ခက်ကိုလည်း ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး ရှင်တွဲလိုက်တာ မဟုတ်လား ... ဟိုမိန်းမကိုလည်း အရှုံးမဖေလိုပေ။ ကိုကိုလက်မောင်းကိုတွဲလိုက်သည်။

“ပြန်ကြမယ် ကိုကို”

ခက်သိတာပေါ့ ဟိုမိန်းမက ကိုကိုကို အရူးအမူးချစ်နေတယ်ဆိုတာ ချစ်သူဆိုတာလည်း အငှားတွဲလာသလားမှ မသိတာပဲ။

“မစိမ်းမြမြ သွားပြီနော် ... ကျွန်မချစ်သူကိုလုဖို့တော့ မကြံ

နဲ့နော် ... ရှင်ရုပ်ရည်နဲ့ သတိထား အရှက်ရှိစမ်းပါ”
ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းသားတွေကို တွန့်ဖို့စွာပြုံးပစ်မိသည်။ နင့်ရည်းစားကို ငါလုံးဝ မယူတော့ဘူး ခင်ခက်ခက်ခိုင်။ နင်ပဲ တွဲပါတော့ ရဲရန်ရှေ့မှာ ကျွန်မအရှက်ခွဲသွားခြင်းပင်။

“စိမ်း”

“ဟင်”

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲကွာ ... ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တုဖက်ပြိုင်နေရတာလဲ ... ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် စိမ်းက အရမ်းကို အိမ်ခြေသိကွာ စောင့်ထိန်းသူပါပဲ”

“ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေတယ်ရဲရန်ရယ် ... အမှားတွေ အမှန်တွေ ဘာမှမသိတော့ဘူး”

ကျွန်မစောစောကပဲ မောင်နှင့်တွေ့ခဲ့ပြီး အရူးထမိတာတွေ ရဲရန်ကိုပြောမပြချင်လို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေမိသည်။ ယောက္ခမလောင်းကို ရဲရန်အမေလက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ စိန်နားကပ်ချွတ်ပေးခဲ့တာ ရဲရန်သိသွားရင် ရှက်ဖွယ်လိလိပဲ။ မေမေသာသိသွားရင် ကျွန်မကို သတ်ပစ်မလားထင်သည်။

“ထွဋ်ခေါင်ဆွေတို့ မိသားစုကို မေမေအရမ်းမုန်းတယ် စိမ်းလုံးဝ ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော် စိတ်မှတ်ရှိစမ်းပါအေ ... မေမေ သမီးက အသိဉာဏ်ရှိတယ် လိမ္မာတယ် မေမေစကားတွေကိုလည်း အမြဲတမ်း နားထောင်ခဲ့တာလေ”

ရှင်မြတ်နိုး

မောင့်ကို အမျိုးမျိုး အနှောက်အယှက် ပေးလိုနေခဲ့သည်။ အရမ်းခံပြင်းနေခဲ့၏။ ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲလှမတတ်ပင်။ တခါ တရံ အသိကင်းမဲ့စွာ လုပ်ချင်လာတွေ လုပ်ပစ်ချင်လာသည်။

“စိမ်းမှားနေပြီ ကိုယ်နဲ့လက်မထပ်ချင်လည်းနေပါစိမ်း ဆန္ဒမပါဘဲ လူကြီးတွေဘာတစ်ခုမှ အတင်းအကြပ်မလုပ်စေရပါဘူး”

စိမ်းကို ရဲရန်ကြိတ်ပြီး တိတ်တခိုးလေးချစ်မိနေတာ ကြာပါပြီ။ စိမ်းမှာ ချစ်သူရှိနေ၍သာ ဖွင့်မပြောခဲ့ပေ။ သူတခြားကောင် မလေးတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ စိမ်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးအောင်ပဲ အရောတဝင်နေထိုင်ခဲ့သည်။

“ရဲရန်”

“ဟင်”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ရဲရန်ကို အရမ်းအားနာမိတယ် ကျွန်မ ဘာတွေလုပ်မိနေလဲဟင် တကယ်တော့လေ ကျွန်မအနားမှာ ရဲရန်ရှိနေပေးလို့ ပြိုလဲမသွားတာပါ ကျွန်မနှလုံးသားတွေထဲမှာ လေ အချစ်တွေလား အမုန်းတွေလား နားကြည်းမှုတွေပဲလား ဘာမှ မသိတော့ဘူး ... အားလုံးရောထွေးနေတယ် ကျွန်မကို နားလည်ပေးတဲ့ ရဲရန်ကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်”

“ကိုယ်တို့ သွားကြမယ် ... တကယ်တော့လေ ဒီနေရာက ကိုယ်တို့နဲ့ လုံးဝမအပ်စပ်ပါဘူးကွာ”

သူ Bar မှာ မထိုင်လိုပေ။ ဒူ အရက်လုံးဝမသောက်တတ်

မိဘကချမ်းသာပေမယ့်လည်း သူပညာပဲကြိုးစားခဲ့သည်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးသူပဲဖြစ်လိုခဲ့၏။ စိမ်းမြမြကို သဘောကျတာလည်း ထိုအချက်ကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ မင်းကို နားလည်ပါတယ် စိမ်းရယ် အချစ်ဦးက စွန့်ပစ်သွားလို့ စိမ်းဘယ်လောက် နာကျင်ခံပြင်းနေမလဲ သူစိမ်းကိုချစ်သည်။

“ပြန်ကြစို့နော် စိမ်း”

“အင်း”

“ဘယ်သွားချင်လဲပြော ကိုယ်စိမ်းဖြစ်ချင်တာတွေ အားလုံး ပြည့်စွမ်းပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ အိမ်ပဲပြန်ချင်တယ် ရဲရန်”

“စိမ်းသဘောပဲလေ”

ကျွန်မရင်တွေ နာကျင်ပူပြင်း လောင်မြိုက်နေလေသည်။

“စိမ်းကျောင်းပြီးသွားရင်လေ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလောက် ထောင်ချင်တယ် ရဲရန်ရယ်”

“ကိုယ် အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်လေ စိမ်းမင်းဘာမှ မပူနဲ့ ကိုယ့်မာမိက စိမ်းအတွက်ဆို အားလုံး သဘောတူလက်ခံတယ်”

မင်းဖြစ်ချင်နေတာတွေက ထွဋ်ခေါင်ဆွေ အထင်ကြီးဖို့ပဲ မဟုတ်လား စိမ်း ... ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဖြည့်စွမ်းပေးချင်တယ်။ မင်းစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဘာပဲလုပ်ပေးလုပ်ပေးရပါ။ စိမ်းယောက္ခမလောင်းအိမ်သွားလာနေတာလည်း ရဲရန်သိနေသည်။

လက်ဆောင်တွေပေးတာရော နောက်ဆုံး မာမိလက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ စိန်နားကပ်ကိုပင် ထွဋ်ခေါင်ဆွေ အမေကို ချွတ်ပေးလိုက်တာအထိ သူသိထား၏။ စိမ်းမသိပေ။ သူက စိမ်းအနောက်မှာ အရိပ်လို လိုက်နေခဲ့သည်။

“ရဲရန် အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ ...”

“စိမ်းဝင်စေချင်ရင် ကိုယ်ဝင်ပါ့မယ် ... အန်တီသိတာကို နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပြန်မယ်”

“အင်း”

မေမေရှေ့မှာ နေရတာ ကျွန်မစိတ်တွေ မလုံပေ။ ရဲရန်နှင့် သွားလာနေတယ်ဆိုရင် မေမေ စိတ်ချသည်။

“စိမ်းနဲ့ အတူတူ ကားမောင်းတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိုအပ်တာ လေးတွေ သင်ပေးနေတာပါ အန်တီ ...”

“မောင်ရဲရန်ရယ် သားနဲ့ဆို အန်တီ ယုံပါတယ် မင်းသူငယ် ချင်းက လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နေတာလေ အန်တီစိတ်ပူနေရတာပါ ... သမီးအနားမှာ မင်းရှိနေလို့ အန်တီစိတ်အေးပါတယ်ကွယ်”

“စိမ်းနားတော့နော် မင်းကားတွေ မောင်းနေရတာ အရမ်း ပင်ပန်းနေပြီထင်တယ်”

ကျွန်မအတွက် ရဲရန်ကအမြဲတမ်း အကာအကွယ်လုပ်ပေးနေတတ်သည်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲရန်။

“စိမ်း ... ကိုယ်ပြန်မယ် အန်တီရော သားကိုပြန်ခွင့်ပြုပါ

ဦး”

“အေးပါကွယ် ... ခင့်ကိုလည်း ပြောလိုက်ပါဦး မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲရန် ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်မ မေမေအနားကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။

“စိမ်း ... ညည်းကို မေမေပြောထားပြီးပြီနော် ... မောင်ရဲရန်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ညည်းကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ ငယ်က အချစ်အနှစ်တရာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ... ညည်းကို သမီးလေးလို ချစ်နေတဲ့ ခင့်ကိုလည်း အားနာဦးနော်”

ဒေါ်သီတာစိမ်းကတော့ သမီးကိုစိတ်မချပေ။ ဟိုကောင်နောက်တစ်ကောက်ကောက် လိုက်နေမှာပဲ ... စိတ်ပူမိသည်။ အရမ်းလည်း မတားစီးရဲဘူး သမီးမှာချစ်သူဆိုလို့ တစ်ယောက်ထဲ ရှိခဲ့တာပါ ... ငယ်စဉ်လေးထဲက အတူတူနေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြ၏။ ချစ်သူတွေဖြစ်တော့လည်း မိမိကိုယ်တိုင်က သဘောတူကြည်ဖြူခဲ့သည်။

“အရမ်းငွေမက်ပြီး အတ္တကြီးလွန်းတယ် ... မေမေဆီကို အရှက်မရှိ သူ့အမေက ဖုန်းတွေဆက်နေတယ် ... အရင်ကလို ခင်ခင်မင်မင် ပြန်နေချင်တယ်တဲ့လေ”

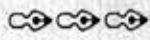
“သမီး နားတော့မယ်”

“စိမ်း”

“ရှင်”

“မေမေကတော့လေ ဒင်းတို့ကို ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးမှ ထပ် ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး အပြတ်ပဲ ... မေမေ့ကို စီးပွားရေး ပြန်ကောင်းလာပြီထင်ပြီး လာရောနေတာပါ ဟွန်း မုန်း လိုက်တာ”

သမီးစိမ်းကို နာကြည်းစေရန် မိမိတတွတ်တွတ် ပြောနေမိ သည်။ စိတ်မအေးရပါဘူး သမီးက အေးစက်စက် စည်းကမ်းတင်းကြပ်ခဲ့တဲ့ မိခင်ကိုပင် သမီးကလန်ကဆန်လုပ်ချင်နေ၏။ သမီးလေးကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်မေ။ အစိမ်းသက်သက်လေး မဟုတ်လား။ ခင်တို့ သားအမိကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရသည်။

ဘခန်း (၁၂)

“ကိုကိုနော် ... ခက်ကို ဒီလိုမလိမ့်တပတ်မလုပ်နဲ့ ... ငယ်ညီစားက ခင့်ကိုလာပြီး ကျောတာလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ခက်ရယ် ... ဒီကောင်မက အတင်းလာခေါ်လို့ပါ ... မေမေက အားနာပါတယ် လိုက်သွားပါပြောလို့”

“ရှင့်အမေကဘာလဲ ... ရှင့်အမေပဲ ဒီကောင်မနဲ့သဘောမတူလို့ ဖြတ်ခိုင်းထားတာဆို ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ငယ်ငယ်လေးထဲက အတူတူနေလာကြတော့ မေမေအားနာနေတာပါ”

“ဟွန်း”

ခက်ကတော့ ဒီမိန်းမလာကြောတယ်ဆိုပြီး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေသည်။ ကိုကိုကိုလည်း ခက်အထင်မကြီးတော့။ ဘာများ ချမ်းသာလို့လဲ။ ခက်ဆီကလိုချင်နေတာမဟုတ်လား။ ခက် ခမ်းသာကြွယ်ဝမှုကြောင့် ရှင်ကြီး အကြော်ကြီးနဲ့တွဲပြီး အချစ်တွေ

အပြည့်အဝ စည်းစိမ်ခံစားနေသည်။

“ခက်ကဘာလဲ ... လူရှိန်အောင် ခက် ကပ်နေတဲ့ခြံကြီးနဲ့ တိုက်ကြီးကိုပြထားတာပါ”

ခက်စိတ်ထဲကနေ တွေးနေမိသည်။ ခက်ကလည်း သူချမ်းသာမယ်ထင်တာ။ ဒါပေမယ့် ထင်သလောက်မဟုတ်။ စိတ်ပျက်လာသည်။

“ခက်”

“ဟင်”

“ကိုကိုကို မကျေမနပ်တွေဖြစ်နေတာလားကွာ ... ပြော”

“အင်း”

“ကလေးရယ် ... ကိုကိုနောက်ဆုံး ခက်လေးမကြိုက်တာ ဘာမှမလုပ်တော့ဘူးနော် ... ဟိုကောင်မနဲ့လည်း မပတ်သက်ဘူး”

“ပြီးရောနော်”

“ခက်”

“ပြော”

“ကိုကိုကို ခက်မိဘတွေဆီ ဘယ်တော့ခေါ်သွားမှာလဲ”

“ကိုကိုကလဲကွာ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ... ခက်က အရမ်းငယ်နေသေးလို့ လူကြီးတွေက သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူးလေ ... ကိုကိုဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ဝင်မှနော်”

“ကိုကိုကတော့ ခက်နဲ့ဝေးရမှာ အရမ်းကြောက်နေပြီ”

လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားချင်တယ်”

“ကိုကိုရယ် အရမ်းကြီးလောဘတက်မနေပါနဲ့၊ ခက်ကတော့လေ ကိုကိုနဲ့ချစ်လို့မဝသေးဘူး ... ချစ်သူဘဝနဲ့ပဲနေဦးမှာနော်”

ခက်မိဘတွေဆီ သူခင်မင်ရင်းနှီးချင်နေပြီ။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အရင်းအနှီးရအောင်လို့ပါ။ သူ့မှာဟန်ပဲရှိတော့တယ်။ ဖေဖေက နယ်မှာငွေမပို့ပေးနိုင်တာ ကြာပြီ။ ခက်ကို အမြန်လက်ထပ်ချင်တယ်။ ခက်တို့မိဘတွေ ချမ်းသာကြတာ သူတွေ့မြင်နေရတာ အားမလိုအားမရဖြစ်နေရသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာလဲ ငယ်ရည်စားအကြောင်း တွေးနေတာလား”

“ခက်အကြောင်းပါကွာ ... ကိုကိုက အမြန်ဆုံးပိုင်ဆိုင်ထားချင်တယ်။ စိမ်းမြမြ လိုက်နောက်ယှက်တာနဲ့ဝေးတော့မယ်။ ခက်က စိတ်ကောက်ပြီး ကိုကိုကိုထားခဲ့မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“နောက်တစ်ခါ ဟိုမိန်းမနဲ့တွေ့ရင်တော့ ခက်မုန်းပြစ်လိုက်မှာနော် ... ကိုကိုမောင်းထုတ်ပြစ်ရမယ်”

“ဖိတ်ချ ... ခက်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမမျိုးနဲ့မှ ကိုကိုမပတ်သက်တော့ဘူး။ ခက်ကိုပဲချစ်တယ်”

ဟုတ်တယ်။ ခက်က အချစ်ပဲလိုအပ်တာပါ။ တကယ်တော့

ခက်က သူ့မှာကိုယ်ပိုင်ကားရှိလို့ တွဲလိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ငွေထသိပ်မဖြုန်းနိုင်ဘူး။ ခက်ဆီကနေ ချူဖို့ပဲလုပ်နေသည်။ အခု ခက်အမိဖမ်းနေတာက ခက်နေတဲ့အိမ်ရှင်ပဲ။

“သမီးလေး ပညာရေးအတွက် မင်းတိုက်မှာနေခွင့်ပေးထားတာ ကျေးဇူးပါပဲကွာ ... စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

ဖေဖေသူငယ်ချင်းတိုက်မှာ ခက်ကိုနေစရာတစ်ခန်းပေးထားသည်။ ခက်က ပညာရေးတော်လို့ ဖေဖေသူငယ်ချင်းက စောင့်ရှောက်ပေးထားတာပါ။ ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့မိန်းမကလဲ ကျန်းမာရေး မကောင်းပေ။ စိတ်သဘောထားတော့ ပြည့်ဝသည်။ ခက်ကို သမီးလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ထား၏။ တစ်ခါတရံ ကားနှင့်အပို့အကြို လုပ်ပေးသည်။

“ရှင်က ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့လာတော့ ခက်က သူ့ဌေးသားနဲ့ တွဲချင်တာလေ ... ဒါပေမယ့် ဟန်ပဲရှိတာပါ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုကိုကို ခက်လုံးဝအထင်မကြီးမိတော့။ ခက်ဆီကပဲ ဘာရမလဲစဉ်းစားနေသည်။ ခက်က သူ့ဌေးသမီးလို့ ပြောထားတာလေ။ ခက်က အချစ်တွေပေးပြီး ပြားယောင်းသွေးဆောင်ထားတာပါ။ အခုတော့ ငွေမသုံးနိုင်ဘူး။ ခက်ဆီကပဲ ချူချင်နေသည်။ သူ့အမေက ပိုဆိုးသေးတယ်။ ဘာရမလဲပဲ စဉ်းစားနေ၏။ ခက်ခွာပြစ်ချင်နေပြီ။ အခုတလော ခက်စိတ်ဝင်စားနေတာက ဖေဖေသူငယ်ချင်း ဦးကိုပင်။ အရမ်းနုပျိုပြီး စိတ်သဘောထားလည်း

ကောင်းသည်။

“ဦးနိုင် ... ညနေကျောင်းဆင်းရင် ခက်ကိုလာကြိုပေးနော်”

ဦးနိုင်အား ခက်နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းနေသည်။ ပျော့ချင်နေပါပြီ။ မနက်ကလည်း ခက်ကိုလိုက်ပို့တယ်။ သားနှစ်ယောက်က အိမ်ထောင်တွေနှင့် နိုင်ငံခြားမှာပါ။ ဦးတို့ လင်မယားနှင့်အဒေါ်အပျိုကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေသည်။

“ခက်”

“ဟင်”

“ခက် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... ကိုကိုအကြောင်းလား”

“အင်း”

“ခက်လေး စိတ်ညစ်အောင် ကိုကိုလုပ်မိသွားတယ်ကွာ၊ ဒီမိန်းမကောင်းကျိုးမပေးပါဘူး ... ဘာစွဲဆောင်မှုမှလည်း မရှိဘူး”

“အမလေး ... သူတွေလာတဲ့လူက အရမ်းခိုက်တယ်နော်၊ ထားကလဲ အကောင်းစားကြီး ငထောပဲထင်တယ်”

စိမ်းမြမြ တွဲလာတာက တကယ့်ကိုထောထောပဲ။ ရုပ်ရည်ထလဲ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခန့်ချောကြီး။ ကိုကို မမှီပေ။ ခက်က အဲဒီလို ထောတစ်ယောက်ကို အမိဖမ်းထားချင်တာပါ။ ခက်မှာ နယ်မှာနဲ့တဲ့ အဖေကလဲ ပိုက်ဆံသိပ်မပို့နိုင်ဘူး။ ဦးနိုင်တို့ ထောက်ပံ့ပေးထားလို့ပါ။

“ခက်လေးအဖေက ကျေးဇူးရှိတယ် ... ဦးအသက်ကို ကယ်ခဲ့တာလေ၊ ဦးသေမလိုဖြစ်တာ ... ခက်ဖေဖေပဲ ဆေးရုံပို့ပေးပြီး ပြုစုခဲ့တာပါ”

ခက်ကို သမီးလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ကျောင်းထားပေးခဲ့သည်။ ခက်က အပျော်အပါးမက်မောတယ်။ ဦးတို့မသိအောင် ရည်းစားထားသည်။ ကလပ်တွေ တက်၏။ ကိုကိုအထင်ကြီးအောင် အထက်တန်းစား စတိုင်လ်လုပ်ပြနေခဲ့၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုကိုမှာ အရမ်းကြီးမရှိဘူးဆိုတာသိလာတော့ ခွာဖြစ်ချင်လာသည်။ အပြစ်ရှာနေတာပါ။ အခုတွေ့ပြီ။ ငယ်ရည်းစားဟောင်းက လိုက်ပြီးနှောက်ယှက်နေသည်။

“ကိုကိုငယ်ရည်းစားဟောင်းကြီးကိုတော့ ခက်လုံးဝမကြည့်ဘူးနော် ... ပေါ်တင်ကြီး လာဖိုက်နေတာပဲ၊ ကိုကိုထပ်ပြီး ပတ်သက်တာသိရင်တော့ အပြတ်ပဲ”

“အမလေး ခက်ရယ် ... လုံးဝပဲ လုံးဝမပတ်သက်တော့ဘူး အလကားပါကွာ ... ကိုကို မချစ်ဘူး၊ ကိုကိုချစ်တာက ဟောဒီခင်လေးပါပဲ”

“တကယ်နော်”

သူ့အပွေ့အဖက်တွေ အနမ်းတွေကို ခက်ခံစားလို့ မရတော့။ သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်ဖို့ ပြင်နေခဲ့သည်။

“ရှင်ကြီးက ဘာရှိလို့လဲ ... အဆီစားပြီး အသားကိုဝါးမျှိမ့်

ပဲ ကြံစည်နေတာ၊ ခက်ချမ်းသာတယ်ထင်ပြီး အတင်းတွယ်ကပ်နေတာ မဟုတ်လား”

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ မနေချင်တော့။ သူမရင်ခွင်ပြောင်းတော့မည်ဖြစ်သည်။ ခက်မိဘက နယ်မှာဆင်းရဲသည်။ ရှင်ကြီးထင်သလို မဟုတ်ရင် ခက်ကိုလည်း စွန့်ခွာတော့မှာမဟုတ်လား။ ခက်ကိုတော့ စိမ်းမြဲလို လုပ်လို့မရဘူး မှတ်ထား။ ခက်ကပဲ ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပြစ်လိုက်မှာ။ ခက်မိဘတွေ့ဆီက စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ရယူဖို့ တဖြည်းဖြည်း အာသာငမ်းငမ်းဖြစ်လာနေ၍လည်း ရွံချင်လာရသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ညနေ ခက်ဖေဖေ လာကြိုမှာနော်၊ ကိုကိုနဲ့ဝေးဝေးလေး နေရမယ်သိလား”

“ဟုတ်လား ... ယောက္ခမလောင်းကြီး လာကြိုမှာလား ကွာ၊ ကိုကိုနဲ့မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါလား ခက်ရယ် ...”

“မဖြစ်သေးပါဘူးဆိုကွာ ... ဖေဖေက ခက်ရည်းစားထားတာသိရင်တောင်သတ်မှာ ... ကိုကို ကျောင်းပြီးမှ အလုပ်အကိုင်တွေကောင်းကောင်းဝင်နိုင်မှနော်”

ထွဋ်ခေါင်ဆွေက ကုမ္ပဏီတစ်ခုထောင်ချင်တာပါ။ စိမ်းမြဲမြဲတောင် လုပ်တော့မယ်။ ခက်မိဘတွေနှင့် အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်နေ

သည်။

“ဖေဖေ လာတော့မယ်နော် ကိုကို ... ဟိုခုံတန်းလေးမှာ ခက်သွားထိုင်နေတော့မယ်”

ခက်နာရီလေးကို ကြည့်လိုက်ပြီး ခုံတန်းလေးတစ်ခုမှာ သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ ဦးနိုင် လာတော့မယ်။ ခက်ရဲ့ကျော့ကွင်းထဲကို ဦး တဖြည်းဖြည်းတိုးဝင်နေသည်။ ဦးနိုင်ကားလေးက သူ့ထိုင်နေတဲ့ ခုံတန်းလေးရှေ့မှာ ရပ်လာ၏။ သူ့မ အပြေးကလေးထဲသွားပြီး ကားလေးထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အား ... အေးစိမ့်သွားတာပဲ”

ကိုကိုတော့ သူ့မကိုငေးကြည့်နေပြီ ဘယ်လောက်များ အထင်ကြီးနေလိုက်မလဲ။ ခက် ကားရှေ့ခန်းမှာထိုင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်လေး လှုပ်ခါယင်း ရယ်မောနေမိသည်။

“ခက်လေး ... ဒီလိုလေး ငြိမ့်ညောင်းနေတဲ့ကားလေးတစ်စီးလောက်လိုချင်တယ် ... ရနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ဦးရယ်နော်”

ခက် မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝင့်ပြီး ဦးနိုင်ကိုကြည့်မိသည်။ ဦးနိုင်ကလည်း ခက်ကိုကြွေနေပါပြီ။

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ ခက်ရယ် ... ကလေးလိုအပ်တာတွေ ဦးနိုင် ဖြည့်စွမ်းပေးပါမယ်ကွာ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ကွ”

“ဟာ ... အရမ်းပျော်သွားပြီ၊ ခက်က အရမ်းအားငယ်တတ်တာသိလား ... မိဘက ဆင်းရဲတော့ လုံးဝကိုမမျှော်လင့်ရဲတာ၊ အခု ဦးနိုင်ကြောင့် ခက်ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ရ၊ လိုလေသေးမရှိ ကျောင်းတက်နိုင်တာလေ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးရယ်”

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့လေ ခက် ... အဖေက ဦးကျေးဇူးရှင်ပဲ၊ ဦးလေ အရမ်းဖျားပြီး သတိလစ်နေတာ၊ ဒီကောင်ကြီးပဲ ဆေးခန်း ဖို့ပေးတယ် ... ပြုစုတယ်”

“အင်းနော်”

ကိုကိုရေ ... တာ့တာပဲ။ ရှင်ကြီးကို မကြာခင် နှုတ်ဆက်စွန့်ခွာဖြစ်တော့မှာပါ။ ခက်လိုချင်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေရဖို့ ရှင်ကြီး ဆီမှာပေးဆပ်နေရလို့ လုံးဝဝေးကွာနေရတာပဲ။ အခု ဘယ်သူ့ကို ထပ်ရမလဲဆိုတာ ခက်သိသွားပါပြီလေ။ ဦးက ခက်ကိုအပြင်မှာ ညစာစားပြီး ခက်လိုချင်တာတွေ ဝယ်ပေးမယ်လေဆိုတော့ ခက် အလွန်အမင်း အပျော်တွေနှင့် စွေ့စွေ့ခုန်သွားရသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလားဦးရယ် ... တော်ကြာ အန်တီများတစ်မျိုးထင်နေမလား ... ခက်က သူများအိမ်မှာကပ်နေရတာလေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခက်လေးရယ် ... အန်တီကနေမှမကောင်းတာဘဲ ... အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေရတာလေ”

“ခက် ကြောက်တယ်”

“လာပါ ... ခက်ကို ဦးဝယ်ပေးချင်တာတွေရှိတယ်”

ကိုကို ... ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ခက်ဆီကနေ ဘာရမလဲ။ ရှင်က အကြံထုတ်နေတာလေ။ ခက် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့။ ဦးနိုင်လက်မောင်းကို ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ကလေး ဘာစားချင်လဲ”

“ဦးသဘောပဲလေ”

“အိုကေ”

ခက် အရမ်းပျော်သွားသည်။ ကိုကိုကတော့ ခက်အဖေထင်နေမှာပါ။ ခက် အစွမ်းကုန် ချွံ့နှံ့ပြစ်နေမိ၏။ ဦးကလဲ သဘောကျနေသည်။

“ဦးနိုင်ကိုလေ ခက်အရမ်းသနားမိတယ်၊ အန်တီက အမြဲတမ်းသွေးတိုးနေတယ် ... ဆီးချိုတက်နေတာနဲ့ ဦးအရမ်းအင်ကျန်နေရတာပဲ”

“ခက် ရှိနေပြီပဲ ... ဦးနိုင် အရမ်းပျော်သွားရတယ်လေ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေနဲ့ အရမ်းစိတ်ညစ်ရတယ် ... ခက်လေးက အလိုက်သိသိအဖော်လုပ်ပေးတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဦးရယ်”

အရင်က ဦးနိုင် မိန်းကလေးတွေနှင့် အရောတဝင်မနေတတ်ဘူးဆိုတာ ခက်သိသည်။ ခက်ကိုယ်တိုင် ပွတ်သီးပွတ်သပ်နှင့် ဖြားယောင်းမြူဆွယ်လွန်းသဖြင့် ခက်ဦးဆောင်ရာနောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းလိုက်ပါလာပြီဖြစ်သည်။

“ရောလေ ဦးစား ... ဘာဖြစ်လို့ ခက်ကိုပဲ ကြည့်နေရတာလဲ”

“ကလေးစားပါ ... ဦးကြည့်နေရတာ စိတ်ချမ်းသာလို့”
“ဟင့်အင်း ဦးလည်းစားပါ ... အဲဒီလောက်ကြီး စိုက်ကြည့်နေရင် ခက်ရှက်တယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... စားပါ့မယ်၊ ကလေးကိုလည်း ဦးခွံ့ကျွေးပါရစေ ခွင့်ပြုမလား ... ”
“အင်း”

ဦးနိုင်က ခက်အား အသဲတစ်ဖက်ကို ခွံ့ကျွေးသည်။ ခက်ရောပဲ အသဲတစ်ဖက်ပြန်ကျွေးလိုက်သည်။ လောကကြီးက အရမ်းကိုသာယာနေတာပဲ။ ကိုကိုထက်ပင် ရင်ခုန်ကြည်နူးရသေး၏။ ဦးက ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေ လိုက်ဝယ်ပေးသည်။

“ကလေး”

“ဟင်”

“ကလေးနေဖို့ ဦးတိုက်ခန်း တစ်ခန်းဝယ်ပေးမယ် ... ကလေးနာမည်နဲ့လေ ... ဒါမှ ခက်လေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရမှာ”

“အခုလားဟင်”

“တစ်ပတ်အတွင်း”

“ဦးရယ် ... ခက်လေ အဲဒီလိုကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းလေးနဲ့ နေ

ရှင်မြတ်နိုး

ချင်လိုက်တာ အရမ်းစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရတာပါ ... ဟိုလေ ဖေဖေ့
ဘယ်လိုပြောရမလဲဟင်”

“ဦး ပြောပြထားပြီးပါပြီကွာ ... မင်းကိုကျေးဇူးဆပ်တဲ့အခေ
နဲ့ ဝယ်ပေးတာလို့ပြောလိုက်တယ် ... ခက်က မိထွေးနဲ့နေရတာ
လေ၊ ခက်ဖေဖေလည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

“အန်တီရောဟင်”

“ခက် ဘာတွေကြောက်နေတာလဲ ... တခြားအကြောင်း
တွေ ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့၊ ဦးသဘောပဲ ... ဦးမိန်းမက ဦးလုပ်ငန်းတွေ
ရော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေမှာပါ ဝင်စွက်ဖက်ခွင့်မရှိဘူး”

“ကျေးဇူးပါပဲဦးရယ် ... ခက်ပျော်သွားပြီ၊ ဦးကိုလည်း အရမ်း
ချစ်သွားပြီ”

ခက်က အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားပဲ။ ဦးနိုင်လောက်တော့
အသာလေးပဲ။ ခက်ထလိုက်ပြီး ဦးအားနောက်မှသိုင်းဖက်ထားမိ
သည်။ ခက် လိုအပ်တာတွေအားလုံးကို ဦးနိုင်က ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်
၏။ ခက် ချမ်းသာချင်တယ်။ မိထွေးနဲ့နေရတဲ့ ခက်ဘဝ။ အမြဲတမ်း
ညှိုးငယ်သေးသိမ်နေခဲ့ရ၏။ ခက်ဘဝ ချမ်းသာဖို့ဆိုရင် ဘာမဆို
လုပ်ရမှာပဲ။ ထိုညသည် ခက်အတွက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုတွေနှင့်
ပြည့်နှက်နေလေသည်။

အခန်း (၁၃)

“စိမ်းမြမြ ... မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို
နောက်ယှက်နေရတာလဲ ... မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေပြီပဲ ... ထပ်ပြီး
နောက်ယှက်ပါနဲ့တော့ ... ကင်းကင်းနေပါ”

“ကျွန်မ မောင့်ဆီလာတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် ... အန်တီရွှေ
ဆီလာတာပါနော် အန်တီ ...”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ် ... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ စိမ်းလေး
ကို မင်းပြစ်ပြစ်ခါခါ မလုပ်သင့်ဘူးနော်”

ထွဋ်ခေါင်ဆွေကတော့ ခက် စိတ်ဆိုးမှာကြောက်သည်။
နောက်တစ်ခါ ချစ်သူဟောင်း စိမ်းမြမြနှင့်ထပ်တွေ့လျှင် အပြတ်ပဲ
ဘဲ။ မဖြစ်ဘူး ... မေမေက အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး။ မေမေ
ပဲ ချမ်းသာတဲ့မိန်းမကို ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုပြီး စိမ်းမြမြအား အဆက်
ဖြတ်ခိုင်းသည်။

“အန်တီရွှေရယ် ကျွန်မက ဒီလိုတောင်လာလည်ပိုင်ခွင့် မရှိ

တော့ဘူးလားဟင် ... ”

“လာပါကွယ် ... လာပါ ... စိမ်းလေးကို အချိန်မရွေး ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ... အန်တီချွေးမလောင်းလေးပဲ”

“တွေ့လား မောင် ... ”

“မေမေ ဘာပဲပြောပြော ငါကတော့ ငါ့ချစ်သူနဲ့အဝေးမခံနိုင်ဘူးနော် ... ခက်က စိမ်းမြမြထက်ပိုပြီး ချမ်းသာတယ်မေမေ”

“သူ့ဟာသူ ဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာချမ်းသာ ငါကတော့ ချွေးမအဖြစ် လုံးဝအသိအမှတ် မပြုဘူးနော် ... စိမ်းလေးပဲချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုတယ်”

အန်တီရွှေက မောင်ကိုမျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်တာ ကျွန်မတွေ့လိုက်သည်။ အန်တီရွှေ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ကျွန်မ နှံ့မှန်းမိလာ၏။ မောင်ရော ဘာထူးသေးလဲ။ ချမ်းသာတဲ့မိန်းမကို ချွေးချယ်မည်ပုံ။ ကျွန်မ ရွံလာသည်။

“ရှင်ကိုတော့ ကျွန်မအကြီးအကျယ် လိုက်နှောက်ယှက်မှာပဲမောင် ... ကျွန်မကို ဒီလိုသစ်စိမ်းချိုး ချိုးလို့ဘယ်ရမလဲ”

မောင့်အပေါ် ကျွန်မအချစ်တွေ တဖြည်းဖြည်းလျော့ပါးသွားပြီဖြစ်သည်။ နာကြည်းမှုတွေ အမှန်းတွေပဲ တိုးတိုးလာနေ၏။ ခင်ခက်ခက်ခိုင်ခိုင်က ကျွန်မထက် ချမ်းသာတယ်တဲ့လား။

“အန်တီရွှေကို ကျွန်မ စိန်လက်စွပ်နဲ့ ကန်တော့မလို့ပါ”

“အမလေး အလိုက်သိတတ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ ... ”

ဒါကြောင့်လည်း အန်တီရွှေကလေ ချွေးမလောင်းလေးအဖြစ် ရွေးချယ်ထားတာပါနော်”

ကျွန်မဝတ်ထားတဲ့ စိန်လက်စွပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် အတုပါ။ အစစ်ပေးဖို့တော့ ရှင်တို့ကို စေတနာမရှိတော့ဘူး။ စိမ်းမြမြက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလည်းဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။ မောင်ဆိုတဲ့လူက စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းလွန်းတဲ့ ယောက်ျားဟု ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်းသိလာပြီဖြစ်သည်။

“စိမ်း”

“မောင်”

“မင်း ငါ့ကိုချစ်တာမဟုတ်လား ... ငါနဲ့လက်ထပ်ချင်တာမဟုတ်လားကွ”

“အင်းလေ”

“ငါ့တောင်းဆိုမှုကို မင်းဘာဖြစ်လို့ မလိုက်လျှော့ရတာလဲ”

“မောင့်ရည်းစားအသစ်ကို စွန့်ပစ်လိုက်လေ”

ခင်ခက်ခက်ခိုင်ခိုင်ကို ရှင်အရမ်းစွဲလမ်းချစ်နေပြီလေ။ အထင်ကြီးနေပြီပဲ။ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်ခွင့်ထဲမှာ ကျွန်မဘဝကို အနစ်နွန်းခံရမှာလဲ။ ကျွန်မ အဲဒီလောက်အထိ မမိုက်မဲဘူး။ ရဲရန်က တွန့်မ လက်ထပ်သင့်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မ လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်ထားတယ်။ ရဲရန်ကို ချစ်ဖို့တော့ ကျွန်မနှလုံးသားတွေက လက်မခံသေးပေ။

ရှင်မြတ်နိုး

“အမလေးကွယ် ... စိမ်းလေက တော်လိုက်တာ လူကြီးမိဘကို သိတတ်တယ်၊ ကြည့်ပါဦး ... ဒီအဖိုးတန် စိန်လက်စွပ်ကို ပေးတယ် အနုမျောမရှိဘူး ... ”

အန်တီရွှေက စိန်ဆိုတာတောင် ကောင်းကောင်းမြင်တွေ့ဖူးတာမဟုတ်ပေ။ အခုမှစီးပွားရေး အဆင်ပြေလာတာပါ။ အိမ်လေး ပြင်ဆောက်နိုင်ပြီး ကားလေးစီးနိုင်တာပါ။ မောင့်ကားက အကောင်းကြီးမဟုတ်။ ဈေးအသင့်အတင့်ပဲရှိသည်။ ဒါကိုတောင် ဘဝင်ကမိုးထိအောင် မြင့်နေသေးသည်။

“မောင်သာ ခင်ခက်ခက်ခိုင်ကို လုံးဝစွန့်လွှတ်မယ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်မ စဉ်းစားမယ်လေ”

စိမ်းမြမြ ... မင်းအရမ်းလူလည်ကျနေပြီပဲ။ ခက်ကိုတော့ ငါ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ မင်းထက်ချမ်းသာတယ်ကွ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ငါချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းမပဲ”

“ကျွန်မကရော”

“ငါက ငါဘာရမလဲဆိုတာပဲ ကြည့်တာလေ၊ နှလုံးသားမပိဘူး ... မင်းသိသင့်နေပြီ”

“သိတယ်လေ ... ကျွန်မမိုက်မဲမှုပဲ ... ဒါပေမယ့် မောင့်ဆန္ဒတွေကို အဆုံးအထိမလိုက်လျောမိတာ ကျွန်မ ကံကောင်းတယ်လေ”

“စိမ်းမြမြ”

မြတ်နိုးစွာနားထိုင်ခွင့်ပြုပါသခင်

သူ အော်ဟစ်မိသည်။ စိမ်းမြမြဆိုက ကားပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေကြေးပဲဖြစ်ဖြစ် ရခဲ့လျှင် ခက်ကိုပိုပြီး မြူဆွယ်သိမ်းသွင်းနိုင်မည်ဟု သူထင်လာမိသည်။ ခက်ကိုတော့ လုံးဝမစွန့်လွှတ်ဘူး။ ခက်ဒက်ဒီ လာကြိုတဲ့ကားကြီးက တန်ဖိုးအလွန်ကြီးမားပြီး သူသရေကျနေ၏။ ခက်နေတဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကလည်း အမိုက်စားပဲ။ ထွင်ခေါင်ဆွေတို့က ဒါကိုပဲ မက်မောတာပါ။ ပြီးတော့ ခက်က အညူအခရာတွေနဲ့ကွ။ မင်းလိုမာနမရှိဘူး။ ငါ့ကိုအထင်သေးပြီး မဆက်ဆံဘူး။ ချစ်သူအဆင့်ထက်ပိုပြီးပေးဆပ်တာတွေရှိတယ်။ စိမ်းမြမြဆိုက ဘာမှမရနိုင်မှတော့ သူ့ဘက်က ကင်းအောင်နေထိုင်ပြရမည်။ ချစ်ရတဲ့ခက်လေး စိတ်ဆိုးမှာ သူကြောက်သည်။

“စိမ်းမြမြ”

“ဟင်”

“မင်း ထပ်မနှောက်ယှက်ပါနဲ့တော့ ... မေမေနဲ့မင်းကိစ္စ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူးနော်”

“မောင်ရယ် ... ခက်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်မလောက် စိတ်ဝင်စားအထင်ကြီးဖို့ မကောင်းပါဘူးနော် ... ကလပ်တက်တယ်ဆိုထဲက မောင်ထိန်းနိုင်ပါ့မလား”

“မင်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး စိမ်းမြမြ ... ဒါက ဒီခေတ်ယဉ်ကျေးမှုလေ ... ငါလည်း ကြိုက်တယ်ကွ၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူတွေ ပျော်ဝါးဖို့ စည်းစိမ်ခံဖို့လေ ... မင်းတောင် အတွဲနဲ့လာသေးတာပဲ”

ရှင်မြတ်နိုး

“အဲဒါက ကျွန်မမိတ်ဆွေပါ။ တမင် ခင်ခက်ခက်ခိုင်ကိုပြတာ ရဲရန်က အရမ်းချောတယ်လေ ... ပိုက်ဆံလည်းအရမ်းချမ်းသာ တယ်”

“မင်းကိစ္စတွေ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး စိမ်းမြမြ ... ငါ့ကိုလည်း လာမပတ်သက်နဲ့နော်၊ ခက်ရှေ့မှာ မင်းကို ငါသတ်မိလိမ့်မယ်”

“အဟက်”

“သားရယ် ... စိမ်းလေးကို မင်းဒီလောက်အထိ မကြိမ်း မောင်းသင့်ဘူးနော် ... မေမေချွေးမလောင်းလေး မင်းကောင်မ လေးခက်ကို မေမေ လက်မခံတော့ဘူး ... စိမ်းလေးမှ စိမ်းလေးပဲ”

ကျွန်မကိုလျှော့တွက်ပြီး အန်တီရွှေက သားကိုအမူအယာ အမျိုးမျိုးနှင့် ကျွန်မကို သည်းခံဖို့ပြောနေသည်။

“ရှင်ကိုတော့ ကျွန်မ လုံးဝနှောက်ယှက်ရမယ်မောင် ... အဲဒီ လိုလုပ်ရမှ ကျွန်မစိတ်ဖြေနိုင်မယ်ထင်တယ် ...”

မောင့်ကို နာကြည်းမုန်းတီးမိသလို အချစ်တွေလည်းရှိနေ သည်။ ကျွန်မ လုံးဝဥပေက္ခာမပြုနိုင်ပေ။ မောင်ရှိနေတဲ့နေရာတွေ ကို ကျွန်မ သွားလာချင်နေ၏။ နှောက်ယှက်ချင်နေသည်။

“သမီး မှားနေပြီနော် ... ဒီလိုမိသားစုတွေနဲ့ လုံးဝကိုကင်း ကင်းရှင်းရှင်းနေသင့်ပြီ ... မေမေတို့အပေါ် ဒင်းတို့ကယုတ်မာတယ်၊ ငယ်သံယောဇဉ်တွေထောက်လို့လား ... ထွဋ်ခေါင်ဆွေကျောင်း စရိတ်ရော မတင်ရွှေတို့စားသောက်ဖို့ရော ထောက်ပံ့ခဲ့တာလေ။

ကျေးဇူးကန်းလွန်းတယ် ... ဒင်းယောက်ျားက မိန်းမရှုပ်ပွေပြီး အရက်သမား ... ဘာတွေထောပြီး အဆင်ပြေသွားလည်းမသိပါဘူး၊ သားကို လိုချင်ရင် အဖေကိုကြည့်ရတယ်လေ”

အရင်ထဲက မောင်နှင့်ကျွန်မ ချစ်သူတွေဖြစ်တာ မေမေ သဘောမကျပေ။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေအဖေက ရှုပ်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကအချစ်ကြီး ချစ်နေတော့ မေမေ မတားဆီးတော့။ မောင် နှင့်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လက်ထပ်မှာမေမေ အစိုးရိမ်ကြီးစိုးရိမ်ခဲ့၏။ ချစ်သူကို အလွန်အကျွံ လိုက်လျှော့မှုမပြုရန် ကျွန်မငယ်ငယ်လေး ထဲက စည်းကမ်းတွေ သွန်သင်ဆုံးမမှုတွေနဲ့ ထိန်းချုပ်တားဆီးနေ ခဲ့သည်။

“မေမေစည်းကမ်းတွေကို ကျွန်မလိုက်နာခဲ့လို့ မောင်က ဇွန်ပြစ်သွားတာပါ ... ကျွန်မ မုန်းတယ်၊ မေမေထပ်ပြီးတော့ ကျွန်မ ကိုပုံစံမသွင်းပါနဲ့တော့ ...”

မောင် ဇွန်ပြစ်ထားကာစက ကျွန်မ ရူးသွတ်မတတ်ခံစားရ ပြီး မေမေကိုပင် ဆန့်ကျင်ရန်လုပ်နေခဲ့သည်။ မောင်တို့မိသားစု အကျင့်တွေ တဖြည်းဖြည်းသိလာတော့ ကျွန်မမှန်ကန်စွာရွေးချယ် ဖို့ အသိတရားတွေ ဝင်လာရသည်။

“ဘယ်လိုလဲမောင် ... ကျွန်မ တောင်းဆိုမှုကို မောင်လိုက် လျော့ပေးနိုင်မလားဟင်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး စိမ်းမြမြ ... မင်းကိုပဲ ဇွန်မယ်၊ ခက်လေးက

ငါအရမ်းချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ... မင်းသိထားပါ”

“ကျွန်မကတော့ မောင့်ကို စောင့်နေဦးမှာပါ ... တစ်နှစ်
တိတိမောင့်ကို စောင့်နေမယ်နော် ... ကျွန်မက ချစ်သူအပေါ်
သစ္စာရှိနေကြောင်း ပြရမှာပဲ ...”

“တောက် ...”

မောင်က ကျွန်မစကားတွေကို ဒေါသတကြီး တောင့်
ခေါက်လျက် မကျေမနပ်တုန်ပြန်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မနှလုံး
သားတွေ နာကျင်သွားရပေမယ့် အရင်ကလောက်တော့ ကြေညာ
မနေရတော့ ရဲရန်ကို သတိရနေသည်။

“စိမ်းလေးရယ် ... သားလိုချင်တာတွေပေးလိုက်စမ်းပါ။ အဲ
စိမ်းလေးရဲ့အချစ်တွေကို သားက ယုံကြည်ပေးမှာလေ”

အန်တီရွှေပဲ အပြောကောင်းသည်။ သားလိုချင်တာပေး
လိုက်ပါတဲ့။ လောဘကတက်နေ၏။ ဒီပစ္စည်းတွေသာ ကျွန်မပိုင်
ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိလျှင် ရှင်ကြီးခွေးမောင်းသင်
ကျွန်မကို မောင်းထုတ်ပြစ်မှာပါ။

“တစ်နေ့ကျရင် ဒီကားကစိမ်းလေးကားပဲလေ ... သား
ကျေနပ်ရင် အန်တီရွှေ လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ပေးမယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ စိမ်း စဉ်းစားကြည့်ပါရစေနော် ... မောင်က ခင်
ကို မစွန့်လွှတ်နိုင် ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“အန်တီရွှေ တာဝန်ထားလိုက်ပါ ... မရမကခွဲပြစ်မယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်ပေးနိုင်ရင်လေ ဘဏ်မှာကျွန်မနာမည်နဲ့မေမေ
ထည့်ပေးထားတဲ့ငွေတွေရော ကားရော မောင်လက်ထဲအပ်ပါ့မယ်”

ကျွန်မနာမည်နဲ့အပ်ထားတဲ့ ဘဏ်စာရင်းစာအုပ်ကိုပြလိုက်
တော့ အန်တီရွှေ အရမ်းအံ့ဩသွားသည်။ လောဘရမက်တွေနှင့်
ဝင်းဝင်းတောက်သွား၏။ ဒီငွေတွေကို အန်တီခင်က ကျွန်မအတွက်
ထည့်ပေးထားတာပါ။ ကျွန်မကိုသုံးစွဲပိုင်ခွင့် အပြည့်ပေးထားသည်။

“စိမ်းလေးရယ် ... သားကိုပြောရမယ် ... ခင်ခက်ခက်ခိုင်
ဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာနေပါစေ စိမ်းလေးလောက် သံယောဇဉ်
ရှိပါ့မလား ... မဖြစ်ဘူး၊ အန်တီခွဲပြစ်ရမယ်”

သားကိုပြောရမယ်။ စိမ်းလေးပိုင်တာမှ မိမိပိုင်တာပဲ။ ဟို
ကောင်မလေးက ယောက္ခမကိုအထင်ကြီးလေးစားမှာမဟုတ်။
ဒေါ်တင်ရွှေ လောဘတွေနှင့် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရ
သည်။

“စိမ်းလေးမှာ ချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာကရောကွယ်”

“သူငယ်ချင်းပါ ... ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ မေမေက
သဘောတူထားတာလေ”

“ဟုတ်လား ... သိတာစိမ်းကတော့ အန်တီရွှေတို့ကို စိတ်
ဆိုးနေတယ်၊ စိမ်းလေးနဲ့သား လက်ထပ်မှာသဘောမတူနိုင်ဘူးထင်
တယ်”

“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ မေမေက ကျွန်မသဘောပါနော် ...

တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို မေမေ ဘယ်လောက်အထိချစ်ထံ
ဆိုတာ အန်တီရွှေ သိတာပဲလေ”

“ဟုတ်တယ် ... စိမ်းလေးတခြားသူကို လက်ထပ်ဖို့လက်ခံ
နဲ့နော်၊ သားနဲ့ပြန်အဆင်ပြေအောင် အန်တီ ကြိုးစားမယ်
နောက်ဆုံးလေ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုးကြ ... ”

“ဟုတ် ... ”

မိမိယောက်ျားကလဲ အိမ်ကိုပင် ပြန်မလာဘဲ အဆင်
အသွယ်ပြတ်နေသည်။ ယောက်ျားကစိတ်ချရတာမဟုတ်။ ရှုပ်ထွေး
ပြီး နောက်မိန်းမပင် ယူလိုက်ပြီလားမသိပါဘူး။ ဘာစီးပွားရေး
လုပ်ပြီး ချမ်းသာမှန်းလည်းမသိရ။ မိမိတို့သားအမိထံ ပိုက်ဆံ
ပို့ပေးနေတာပဲဖြစ်သည်။

“စိမ်းလေးနဲ့သား လက်ထပ်ရမယ် ... ဟိုဟာမလေး
အတင်းဖြတ်ခိုင်းရမယ် ... စိမ်းလေးပဲ ချွေးမဖြစ်ရမယ်၊ တ
ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိနေကြသူတွေပဲ”

မိမိစိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီးတွေးရင်း သားနဲ့ခင်ခက်ခက်ခိုင်
ဘယ်လိုဖြတ်ရမလဲ စဉ်းစားနေရသည်။

“အန်တီရွှေ ... ကျွန်မပြန်တော့မယ်နော်၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စ
လည်းရှိသေးတယ် ... အခုထဲက စနေပြီလေ ... ”

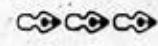
“အေးကွယ် ... စိမ်းလေး ဘာပဲလုပ်လုပ် အန်တီရွှေ
လာတိုင်ပင်နော် ... အမေလိုပဲသဘောထား၊ သားနဲ့ကိစ္စ ဘာမှ

... အန်တီရွှေ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိမ်းလေးပဲ အန်တီရွှေချွေးမပါ၊ သတ်မှတ်ပြီးသားနော် ...
... ကလေးတော့ သည်းခံပြီး စောင့်နေပေးပါကွယ် ... ”

စိမ်းလေးနဲ့အဖြတ်ခိုင်းလိုက်မိတာ မိမိနောင်တတွေအကြီး
အကျယ်ရနေခဲ့သည်။ အမလေး စိန်နားကပ်ရော စိန်လက်စွပ်ရော
ခွတ်ပေးထားခဲ့တာပါ။ စိမ်းလေးနဲ့သား လက်ထပ်ဖို့ အစွမ်းကုန်
ကြိုးစားမယ်။ ဟိုကောင်မလေးကို ဖြတ်ခိုင်းရမယ်။ စိမ်းလေးမှ
စိမ်းလေးဖြစ်သွားသည်။

ခဲ့တာ၊ သမီးတန်ဖိုးကို မြင့်တင်ပေးခဲ့တာပါ ... မတင်ရွှေတို့မိသားစု
တို့လည်း သဘောမကျလို့ဘဲ”

“ထားလိုက်ပါ မေမေ ... ဒီအကြောင်းတွေ မေမေနဲ့ကျွန်မ
ဆွေးနွေးဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူး၊ ရဲရန်ကိုစွဲ စိမ်းပဲဆုံးဖြတ်ပါရစေ”

“စိမ်းမြမြ”

မေမေလည်း မမှားပါဘူး။ ကျွန်မနှလုံးသားတွေကိုက တစ်
ခက်သတ်ဆန်ပြီး ကျွန်မကိုစွန့်ပြစ်နိုင်တဲ့လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကို
ခွဲလမ်းချစ်မိနေတာပဲဖြစ်သည်။ ရဲရန်က ကျွန်မနဲ့မောင်တို့ချစ်သူ
အဖြစ်တွဲခဲ့ကြတာသိနေ၏။ ရုတ်တရက်ကြီး ရဲရန်ကိုလက်ခံဖို့ဆို
တာ ကျွန်မအတွက် သိက္ခာမဲ့လွန်းရာကျနေသည်။ ဒီအကြောင်း
တွေကို မေမေမသိပေ။ ကျွန်မလည်း ပြောမပြချင်။ မေမေနဲ့ကျွန်မ
ညီ ဘယ်လောက်ပဲသူငယ်ချင်းသဖွယ် အရာရာတိုင်ပင်ပြီး ကျွန်မ
ဆုပ်ဆောင်သမျှ မေမေမသိခဲ့ရပေမယ့်လည်း မောင်နဲ့လမ်းခွဲရပြီးတဲ့
နောက် မေမေအပေါ် ကျွန်မခပ်စိမ်းစိမ်းလေး ဖြစ်သွားရသည်။

“စိမ်း ... ညည်းမေမေ့အပေါ် အထင်လွဲနေသေးတာလား၊
မေမေက ညည်းဘဝရှေ့ရေးအတွက် ညည်းကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ
ညီဝင်ပြီး စွက်ဖက်ရမယ် ... အဲဒါ သမီးမွေးထားတဲ့ မိခင်တစ်
ယောက်ရဲ့တာဝန်ပဲလေ”

သမီးစိမ်းကို မိမိဘယ်တုန်းကမှ လေသံမာမာနဲ့ပင်မပြောခဲ့
ဘူးပေ။ သူငယ်ချင်းလိုပေါင်းသည်။ လေပြေနှင့်ပဲထိန်းသိမ်းဆုံးမခဲ့
ထွဋ်ခေါင်ဆွေကြောင့်ပဲ။ ငယ်စဉ်လေးထဲက အတူတူနေထိုင်ခဲ့
တဲ့ သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်တောက်ဖို့ခက်ခဲနေသည်။

အခန်း (၁၄)

“ညည်း ... ခင်တို့ငွေကြေးတွေနဲ့ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေပြီး
မောင်ရဲရန်ကို လက်မထပ်ချင်ဘူးဆိုတာကတော့ မဟုတ်သေးဘူး
စိမ်းမြမြ ... စေ့စပ်ထားတာလောက်တော့ လုပ်သင့်တယ်နော်”

ဒေါ်သီတာစိမ်းကတော့ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သမီးအကြောင်း
ကိုယ်အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို မပြတ်နိုင်သေးပေ။ သမီး
ကို အပြစ်မတင်ရက်ပေမယ့် ခင်ကိုအားနာမိ၏။ မောင်ရဲရန်အတွက်
လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“မောင်ရဲရန်က ငြင်းနေတယ်၊ အဲဒီလိုမလုပ်ချင်ဘူးတဲ့၊ စိမ်း
အတွက် ဖြူဖြူစင်စင်ပဲ ကူညီချင်တာတဲ့ ... မလုပ်သင့်ဘူးနော်
မောင်ရဲရန်အချစ်တွေကို အသိအမှတ်ပြုသင့်တယ်လေ”

“ကျွန်မ အချစ်မပါဘဲ ရဲရန်ကိုလက်မထပ်ချင်ဘူး မေမေ
အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုလိုအပ်ပါတယ် ... ဒီတစ်ခါတော့ သမီး
ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးပါ”

“သမီးငယ်ငယ်လေးထဲက မေမေက စည်းကမ်းတင်းကြပ်

“သမီးစဉ်းစားပါ ... အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ထွင်ခေါင်ဆွေနဲ့နီးစပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ မေမေလက်မခံဘူး - ပြတ်ပြတ်သားသားအဖြေပေးပါ”

ဒေါ်သီတာစိမ်း မပြတ်သားလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ခင်ကိုအား နာသည်။ မောင်ရဲရန်ကိုလည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ မပေးချင်။ သမီးစိမ်းမြမြကို လမ်းပြနိုင်ဖို့ မိမိတွင် နည်းလမ်းမရှိဘဲဖြစ်နေရသည်။

“သူတို့ပေးတဲ့အကူအညီအထောက်အပံ့တွေလည်း မေလုံးဝလက်မခံချင်ဘူး ... ပိုင်းလုံးမတွေ့လို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကစွတ်စွဲကြရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“စိမ်း နှလုံးသားကို မေမေနားလည်ပေးပါ ... ရဲရန်ကို စိမ်းမချစ်နိုင်သေးဘူး ... ချစ်သူအဖြစ်လည်း မသတ်မှတ်နိုင်သေးဘူး အချိန်တစ်ခုတော့ပေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ သမီးပြောတာ မေမေလက်ခံပါတယ် - ဒါပေမယ့် မတင်ရွှေတို့နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့ ... မောင်ရဲရန်သိသွားရင်မကောင်းဘူး၊ မေမေက သေရမယ့်သူပါ ... သမီးလေး ရှေ့ဆော်လျှောက်ရမယ့် လမ်းခရီးမှာ တန်ဖိုးမမဲ့စေချင်တာပါကွယ်”

သမီးစိမ်းမြမြကို မိမိစကားသံတွေ တင်းတင်းမာမာပြောမိတိုင်း စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။ အရွယ်ရောက်မှ ချမ်းချမ်းသာသာ မထားနိုင်တာလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ မဆူရက်။ သမီးမျက်နှာလေး ပြန်လည်ပြုံးရွှင်လာစေချင်မိသည်။

“မတင်ရွှေ ရှင်တို့သားအမိကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး ငါ့သမီးလေးဘဝကို ဖျက်စီးပြစ်လိုက်တာ နင်တို့ပဲ ... ”

သမီးစိမ်းမြမြက ထွင်ခေါင်ဆွေအပေါ် သံယောဇဉ်မကုန် သေးဘူးဆိုတာ မိမိသိသည်။ ထပ်ပြီးမပတ်သက်အောင်တော့ မိမိအတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည်ဖြစ်သည်။

“မေမေ့ကို မမုန်းပါနဲ့သမီးရယ် ... တစ်ခါတလေ မေမေအရမ်းပြတ်သားချင်ပါတယ် ... ဒင်းတို့နဲ့အဝေးဆုံးကို ပို့ပြစ်ချင်တာပါ”

မိမိစိတ်ထဲကနေ သမီးစိမ်းမြမြအား ပြောနေမိသည်။ အလျှော့ပေးလွန်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ အခု သမီးကားနှင့်ဘာနဲ့ဖြစ်နေသည်။ ခင်တို့ပစ္စည်းတွေ သမီးတစ်ခုခု မိုက်မိုက်မဲမဲလုပ်ပြစ်လိုက်မှာ မိမိအကြောက်ဆုံးပင်။ မိမိတို့အပေါ် ကောင်းလွန်းတဲ့ မိသားစုကို စိတ်သောကတွေ မရောက်စေလိုပေ။

“သမီးဆန္ဒအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပါ ... အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားတတ်တဲ့အသက်အရွယ်လည်း ရောက်နေပါပြီ ... မေမေ ဒါပဲပြောချင်တယ်၊ တကယ်လို့ သမီးက ထွင်ခေါင်ဆွေကိုထပ်ပြီး လက်ခံမယ်ဆိုရင် မေမေကတော့ သမီးကို သမီးအဖြစ်ကနေစွန့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်”

သမီးနဲ့စကားတွေ ဆက်ပြောနေလျှင် မျက်ရည်ကျတော့မှာ မို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မိမိအိပ်ခန်းထဲရောက်မှ မျက်ရည်ကျလာ၏။ မောင်ရဲရန်နှင့် အတင်းအကြပ်စေ့စပ်ပေးဖို့ကလည်း မောင်ရဲရန်ကိုယ်တိုင်က ငြင်းပယ်နေခဲ့သည်။

“စိမ်းကိုအချိန်လေးပေးထားရမယ် အန်တီသီတာ ... ရုတ်တရက်ကြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုချစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိမ်းက မာနရှိတယ် ... သူ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေ”

ရှင်မြတ်နိုး

စိတ်မောရတယ်။ အဓိကတရားခံက ဒင်းတို့သားအမိပဲ။ သမီးကိုကြိတ်ပြီးများ မက်လုံးပေးမြူဆွယ်ထားလားပဲ။ စိတ်ပူပင်ရ သည်။ ခင်ကဖုန်းဆက်၏။ သားနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သမီးစိမ်းမြမြအား ဖိအားမပေးဖို့ပင်။ ခင်တို့သားအမိရဲ့ နားလည်သိတတ်မှုအတွက် လည်း ဒေါ်သီတာစိမ်း မျက်နှာပူနေမိသည်။

“အင်းပါ ခင်ရယ် ... အရမ်းကို အားနာတာပဲ”

“သီတာက ခင့်ကိုဆွေမျိုးသားချင်းလို မခင်တာလား ... အားနာနေရအောင်”

ခင်က မိမိအားနာတယ်ပြောတိုင်း မကျေမနပ်နှင့်တုန်ပြန် တတ်သည်။ သမီးက ဟိုကောင့်ကိုမပြတ်နိုင်သေးပေ။ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ မောင်ရဲရန်နှင့်လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းဆန်နေဆဲဖြစ်သည်။

“သားနဲ့လက်ထပ်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော် သီတာ ... သားကိုယ်တိုင်က စိမ်းလေးစိတ်ပင်ပန်းမှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေတယ်”

သမီးစိမ်းမှာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတာရော ထိုချစ်သူအား မပြတ်နိုင် သေးတာရော မောင်ရဲရန် သိစေရန် မိမိပြောပြဖို့တာဝန်ရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။

“သား မောင်ရဲရန်ရောဟင်”

“ရှိတယ် သီတာ ...”

“အိမ်ကိုလွှတ်လိုက်ပါဦးနော် ... သမီးလေးနဲ့ရင်းနှီးအောင် လေ ခင်တို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာရာချိန်းပြီး ရှောင်ပေးကြမလား”

“လုပ်လိုက်လေ”

စိမ်းမြမြနဲ့ကျောင်းမှာတွေ့နေကြတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ခင် စိမ်းစိမ်းနေမှာသိသည်။ သမီးကိုပဲ ဒေါသဖြစ်နေရ၏။ လူတော်လူ

မြတ်နိုးစွာနမ်းရွက်ခွင့်ပြုပါသခင်

ကောင်းလေးကိုကျတော့ အင်တင်တင်။ ယုတ်မာတဲ့ဟိုကောင်ကျ တော့ အောက်ကျခံနေသည်ထင်သည်။

“သီတာရေ အခုပဲသားနဲ့ခင် လာခဲ့မယ် ... အပြင်ထွက်ကြ ရအောင်”

“အေး ... ကောင်းတယ် သီတာ စောင့်နေမယ်”

ဒေါ်သီတာစိမ်းကတော့ မောင်ရဲရန်နှင့်သမီးကို အဆင်ပြေ စေချင်သည်။

“သမီးရေ ... ခင်နဲ့မောင်ရဲရန် လာမယ်တဲ့”

“ဟုတ်”

မေမေ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပြီထင်တယ်။ ရဲရန်ကို ကျောင်း မှာမတွေ့ရ။ ကျွန်မမှ အတန်းတွေမတက်တာ။ ရဲရန် ဖုန်းဆက်သော် လည်း ကျွန်မ ဖုန်းမကိုင်ခဲ့။ မေမေသာသိရင် ဘယ်လောက်ဒေါသ တွေပေါက်ကွဲမလဲ။ ရဲရန်က မပြောပေ။ ဒီအချက်ကိုတော့ ရဲရန်ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“မေမေတို့က အပြင်သွားကြမှာနော်၊ မောင်ရဲရန်ကို ညည်း သေသေချာချာ ဧည့်ခံထားလိုက် ... ကျေးဇူးရှိတယ်နော်”

ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ရဲရန် တို့တော့ ကျွန်မတွေ့ချင်သည်။ အချစ်ဆိုတာ မရှိပေမယ့် မေမေ ပြောသလိုပဲ ကျေးဇူးရှင်စာရင်းမှာသွင်းထား၍ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်မကုမ္ပဏီထောင်ဖို့ ငွေလိုသေးတယ်။ ငွေထုတ်ပေးမည့်သူက ရဲရန်ပဲရှိနေသည်။

“သမီးရေ ... ခင်တို့လာပြီဟေ့၊ မေမေတို့ သွားစရာရှိတယ်၊

မောင်ရဲရန်ကို ဧည့်ခံထားလိုက်ပါဦးကွယ်”

ရဲရန်မာမိက ထွဋ်ခေါင်ဆွေ အမေနှင့်လုံးဝမတူအောင် ကျက်သရေရှိသူပင်။ အရမ်းချမ်းသာကြွယ်ဝနေပေမယ့် မာန်မာန ကင်းသည်။ ကျွန်မကိုလည်း ချစ်၏။ ကျွန်မမှားနေတာပါ။ ဒါပေ မယ့် အန်တီရွှေကိုတော့ ကျွန်မ ပညာပေးချင်မိသည်။

“သမီးလေးစိမ်း ... ခဏလေး သားကိုဧည့်ခံထားဦးနော် အန်တီခင်တို့ကိုစွန့်လို့ သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်”

ကျွန်မ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်သည်။ ရဲရန်လည်း ကျွန်မနှင့်မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်၏။ သူလုံးဝအခွင့်အရေးမယူခဲ့။ ကျွန်မ လေး စားမိသည်။

“စိမ်း”

“ဟင်”

“အတန်းတွေ မတက်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီနော် ... ကိုယ်ကစိတ် ပူလို့ပါ။ ဒီနှစ်နောက်ဆုံးနှစ်လေ”

“မနက်ဖြန် တက်ပါ့မယ်”

“စိမ်းအတွက်ပါ ... ပြီးတော့ စိမ်းကုမ္ပဏီ တစ်ခုထောင်မယ် ဆို ကိုယ်နေရာတွေပြီ ...”

“ဟုတ်လား”

“မနက်ဖြန် စာချုပ်ချုပ်မယ် ... စိမ်းလိုက်ကြည့်လေ”

“ကျွန်မအတွက်လား”

“စိမ်းအတွက်ပါ ... ကိုယ်က နိုင်ငံခြားကို မာမိနဲ့ခဏပြန်မယ်

ဟိုမှာ မာမိကုမ္ပဏီရှိတယ်လေ”

စိမ်းကိုပါခေါ်ပြီး သူသွားချင်ပေမယ့် စိမ်းလက်ခံမှာမဟုတ်။ ချစ်သူဟောင်းနဲ့တွေ့ဆုံဖို့ စိမ်းကြိုးစားနေသည်။ စိမ်းကိုအပြစ်မတင် ရက်။ သူ ချစ်သည်။

“ကိုယ် ဟိုကနေ စိမ်းတင်သွင်းမယ့်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း တွေကိုပို့ပေးမယ် ... စိမ်းလိုအပ်တာတွေ အကုန်ပြောလေ”

“ရဲရန်”

“ဟင်”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... ကျွန်မ နှလုံးသားထဲ မှာ ရဲရန်ကို ချစ်သူအဖြစ်လက်ခံလို့မရဘူး ဖြစ်နေသေးပါတယ်”

“စိမ်းရယ် ... ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ... စိမ်းဆန္ဒက ကိုယ့် ဆန္ဒတွေပါ ... စိမ်းကိုကူညီအားပေးနှစ်သိမ့်ပေးရင်း အချိန်ပေးနိုင် ပါတယ် ... ယုံတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်မလေ အရမ်းမိုက်မဲနေပြီလားပဲ ... အချစ်မပါဘဲ ရဲရန် နဲ့လက်ထပ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မကို စွန့်ပြစ်သွားတဲ့ချစ်သူဟောင်းကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... ရဲရန်ကို မရွေး ချယ်နိုင်သေးတာပါ”

“စိမ်းကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ်၊ တန်ဖိုးထားပြီးမြတ်နိုးရတာ ပါ စိမ်း ... ကိုယ့်ကိုအားနာစရာမလိုပါဘူးကွာ ... စိမ်းအဘွားအို ကြီးဖြစ်တဲ့အထိ စောင့်ဆိုလည်းစောင့်ပါ့မယ်”

“တကယ်”

“မယုံရင် စောင့်ခိုင်းကြည့်လေ”

“တကယ်ပါပဲ”

ကျွန်မ ရယ်မောမိသည်။ ရဲရန်နှင့်တွေ့တိုင်း ကျွန်မဝမ်းနည်းကြောင့်တွေ့နှင့် အပြုံးအရယ်မလုပ်နိုင်ခဲ့။ ရဲရန်ကတော့ အမြဲတမ်း နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်နှင့် ကျွန်မကိုပျော်ရွှင်စေချင်သည်။

“စိမ်းရယ်မောတာကို ကိုယ်ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရတာပဲကွာ ဒီလိုလေးပဲ ရယ်မောနေပေးပါ”

“ဟုတ်တယ်နော် ရဲရန်ကြောင့် ကျွန်မအမြဲတမ်းပျော်ရွှင်ခဲ့ရတာပဲ ... ကျွန်မစိတ်တွေပူလောင်သောကတွေ ခံစားရတိုင်း ရဲရန်ဖေးမပေးနေလို့သာပေါ့ ... ”

“ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်အသိအမှတ်ပြုရင်ပဲ ကိုယ်ကျေနပ်ပါပြီ စိမ်းရယ် ... ”

စိမ်းဘက်က သူ့ကိုအရင်ကထက် ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ပြေပြေလည်လည်ဆက်ဆံလာသည်။ သူ့ပျော်ရွှင်ရ၏။ စိမ်းအား ပေးဆပ်မှုတွေနှင့်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း ပြသချင်သည်။

“ရဲရန်”

“ပြောလေ စိမ်း”

“မနက်ဖြန် ကျွန်မကိုလာခေါ်ပေးပါလား ... ကျောင်းကို အတူတူသွားကြရအောင်လေ”

“အိုကေ ... လာခေါ်မှာပေါ့စိမ်းရယ် ... ကိုယ့်အတွက်မဟာ အခွင့်အရေးကြီးပဲဟာ”

သူ့ပျော်သွားတော့ ကျွန်မလည်းပျော်ရွှင်လာမိသည်။ မေမေ့ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး ရဲရန်ကို တရင်းတနှီးနေထိုင်ပြချင်၍ဖြစ်၏။ ကျွန်မအတွက် ကုမ္ပဏီထောင်ဖို့က မဖြစ်မနေလိုအပ်နေသည်။

“မနက်ဖြန် ကိုယ်လာခေါ်မယ် ... အတန်းတွေပြီးသွားတာနဲ့ တိုက်ခန်းဝယ်ဖို့ စာချုပ်ချုပ်မယ်”

“ဟင် ... အပိုင်ဝယ်မှာလားရဲရန် ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ စိမ်းအတွက် အပိုင်ဝယ်ပေးမှာပါ ... စိမ်း နာမည်နဲ့ပဲ စာချုပ်ချုပ်မယ် ... ”

“လူကြီးတွေကိုရော ပြောပြပြီးပြီလား ရဲရန်”

“မလိုဘူးလေ”

“စိမ်းဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ”

“မာမိကပြောတယ် ... စိမ်းအတွက် သားပဲဆုံးဖြတ်ပြီးလုပ်ပါတဲ့ ... မာမိ လုံးဝမကန့်ကွက်ဘူးတဲ့၊ စိမ်းကို ကိုယ်အရမ်းချစ်ပြီး တန်ဖိုးထားတာ မာမိသိနေတယ်လေ”

ရဲရန်ရယ် ... တကယ်ပါပဲ ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်မအပေါ် ဒီလောက်ကောင်းပြနေရတာလဲ။ ကျွန်မကတော့ စွန့်ပြစ်သွားတဲ့ ရည်းစားဟောင်းကို အထင်ကြီးလာအောင် လုပ်ပြချင်နေတာပဲဖြစ်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“စိမ်း ... ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့၊ စိမ်းလုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိတာသာ လုပ်ပါ ... ကိုယ့်ကို အားမနာပါနဲ့နော်”

စိမ်းနဲ့ ငယ်ချစ်ဟောင်းတို့ ပြန်အဆင်ပြေသွားရင်လည်း ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်လို့ ဆက်ပြောဖို့ ပြောမထွက်ပေ။ စိမ်း ဘာကြောင့်ကုမ္ပဏီထောင်ချင်နေလည်း ချမ်းသာချင်နေလဲဆိုတာ ရဲရန် သိနေ၏။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေက မင်းကိုအထင်ကြီးလာအောင် မင်းလုပ် ပြချင်နေတာမဟုတ်လား စိမ်း။ ယောက္ခမလောင်းကြီးဆိုလည်း လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေနှင့် စိမ်းသွားနေတာ ရဲရန်သတင်းအတိ အကျရထားပြီးသားပါ။ စိမ်းကို စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စေလိုတာထ ရဲရန်ရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒ ဖြစ်နေလေသည်။

ခန်း (၁၅)

“မင်း ဒီကောင်မလေးကို ဖြတ်ပြစ်လိုက်တော့သား ... စိမ်း လေးနဲ့ပဲ ပြန်ဆက်ပါ။ စိမ်းလေးက ငယ်ချစ်ဦးလေ ... ငွေကြေး ဆည်း ပြည့်စုံနေပြီလေ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးမေမေ ... ခက်တို့က ပိုပြီးချမ်းသာတယ်၊ ခက် ဆန်ဒီစီးတဲ့ကားကြီးက တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ ကုမ္ပဏီလည်း အကြီးကြီး ဖြစ်တယ်လေ”

ခက်ကိုတော့ ထွဋ်ခေါင်ဆွေ အစွဲကြီးစွဲလမ်းနေသည်။ အရမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်။ ခက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အပိုင်ချိုင်ရ လဲဆိုတာ သူ့အကြံထုတ်နေမိသည်။

“မင်းခက်က လူကြီးမိဘကို ရိုသေမှာမဟုတ်ဘူး၊ မေမေ့ ကားကိုနားထောင်စမ်းပါသားရယ် ... မေမေ့ဩဇာညောင်းမှာ မိန်းလေးပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်”

“စိမ်းမြမြက ကျွန်တော့်အပေါ် ငယ်နိုင်လိုဖြစ်ပြီး အနစ်နာ မခံဘူးမေမေ ... အခု သူ့ကားကို သားကြိုက်တယ်ပြောတာတောင် မပေးဘူး”

“တဖြည်းဖြည်းချင်းရမှာပေါ့ ... သားနဲ့လက်ထပ်ရင် သား ပစ္စည်းပဲဖြစ်မှာလေ ... စိမ်းလေးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ပဲဟာ”

“ခက်လည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပါပဲ မေမေ”

“သားဖေဖေကလဲ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိဘူး ... အဆင် အသွယ်ပြတ်နေတယ်။ စိမ်းလေးကအကြောင်းသိ ဘာမှသိမိမိ စရာမလိုဘူးလေ ... ပြန်စဉ်းစားပါဦး ... ”

“မေမေပဲ စိမ်းကိုဖြတ်ခိုင်းတာလေ သဘောမတူနိုင်ဘူးဆို”

“အခု စိမ်းလေးတို့က စီးပွားရေးပြန်အဆင်ပြေနေပြီလေ ... မေမေခွင့်ထဲဝင်နေပြီပဲ”

ထွဋ်ခေါင်ဆွေ လက်မခံနိုင်။ စိမ်းမြမြအပေါ် နဂိုထဲက သံယောဇဉ်မတွယ်မိ။ အထောက်အပံ့ရနေလို့သာပါ။ သူချစ်မိသွား ရတာက ခက်ပဲ။

“ခက်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးဆီက မင်းရသလောက်ချူလိုက် တစ်သက်လုံးပေါင်းသင်းနေထိုင်ဖို့ကတော့ စိမ်းလေးကိုပဲရွေး”

ဒေါ်ရွှေတင်ကတော့ ကိုယ်ဘာရမလဲ။ ကိုယ့်အတွက်အသား စီးရဖို့ပဲ စဉ်းစားသည်။ သားအဖေကလည်း ခြေငြိမ်သူလည်းမဟုတ်

စီးပွားရေးလုပ်တာကအစ မူးယစ်ဆေးရောင်းဝယ်တာပါ။ မိမိပဲသိ နေ၏။ သားကမသိ။ တော်ကြာ ခက်ဆိုတဲ့ဟာမက အထင်သေး မိနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သေသေချာချာစဉ်းစားတော့မှ စိမ်း လေးပဲ သားနှင့်လက်ထပ်ပေးဖို့ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်နေသည်။

“စိမ်းလေးပဲ သားပြန်ဆက်တော့ ... ဒီလောက် သားကို ချစ်ပြီးအောက်ကျခံနေရှာတာ”

“အန်တီသီတာက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးမေမေ”

“ခိုးပြေးမယ် ... သီတာ့အကြောင်း မေမေအသိဆုံးပါကွယ်။ အမွေမဖြတ်ပါဘူး ... သမီးကို အရမ်းချစ်တာလေ”

သူကတော့ အန်တီသီတာနှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုတော့ ... စိမ်းမြမြကိုလည်း လက်မထပ်လို။ ခက်ကိုရအောင်ယူပြမယ်။ အိမ်မှခက်ပဲ။ သူ့ကျောင်းပြီးသွားတာနဲ့ ခက်ကိုလက်ထပ်မယ်။ အပိုင်သိမ်းရမည်။ စိမ်းမြမြတို့ထက် ခက်တို့အသိုင်းအဝိုင်းကပိုကြီး သည်။

“သား သွားတော့မယ်မေမေ ... စိမ်းမြမြဆီကနေ ရသ လောက်တာ မေမေယူထားလိုက်ပါ”

သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခက်နှင့်ချိန်းထားသည်။ သူ ရောက် သွားတော့ ခက်စောင့်နေ၏။ မျက်နှာလေး စူတင်းနေသည်။

“ခက်လေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ။ ကိုယ်ရောက်တာ နောက် တွေ့ပါဘူး။ ခက်လေးက စောနေတာပါ”

“ရှင်ကြီးက အချိန်ကိုမလေးစားဘူး ... စောစောရော့တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ ... ခက်စောင့်နေရပြီ”

ခက် တမင်ပြသနာရှာပြစ်တာပါ။ ခက်လည်း အခုမှရော့တာပဲ။ ကိုကိုကို ခက်စွန့်ခွာပြစ်ဖို့ အကြောင်းရှာနေမိသည်။ ဦးခက်က အဆင်ပြေနေပြီ။ ရှင်ကြီးထင်နေသလို ခက်က သူဌေးသလည်းမဟုတ်ဘူး။ ရှင်သိသွားရင် ခက်ကိုစွန့်ခွာသွားမှာ မဟုတ်လား။ စိမ်းမြမြလို ငယ်ချစ်ကိုတောင် စီးပွားကျတာနဲ့ပဲ ရက်စက်စွာ စွန့်ပြစ်ထားခဲ့ကြောင်း ခက်သိနေသည်။

“ခက်ရယ် ... ကိုကိုတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ မေမေက မကောင်းလို့ပါ ... ဒါပေမယ့်လေ ခက်နဲ့ချိန်းထားတဲ့အချိန်မှ မလွှဲတာ”

ခက် နှုတ်ခမ်းလေးစုနေသဖြင့် သူစိုးရိမ်တကြီးနှင့် ပွေ့စေ့ချော့မော့သည်။ ခက်က တွန်းပြစ်နေ၏။ ခက် စိတ်ဆိုးလို့မဖြစ်ဘူး။ သူ့အစီအစဉ်တွေ ပျက်ပြားသွားမှာ စိတ်ပူသည်။ ခက်ကို ဘယ်လောက်ပဲ အောက်ကျခံနေရပါစေ တောင်းပန်မယ်။ သူ့အောက်ထုခံပြီး တောင်းပန်မိသည်။

“ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... ခက်လေး စိတ်ဆိုးမှာ ကိုကိုအကြောက်ဆုံးပဲ ... ”

“ရှင်ကြီးအမေ နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး ရည်းစားဟောင်းနဲ့ ချိန်းတွေ့တယ် ... ဘာတွေ့လာလိမ့်နေတာလဲ မယ့်ဘူး ... ရှင်

အမေကလည်း အလိုတူအလိုပါပဲ ... မိန်းမြမြက စီးပွားရေးအဆင်ပြေနေလို့လေ”

“ခက်လေးရယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ကိုကိုက ခက်လေးကို ချစ်တာပါ ... ခက်လေးမယ့်ရင် ကိုကိုတို့လက်ထပ်ကြမလား”

“ဝေးသေးတယ် ... ကျွန်မ ရှင်ကိုမယ့်တော့ဘူး၊ အခုလည်း ဘက်ဒီလာကြိုလိမ့်မယ် ... ကျွန်မ သွားစရာကိစ္စရှိလို့”

“ခက်ရယ် ... ကိုကိုတောင်းပန်ပါတယ်ကွာနော် ... မသွားနဲ့ဦး၊ မင်းဒက်ဒီနဲ့ ကိုကိုကို မိတ်ဆက်ပေးပါ ခက်ရယ်”

“ဖယ်ပါ”
ကိုကိုနှင့်ဆက်ပြီးနေလို့မဖြစ်ပေ။ ဦးနိုင် ရောက်လာတော့မယ်။ ခက် တိုက်ခန်းမှာ တစ်ယောက်ထဲနေပြီဖြစ်သည်။

“လွှတ်ပါ ကိုကို ... ဒီတစ်ခါတော့ ခက်လုံးဝသည်းမခံနိုင်ဘာဘူး၊ ရှင်အဆက်ဟောင်းကြီးဆီပဲ ပြန်ပါ ... ကျွန်မတို့ ဆက်ဆံရေးကပြတ်ပြီနော် ... ခက်မိဘတွေကလဲ ရှင်နဲ့လုံးဝသဘောမတူဘူး”

“ခက်”
“ခက်မိဘတွေက လာလာကြိုနေတာ ရှင်ကြီးနဲ့သဘောမတူလို့ပဲ ခက်ပြောဖို့စောင့်နေတာ”

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ခက်ရယ် ... ကိုယ်အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမှာ ... ခက်မိဘတွေ ကျေနပ်အောင် ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲပြော

ပါ ... ကိုယ်ခူးထောက်ဆို ခူးထောက်ပါမယ်”

“နောက်မှစဉ်းစားမယ် ... အခုတော့ ဒက်ဒီလာကြိုမှာ ရှင်ကြီး ပြန်ပါ”

“ခက်နဲ့အဝေးမခံနိုင်ဘူး ... အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့နော်၊ ကိုကို့ချစ်တယ်ဆို ... ကိုကို့စွန့်ပြစ်သွားမှာ အရမ်းကြောက်တယ်ဆို၊ ခင်ပြောခဲ့တာလေ ... ကိုကိုလည်း ခက်ကို အရမ်းချစ်တယ်”

ခက်ကတော့ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်တော့ပေ။ ဦးနိုင်နဲ့ နေတာက ရပိုင်ခွင့်တွေ အများကြီးပဲ။ ကားလည်းဝယ်ပေးဦးပြန်ပြန်ဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာ ဒက်ဒီလာနေပြီ ... ခက်သွားတော့မယ်၊ ခက်ဘယ်ကတော့ လုံးဝပြတ်ပြီနော် ... ရှင်ကြီးက ပိုင်းလုံးပဲ၊ ကျွန်မဆီက ပိုင်ဆိုင်မှုတွေများလို့ ကပ်နေတာ ခက်သိသွားပြီ ... ဒါကြောင့် ရှင်ကြီးနဲ့ဆက်ဆံရေးကို ဖြတ်ပြစ်လိုက်တာပဲ”

“ခက် ... ခက်လေး ... ”

သူ အော်ဟစ်တားဆီးပေးမယ့် ခက်ကထွက်သွားသည်။ ခင်ဒက်ဒီစီးလာတဲ့ကားကြီးကို သူသရေယိုနေခဲ့၏။ မဖြစ်ဘူး ... ခင်ကို လုံးဝလက်လွတ်မခံနိုင်ဘူး။ ခက်မိဘတွေဆီ သွားတောင်မယ်။ ခက်တို့အိမ်သွားရမယ်။ ခက်ခြေသလုံးကို ဖက်ပြီးတောင်မယ်။ စိမ်းမြေကြောင့် အခုလိုဖြစ်နေတာပါ။ စိမ်းမြေကို အထွက်မိသည်။

“ခက်ကိုပဲ ငါချစ်တယ် စိမ်းမြေ ... နင့်မှာ ဘာအထင်ကြီး ရောမှမရှိဘူး၊ မင်းကိုလည်း ငါဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး၊ ငါက အရမ်းချမ်းသာချင်တာကွ ... မင်းလောက်မက်မောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခက်ကိုပဲ ငါအရယူပြမယ်”

စိမ်းမြေမြှိတာလောက်လေးကို သူလုံးဝမက်မောမှု မရှိပေ။ ခက်တို့က အရမ်းချမ်းသာတာပါ။ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းရောပဲ။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေ ဘယ်လိုပဲ အောက်ကျရပါစေ တောင်းပန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ခက်တို့ခြံကို ရောက်သွားရသည်။

“ခင်ခက်ခက်ခိုင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“အခု ဒီမှာ မနေတော့ပါဘူး”

“ဗျာ”

ခြံစောင့်အဖိုးကြီးရဲ့စကားကို သူနားမလည်နိုင်ပေ။ ခက်ဒီမှာနေတာပါ။ ခြံကျယ်ကြီးနှင့် လှပခမ်းနားလွန်းတဲ့ တိုက်ကြီးအား သူငေးမောကြည့်မိနေသည်။

“ခင်ခက်ခက်ခိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက နယ်ကနေလာနေတာပါ။ သူ့အဖေက အရမ်းဆင်းရဲလို့ ... ပြီးတော့ မိထွေးနဲ့နေရလို့ သူငွေးကခေါ်ပြီး ကျောင်းထားပေးတာပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ခင်ဗျားဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ခက်မိဘတွေက အရမ်းချမ်းသာကြတာလေ”

“မင်း မှားနေပြီထင်တယ် ... မောင်ရင်လေး အခုခင်ခက်

ခက်ခိုင်က သူဌေးကိုပါ အပိုင်ချိုင်လိုက်လို့ သူဌေးတို့ခန်းမောင်
စကားတွေများနေရတယ် ... သူဌေးမိန်းမကလဲ ကျန်းမာ
မကောင်းဘူးလေ ... ခင်ခက်ခက်ခိုင်နောက်ပါသွားပြီ၊ ကျေးဇူး
ကန်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ ... ”

“ခက်မိဘတွေက နယ်မှာဆင်းကြတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... နယ်မှာနေကြတာပါ။ သူဌေးနဲ့က ငယ်
သူငယ်ချင်းတွေမို့ ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုပြီး ခေါ်ထားပေးတာပါ ...
သမီးတစ်ယောက်လိုပဲ သတ်မှတ်ပြီး ထားခဲ့တာလေ။ ခင်ခက်ခင်
ခိုင်က ချမ်းသာချင်လို့ အခုသူဌေးကိုပါ ချိုင်လိုက်တာပဲ ... တိုက်
ခန်းတစ်ခန်းနဲ့ ကားဝယ်ပေးထားတယ်ဆိုလားပဲ”

“ဗျာ”

“မောင်ရင်က ဘာလဲ ... ခင်ခက်ခက်ခိုင်ရဲ့ ရည်းစားလား
မင်းလောက်တော့ စာဖွဲ့မှာမဟုတ်ဘူး ခံတော့ ... ”

ခက် ... မင်းတော်တော်လေး ရက်စက်တာပဲ။ ကားနဲ့လာ
ကြိုတဲ့သူဌေးက မင်းအဖေမှ မဟုတ်တာ။ ခက်တို့က အရမ်းဆင်းခဲ့
တာတဲ့။ သူခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“သွားပါပြီ ... ငါ့မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံး သွားပြီ၊ စိမ်းမြေ
ကိုပဲ ပြန်ဆက်ရတော့မယ်ထင်တယ်”

သူ ဝင်လည်တာပဲ။ စိမ်းမြေကို စွန့်ပြစ်လိုက်သလို သူ့ကို
လည်း ခက်က စွန့်ပြစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခက်က သူများအိမ်

ထောင်ရေးကို ဖျက်ဆီးသူ၊ ကျေးဇူးကန်းသူဖြစ်နေ၏။ သူလိုပါပဲ။
သူဌေးသမီးကိုလက်ထပ်ပြီး ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့သူဌေးဖြစ်ချင်ခဲ့တာ
ပါ။ သူ့ခြေလှမ်းတွေ အားမရှိတော့သလို ဖြစ်နေရသည်။

“မောင်”

“ဟင် ... စိမ်းမြေ ... အဲ စိမ်း ... ”

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ရှင်ကိုသတင်းတစ်ခုပြောစရာ
ရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘာလဲ စိမ်း ... ပြော”

“ရှင်ရည်းစား ခင်ခက်ခက်ခိုင်လေ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်
ရဲ့ အငယ်အနှောင်းအဖြစ် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ အတူတူနေတယ်
လေ”

“စိမ်း ... မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင် မှားသွားတယ်
ကွာ ... ဒီကိစ္စ မောင်လည်း သိပြီးပါပြီ”

ကျွန်မ ထင်သားပဲ။ ရှင်ထိတော့မယ်ဆိုတာ။ ရဲရန်က ခင်
ခက်ခက်ခိုင်အကြောင်း သိလာသည်။ ရဲရန်သူငယ်ချင်းတိုက်ခန်းနား
မှာ နေကြတာတဲ့။ မောင့်မျက်နှာက ညှိုးနွမ်းရင့်ရောနေ၏။ ကျွန်မ
ကိုလည်း စိမ်းတဲ့ တောင်းပန်သည်တဲ့ မောင်မှားသွားတယ်တဲ့။
ကျွန်မ စိတ်သောကရောက်ခဲ့ရသလို ရှင်လည်း ပြန်ခံစားရပြီမဟုတ်
လား။

“စိမ်း မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ ... ဒီကောင်မလေးက မောင့်

ကိုဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး သိမ်းသွင်းခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်လား ... ကျွန်မသတင်းအတိအကျရတာတော့ပေးခင်ခက်ခက်ခိုင် မိဘတွေက အရမ်းဆင်းရဲတာတဲ့၊ နယ်မှာနေကြတယ် ... မိထွေးနဲ့တဲ့ ... ”

“တော်ပါတော့စိမ်းရယ် ... ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ မောင် မှားသွားတယ် ... စိမ်းကလဲ မောင့်ကိုအရမ်းအနိုင်ကျင့်ပြီး လိုက်လျှောမှုတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဘူးလေ”

ကျွန်မကြိတ်ပြီးသဘောကျစွာ ပြုံးပြစ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မလူ့ခြေသိက္ခာရှိရှိ မိန်းကလေးပီသစွာ နေထိုင်တာကိုရှင်က အထင်သေးခဲ့တာပဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းပြချက်ပါ။ ကျွန်မတို့စီးပွားရေးမကောင်းလို့လေ။ မောင့်ကို ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ နာကြည်းမှုတွေသာ ရှိနေသည်။

“ကိုထွဋ်ခေါင်ဆွေ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်အလှည့်ပဲလေ ... ကျွန်မဘက်ကနေ ရှင်ကိုစွန့်ခွာဖို့ စကားတွေပြောရတော့မယ်ထင်တယ် ... ခံစားကြည့်လိုက်လေ”

သူ့ကို ကျွန်မလုံးဝပြန်လက်ခံမှာ မဟုတ်တော့။ ဝဋ်လည်တာကလည်း မြန်လိုက်တာနော်။ ကျွန်မက အချိန်တွေအများကြီး ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာပါ။

“စိမ်း”

“ဟင်”

“မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ပြန်လာပါနော်”

“မောင်ချစ်တာက ခက်ဆို့ ... ”

“မောင် ခဏလေးတွေဝေသွားရတာပါ။ တကယ်တော့ ခက်က မောင့်ကိုခိုင်းတိုက်သွားတာပဲ ... အတွေ့အထိကြောင့် ချစ်သလိုဖြစ်သွားရတာပါ ... မောင်အရမ်းမှားသွားတယ် ... နောင်တတွေရနေပါပြီကွာ ... ငယ်ချစ်ဦးကိုပဲ မောင်ချစ်တာပါ”

ကျွန်မနှလုံးသားတွေက မာကျောခက်ထန်သွားပြီဖြစ်သည်။ အချစ်ဆိုတာ မရှိတော့။ ရဲရန်ကို ကျွန်မရွေးချယ်လိုက်ပြီ။ အသေအချာပဲ။ ရှင်တို့သားအမိက အတ္တကိုကြီးလွန်းတယ်။ ကျွန်မနှလုံးသားတွေက အံ့ဩစွာ သူ့ကိုမှန်းတီးနေလေသည်။ ဒါပေမယ့် ရှင်ကို ဖြတ်ဖို့စကားတွေ ကျွန်မပြောချင်တယ်။ နည်းနည်းလေးတော့ ဖြားယောင်းမြို့ဆွယ်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မလည်း ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေနဲ့ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေတယ်လေ ... နောက်မှတွေ့ကြမယ်လေ မောင် ... ”

“စိမ်း”

“ပြောလေ”

“မောင့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ စိမ်း ... မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်နော် ... ချစ်ရော ချစ်သေးရဲ့လားကွာ”

သူ စိမ်းလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖို့ပြင်လိုက်တော့ စိမ်းက မငြင်းပေ။ အခြေအနေကတော့ သူ့ဘက်မှာရှိနေသေးသည်။ စိမ်းမြ

မြဆီကပဲ ရသလောက်ယူဖြစ်ရမှာပဲ။ လက်ထပ်ဖို့အထိတော့ သူ စဉ်းစားလို့မရသေးပေ။

“ကျွန်မကိစ္စရှိသေးလို့ မေမေနဲ့ချိန်းထားတယ်မောင် ... မနက်ဖြန်မှ မောင့်အိမ်ကို ကျွန်မ လာခဲ့ပါ့မယ်”

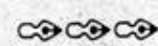
“ဟိုလေ စိမ်း ... မင်းတစ်ခါက တွဲလာတဲ့ကောင်ကရော မင်းနဲ့ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူးနော်”

“အဲဒါက မေမေတို့လူကြီးတွေ သဘောတူထားတဲ့လူပါ။ ရဲရန်တဲ့ ... ကျွန်မနဲ့မေ့ရာတူတယ်လေ ... ကျောင်းနေဘက်တွေ”

“အမလေး စိမ်းရယ် ... မောင့်ကိုတော့ မထားခဲ့ပါနဲ့နော်။ မောင့်ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား ... ပြောခဲ့ကွာ”

“ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်”

ကျွန်မပြောပြီး မောင့်အနားကနေ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ သည်။

အခန်း (၁၆)

“ရဲရန်”

“စိမ်း”

“ကျွန်မတို့လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ လက်ခံပါ့မယ်”

“စိမ်း တကယ်ပြောတာလားဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အထိ မြန်မြန်ကြီးဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာလဲ ... စိမ်း အားနာလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်မ လက်ထပ်ဖို့ရွေးချယ်သင့်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပါ ... ကျွန်မနှလုံးသားတွေထဲက ချစ်လာဖို့ကတော့ အချိန်ပေးပါနော်”

ကျွန်မ ရဲရန်ကို လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို ကျောခိုင်းဖို့ပဲဖြစ်၏။ ကျွန်မစိတ်တွေ ပြတ်သားမှဖြစ်တော့မည်။ ရဲရန် ပျော်ရွှင်သွားသည်။

ရှင်ဖြတ်နိုး

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်စိမ်း ... မင်းဘက်ကဆန္ဒပဲ ကိုယ် အလေးအနက်တန်ဖိုးထားပါတယ် ... စိမ်းဆန္ဒပါပဲ”

ရဲရန်ကတော့ စိမ်းကိုပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ စိမ်းဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ကိုယ်ခွင့်လွတ်နားလည်ပေးပါတယ်ဟုပဲ ပြောခဲ့၏။ စိမ်းက ဖြူစင်ရိုးသားလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

“စိမ်း”

“ဟင်”

“တကယ်ပဲဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလားကွာ ... ကိုယ်အရမ်းဝမ်းသာ တယ်၊ မေမေကလည်း စိတ်ချမ်းသာသွားမှာပါ ... ”

“စိမ်း တကယ်ဆုံးဖြတ်တာပါ ... ကျွန်မဘဝမှာ ရဲရန်ကိုပဲ ထာဝရလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ချင်တာပါ”

“စိမ်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ်မာမီကိုပြောလိုက် တော့မယ် ... အနီတီသီတာလည်း အရမ်းပျော်သွားမယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်မမေမေ့ကိုလည်း ပျော်ရွှင်စေချင်ပါတယ် ... အရင်ထဲ က မေမေ့ကို ကျွန်အထင်လွဲခဲ့တယ် ... မေမေ့စည်းကမ်းတွေ ကြောင့် ကျွန်မချစ်သူက ကျွန်မကိုစွန့်ခွာလိုက်တာလို့ ထင်ခဲ့တယ် လေ ... အခု မေမေကြောင့် ကျွန်မတန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ဖြစ်သွားရတာပါ”

“စိမ်းရယ်”

စိမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ့အမှတ်မထင် သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်

လိုက်သည်။

“ဒို ... ရဲရန်”

စိမ်းက အထိတ်တလန့်နှင့် အော်ဟစ်ရင်း ရုန်းဖယ်ပြစ်သည်။

“ဆောရီး စိမ်းရယ် ... ကိုယ်အရမ်းဝမ်းသာသွားလို့ပါ။ စိမ်း တ အဲဒီလိုလုပ်တာကို မကြိုက်ဘူးလေ”

ရဲရန်ကရော ကျွန်မကိုချစ်သူတစ်ယောက်လို မဆက်ဆံရလို့ ဇွန့်ခွာမှာလား။ ကျွန်မ အားနာပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ရဲရန်ကို ကျွန်မ ချစ်သူအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုနိုင်သေးပဲ ဖြစ်နေသည်။

“ရဲရန်ရယ် ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ... ကျွန်မကို နားလည်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ကိုယ်က တောင်းပန်ရမှာပါ စိမ်း ... မင်းဘက်ကအခွင့် အရေးသမားလို့ ထင်သွားမှာ စိတ်ပူတယ်ကွာ ... ”

စိမ်းဘက်က လက်ထပ်မယ်ဆိုတာပဲ သူ့အလွန်အမင်းပျော် ရွှင်ရသည်။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်နော်”

“စိမ်း”

“ရှင်”

“စိမ်းပျော်ရွှင်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ ... ကိုယ့်ကို အားမနာပါနဲ့ကွာ ... ကိုယ့်မာမီလုပ်ပေးတာတွေက စေတနာသက် သက်ပါနော်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

ရဲရန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲဖြစ်၏။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို ကျွန်မအနိုင်ယူရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအိမ်ရောက်တော့ မေမေ့ကို ရဲရန်နှင့်စေ့စပ်ပေးဖို့ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ လူကြီးတွေဆန္ဒအတိုင်း ရဲရန်နဲ့စေ့စပ်မယ် မေမေ” မေမေအကြည့်တွေက ကျွန်မဆီ ဆတ်ခနဲရွေ့လာသည်။

“ရုတ်တရက်ကြီး ဘာကြောင့်လဲစိမ်း ... ဒါက ဘဝနဲ့ဆိုင်တယ်နော် ... ခင်နဲ့မောင်ရဲရန်တို့ကို စော်ကားသလိုတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ရဲရန်ကိုလည်း စိမ်းပြောလိုက်ပါပြီ ... မေမေက မယုံလို့လား”

“စေ့စပ်ရုံနဲ့အဆုံးသတ်လို့ မရဘူးနော်စိမ်း ... လက်ထပ်ဖို့အထိ စဉ်းစားပါ ... ထွဋ်ခေါင်ဆွေ မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်အောင် ညည်းလုပ်ချင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကျွန်မက ရဲရန်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါပြီမေမေ”
“စိမ်း”

“ဟင်”

“ညည်း တကယ်နော် ... ခင်တို့သားအမိက မေမေတို့ကျေးဇူးရှင်တွေပါ ... မျက်နှာမပျက်စေချင်ဘူး”

သမီးက ရုတ်တရက်ကြီး လက်ထပ်ဖို့ပြောတာ သံသယဝင်မိသည်။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေ မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်စေချင်၍လား။ တစ်နှစ်အထိ သစ္စာရှိပြမယ်ဆိုတဲ့မိန်းမက အသေအချာစဉ်းစားဖို့ ထပ်ပြောရသည်။

“သေသေချာချာစဉ်းစားပါဦး စိမ်း ... မသေချာဘဲ ခင်တို့ကို မပြောချင်ဘူး။ ညည်းဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ မေမေ အရမ်းဝမ်းသာရမှာပါ”

“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ... ရဲရန်နဲ့စေ့စပ်ဖို့ မေမေနဲ့အန်တီ ခင်တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ပေးပါ”

မေမေ့ရှေ့မှာ ဆက်မနေချင်တော့၍ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့သည်။ မေမေ မယုံတာလည်း ကျွန်မအမှားတွေကြောင့်ပါပဲ။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေတို့သားအမိရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုတွေကို ကျွန်မ သေသေချာချာတွေ့မြင်ခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မစပြီး စွန့်ခွာဖို့ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောရမယ်” ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ နာကြင်ကြေကွဲရသည်။ မောင့်ကို မေ့ဖြစ်လို့မရနိုင်သေးပေမယ့် ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ရန် လုံးဝမသင့်တော်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မပြတ်သားရတော့မယ် ... ရှင်ထင်ထားသလောက် ကျွန်မပျော့ညံ့မှု မရှိဘူးဆိုတာ ပြရမယ်လေ”

မောင့်ဆီက ဖုန်းထပ်ဆက်သည်။ ဖုန်းပိတ်ဖြစ်လိုက်၏။ ရဲရန်ကို စေ့စပ်ဖို့ ကျွန်မလက်ခံခဲ့ပြီမို့ မောင်နှင့်ဆက်ဆံဖို့ဆန္ဒ မရှိတော့။ နောက်နေ့မှာ ကျွန်မ မောင်အမေဆီ သွားခဲ့သည်။

“သမီးလေးစိမ်းလာတာပဲ သားရေ... စိမ်းလေးလာတယ် အမလေး... မျှော်နေတာ၊ သားနဲ့ဟိုဟာမလေး ပြတ်သွားပြီလေ အန်တီရွှေ အတင်းဖြတ်ခိုင်းလိုက်တာ”

အန်တီရွှေက ဖြတ်ခိုင်းလိုက်တာလား။ ဟိုကဖြတ်လိုက်တာလား။ ခင်ခက်ခက်ခိုင်က သူဌေးကိုအပိုင်ချိုင်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ကျွန်မသိပါတယ် အန်တီရွှေ... မောင်နဲ့တွေ့ပြီးပါပြီ။ ခင်ခက်ခက်ခိုင်က ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလည်းဆိုတာလေ။ သူဌေးအိမ်မှာကပ်နေရတဲ့သူပါ... အခု သူဌေးကို ချိုင်သွားပြီလေ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ထင်သားပဲ... သားကို သတိပေးနေတာ၊ သားက ရိုးသားတယ်လေ”

သားက ရိုးသားပါတယ်တဲ့။ မောင်ထွက်လာသည်။ အရင်ကစိမ်းကိုတွေ့လျှင် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ပြဿနာရှာချင်တဲ့သူက အခုသွားဖြဲဖြဲ ပြုံးရွှင်နေသည်။

“စိမ်း... အတော်ပဲကွာ၊ မောင် မျှော်နေတာပါ။ စိမ်းနဲ့အဖြင့် သွားမလို့...”

“တစ်နေရာရာပေါ့”

“သွားကြလေ... သွားကြ၊ သားနဲ့သမီး ချစ်သူတွေပဲ အရင်

မလိုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြ”

ဒေါ်တင်လောကတော့ စိမ်းမြမြကိုပဲ အမိအရဆွဲထားရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ခင်ခက်ခက်ခိုင်က ပိုင်းလုံးမဲပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့။ သားနဲ့လက်ထပ်လျှင် အရှုတ်ထုတ်ကြီး ပိုက်မိတော့မလို့။ စိမ်းမြမြမှာ မျက်နှာတော့ပူစရာကောင်းသည်။

“ကောင်းပြီလေ... မောင်ကိုလည်း ကျွန်မပြောစရာရှိတယ် တစ်နေရာရာကို သွားကြမယ်လေ”

မောင်ကို ကျွန်မဘက်မှစတင်ပြီး စွန့်ခွာဖို့အကြောင်းပြောတာမည်ဖြစ်သည်။ ရှင် ခံစားကြည့်လိုက်ပါ။ ချစ်သူအပေါ် သစ္စာတဲ့ရှင်အတွက် ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ပဲလေ။ ကျွန်မကားနှင့်ပဲ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ မောင်က ကားမောင်းနေ၏။ တစ်နေရာကို မောင်ရှာနေတာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ရိပ်မိလာသည်။

“မောင် ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ... ဘာတွေရှာနေတာလဲ မောင်”

“မဟုတ်ပါဘူး စိမ်းရယ်... အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်ပါ” ကျွန်မသိသည်။ ခင်ခက်ခက်ခိုင် ရှိနေမည့်နေရာကို မောင် ရှာနေတာပဲဖြစ်၏။ ခင်ခက်ခက်ခိုင် မနာလိုဖြစ်အောင် ကျွန်မနဲ့ တွဲဖို့ထင်သည်။

“ခင်ခက်ခက်ခိုင်ကို ရှာနေတာလား မောင်...”

“မဟုတ်ပါဘူး စိမ်းရယ်... ဒီမိန်းမအကြောင်းကို မပြောပါ

နဲ့ကွာ ... မုန်းစရာကောင်းလွန်းလို့ပါ ... ”
 သူ ခင်ခက်ခက်ခိုင်ကို ရှာနေတာပဲဖြစ်သည်။ မင်းထက်...
 တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြဖို့ပါ။
 “ခက် ... မင်းဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး ... ကိုကိုကို ဘာဖြစ်လို့
 လိမ်ညာလှည့်ဖြားရတာလဲကွာ ... ကိုကိုအရမ်းချစ်တယ် ...
 ဘယ်လိုဘဝပဲရောက်ရောက် ကိုကိုခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်”
 သူ ဝဋ်လည်တာပဲ။ စိမ်းမြမြ ခံစားရသလို သူလည်းခံစား
 ရသည်။ အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းသူကိုမှ သူ့စွဲစွဲလမ်းလမ်း ခုခံ
 နေ၏။ စိမ်းမြမြနဲ့တွဲပြပြီး ခက်စိတ်တွေ ပြန်လည်လာမလာ
 တွေးမိနေသည်။
 “ခင်ခက်ခက်ခိုင်နေတဲ့နေရာကို မောင်သိချင်လို့လားဟင်
 “စိမ်း”
 “ခင်ခက်ခက်ခိုင်ကို မောင်တော်တော်လေး ချစ်မြတ်နိုးတာ
 ပဲ ... အခုလောလောဆယ်တော့ မောင်လိုက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး
 နော် ... အရမ်းချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးနဲ့တွဲနေတာပါ”
 “တော်တော့ စိမ်း ... ”
 “ဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့မောင်ရယ် ... ကျွန်မလည်း ပြောစရာရှိ
 တယ် နားထောင်ပေးပါဦး”
 ကျွန်မအရင်ကလို မပျော့ညံ့တော့ဘူးဆိုတာ ထွင်ခေါင်
 ကို သိစေချင်သည်။ ကျွန်မကို လှေကားထစ်အဖြစ် အသုံးချဖို့

မောင်က စဉ်းစားနေပုံရ၏။ သူမ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သဖြင့်
 မောင်လည်းဆင်းလာသည်။
 “ကျွန်မနဲ့ရဲရန်တို့ လူကြီးချင်းစေ့စပ်တော့မယ် ... ကျွန်မ
 နားနည်းစွာနှင့်ပဲ မောင်နဲ့လမ်းခွဲရတော့မယ်ထင်တယ်နော်”
 “ဘာ ... ဘာပြောတယ် စိမ်း ... ”
 “ရဲရန်နဲ့ လက်ထပ်ရတော့မယ် မောင်ရယ်”
 “စိမ်း ... မင်းကပါ ကိုယ့်ကိုဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်နေတာ
 ဘာ။ အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ... မောင့်ကိုမထားခဲ့ပါနဲ့ စိမ်းရယ် နော်”
 “ကျွန်မက ထားခဲ့ချင်တာမဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ် ... အရင်
 နားရက်စက်ခဲ့တာက မောင်ပဲလေ ... ”
 “ဟင် စိမ်း ... မင်းက ငါ့ကိုပုံစံပေးဖို့ ရောက်လာခဲ့တာပဲ”
 “အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ် ... ကျွန်မ မေမေ
 နဲ့တွဲခဲ့တာပါ။ ဒီကားနဲ့ ကျွန်မသုံးစွဲဖို့ ငွေကြေးတွေကို ရဲရန်အမေက
 နားထားခဲ့တာပါ”
 “စိမ်းမြမြ ... ”
 “ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”
 ကျွန်မ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့တော့ မောင်
 တစ်ယောက်ထဲကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ကျေနပ်စွာ ရယ်မောပြစ်
 လိုက်၏။ လမ်းခွဲစကားတွေပြောကြကြေးဆိုရင်တောင် ကျွန်မကပဲ
 ပြီး ပြောရမှာမဟုတ်လား မောင်။

“ရှင်ဘဝ- အထိနာသွားပြီမဟုတ်လား ထွင်ခေါင်ဆွေ လောဘရမက်တွေကြီးပြီး ကျွန်မကို ပြစ်ပြစ်ခါခါထားရစ်ခဲ့တာလေ”

ဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းပြချက်လေးနှင့် ကျွန်မကို ထားရစ်ခဲ့သည်။ နောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ချစ်သူအဖြစ် လက်တွဲသွားခဲ့၏။ ကျွန်မကို မချစ်ဘူးလို့ ရှင်ချစ်သူ အသစ်ရှေ့မှာ ရှင်ပြောခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်။ ကားလေးကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ကျွန်မ မောင်းလာခဲ့သည်။

“သမီးစိမ်း ... မေမေနဲ့ခင် စေ့စပ်ပွဲအတွက် စီစဉ်နေပြီနော်”

“ဟုတ်လား မေမေ ... စီစဉ်ကြပါ။ ရဲရန်နဲ့စေ့စပ်ဖို့ စိမ်းကိုယ်တိုင် လိုက်လိုက်လှလှ လက်ခံမှာပါ”

“ခင်ကိုတော့ မျက်နှာမပျက်စေချင်ဘူးနော် ... သမီးစိမ်း အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပါ”

သမီးစိမ်းက ပြောတဲ့စကားကိုတော့ တည်သောမိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ဒေါသီတာစိမ်း ယုံမိ၏။ ဒါပေမယ့် သမီးနှလုံးသားပဲ မောင်ရဲရန်ကို အားနာ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“စိတ်ချပါ မေမေ ... ကျွန်မအရမ်းမမိုက်မဲပါဘူး၊ ရဲရန်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့အထိ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ”

“လိမ်မာလိုက်တာ သမီးလေးရယ် ... မေမေကတော့လေ သမီးစိမ်းမှားယွင်းတဲ့ လမ်းပေါ်လျှောက်လှမ်းမိသွားမှာ မေမေအရမ်းကြောက်တယ်”

“မေမေပုံစံခွက်ထဲ ကျွန်မပြန်ဝင်ပါတော့မယ် ... မေမေ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

တစ်ယောက်ပဲ ကျွန်မရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မှန်ကန်တဲ့ရွေးချယ်မှုတွေပဲ ရွေးချယ်ပေးနိုင်သူပါ”

“စိမ်း ... သမီးလေး ... မေမေဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာသွားပြီ၊ အရင်ကလိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကြမယ်နော် ... မေမေသမီးလေး အမြင်မှန်တွေ ရသွားတာ မေမေပျော်လိုက်တာ ... ”

မေမေက ကျွန်မကို ဝမ်းသာအားရနှင့် ဖက်ထားသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် မေမေရယ် ... ကျွန်မ မှာသွားပါတယ် အချစ်အတွက် ကျွန်မ ရူးသွတ်မတတ် မိုက်မဲခွဲမိပါတယ် ... မေမေစေတနာ မေတ္တာတွေကို စော်ကားလိုက်မိတယ် ... ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် မေမေ”

“မေမေက ခွင့်လွှတ်ပေးပြီးသားပဲ ... ဘယ်တုန်းကမှ သမီးကို အပြစ်မတင်ခဲ့ပါဘူး ... စေတနာ မေတ္တာနဲ့ပဲ ဆုံးမခဲ့တာပါ။ မေမေပုံစံခွက် သမီးလေးဘဝအတွက် ရွှေခွက်လေးတစ်ခုပါနော်”

ကျွန်မချစ်သူနဲ့ဝေးခဲ့ရတာ မေမေကြောင့်ဟု အထင်လွဲကာ မေမေနှင့်အနေစိမ်းခဲ့တာကြာပြီဖြစ်သည်။ ကံကောင်းလို့ ကျွန်မအချိန်မှီလေး အသိဝင်လာခဲ့၍ဖြစ်၏။ မေမေရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထားမိသည်။ အေးချမ်းလိုက်တာ။

ပျက်ပြားနေတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပါစေ သူခွင့်လွတ်နေမိသည်။

“စိမ်းမြမြကို သားအရယူရမယ် ... မေမေတို့မှာ အရမ်းခုက္က
ရောက်နေပြီ ... သားဖေဖေကလည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတယ်
မေမေ ကြံစည်ပေးမယ် ... သားနဲ့စိမ်းမြမြ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို
လက်ထပ်ရမယ်”

“စိမ်းမြမြက သူပိုင်ဆိုင်တာတွေ တစ်ခုမှမရှိဘူးလို့ပြောနေ
တယ် ... ဟိုကောင့်ဟာတွေပဲတဲ့”

“စိမ်းမြမြ နာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ ငွေတွေရှိသေး
တယ်သား ... အခုနေ မေမေတို့ အပိုင်ကြီရင် ရပြီပဲလေ”

စိမ်းမြမြကိုတော့ သူ့အချစ်တွေမရှိတော့ပေမယ့် မေမေပြော
သလို ကြံစည်လိုက်ရင်ကောင်းမလားဟု တွေးနေမိသည်။ သူ ချမ်း
သာချင်တယ်။ ကျောင်းပြီးသွားရင် အရင်းအနှီးလိုအပ်တယ်။ ခက်
ကိုပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ငွေကြေးက လိုအပ်နေ၏။ စိမ်းမြမြ
ပဲရှိသည်။

“စိမ်းမြမြက သားကိုချစ်နေပါသေးတယ်ကွယ် ... မေမေ
သိတာပေါ့။ စိမ်းမြမြလက်ထဲမှာ ငွေတွေရှိနေတယ် ... ဟိုကောင်
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ မစေ့စပ်ခင် မေမေတို့ အပိုင်ချိုင်ရမယ်”

“ဘာလုပ်မှာလဲ မေမေ ... ငွေရမယ်ဆိုရင် သားကတော့
ဘာမဆို လုပ်မှာပဲဗျာ”

ခက် အပိုင်ချိုင်ထားတဲ့ သူငွေးက ခဏတာပဲမက်မောမှာ

အခန်း (၁၇)

“ဘာပြောတယ် သား ... စိမ်းမြမြက မင်းကိုအဆက်
အသွယ်ဖြတ်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား ... စေ့စပ်တော့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“မေမေ အစထဲကပြောသားပဲ ... ဒီကောင်မလေးက
အကျင့်ကောင်းမယ့် ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာလေ ... အခု
တော့ မေမေသားလေး အချိုးခံလိုက်ရပြီ”

ဒေါ်တင်ရွှေ လုံးဝလက်မခံနိုင်ပေ။ မိမိသားဘဝ အချိုးနှိမ်
မခံနိုင်လို့ပါ။ စိမ်းမြမြကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရတာ မိမိမခံနိုင်ဆုံးပင်။

“စိမ်းမြမြကိုတော့ လက်လွတ်ခံလို့မဖြစ်ဘူးသား ... မေမေ
တို့ကြံစည်ရမှာပဲ ... စိမ်းမြမြ နင်ဒီလို လာလုပ်လို့ဘယ်ရမလဲ၊
မတင်ရွှေတို့ကို လာကျောလို့ မရဘူးလေ”

ထွဋ်ခေါင်ဆွေကတော့ သူ့ချစ်တာခက်ပဲ။ ကိုယ်ကျင့်တရား

ရှင်မြတ်မိုး

ပါ။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ခက်ကိုပဲ ချစ်မိနေသည်။

“စိမ်းမြမြ ... မစေ့စပ်မှီ စီစဉ်မယ်၊ သားအတင်းအကြပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အရယူလိုက်ပါ ... စိမ်းလေးက ရဲတိုင်ဘာတိုင်လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မေမေပြောတာ မှန်တယ်။ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး။

“မေမေ စီစဉ်ပါ ... သားကတော့ စိမ်းမြမြကိုပဲ အရယူမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စိမ်းမြမြဆီကရသလောက် ယူရမယ်၊ ဒါမှ သားစီးပွားရေးရဖို့ အရင်းအနှီး ရမှာလေ”

“ကုမ္ပဏီအတွက် တိုက်ခန်းဝယ်တာလည်း စိမ်းလေးနာ မည်နဲ့ပဲ ... မေမေ တွေ့ပြီးပြီ၊ သားအရယူလိုက်ရင် ဘယ်သူမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“စိမ်းက သားအနားလာပါတော့မလား အပြတ်ပြောသွား တာနော်”

“လာပါတယ် ... မေမေ စီစဉ်ပြမယ်၊ သား ဘာမှမပူနဲ့”

“လုပ်လိုက်လေ မေမေ”

ဒေါ်တင်ရွှေကတော့ စိမ်းမြမြကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်အလွတ် မခံနိုင်ဘူး။ ဘယ်သူပိုင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် စိမ်းလေးနာမည်တွေနှင့်ပဲဆို တာ မိမိသိထားသည်။

“မေမေ့ကို ဒီလိုမျိုးလာလုပ်တာ စိမ်းခေါ်လိုက်တာပဲ ... အစထဲက ညည်းကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေသင့်တယ် စိမ်းမြမြ”

မြတ်မိုးစွာနမ်းရွှင်ရွှင်ပြုပါသခင်

ပြီးတော့လည်း မိမိကိုချွတ်ပေးခဲ့တဲ့ စိန်လက်စွပ်က အတု ကြီးပဲ။ စိန်အကြောင်းနားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့သူကို ပြပြီးပြီ။ ညည်း ဒါမျိုးလာလုပ်တာ ညည်းကားရဲတွင်းထဲ ခုန်ဆင်းချင်လို့ပဲ စိမ်းမြမြ။

“ဒီညနေပဲစမယ်သား ... မင်းဘာမှမပူနဲ့၊ အသာရှောင်နေ၊ မေမေ အချက်ပြမှ မင်းထွက်လာခဲ့ ...”

စိမ်းမြမြ ငါစိတ်တော့မကောင်းပါဘူးကွာ။ မင်းကထပ်ပြီး လာပတ်သက်တာပဲလေ။ မင်းဒီလိုအနိုင်ပိုင်းသွားလို့ ရမလား။ ထွင် ခေါင်ဆွေပဲဟာ။

“သား စိတ်အေးအေးနေ ... မင်းကို စိမ်းမြမြက မပြတ်နိုင် ပါဘူး ချစ်နေဆဲပဲကွ ...”

သားက ခက်ကိုပဲချစ်တာပါဟု ပြောချင်သည်။ ခက်အတွက် စိမ်းမြမြကို လက်ထပ်မှာပဲ။ ငါက ဖအေတူသားပဲ။ ငါ့အဖေ ဘယ် လောက်အထိ ရှုပ်ပွေလည်းဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပါပဲ စိမ်းမြမြ။

“အခုချိန်ကစပြီး မေမေစီစဉ်မယ် ... စိမ်းမြမြ ပြေးမလွတ် ပါဘူး”

ဒေါ်တင်ရွှေ ကြိတ်ပြီး ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။ ညနေစောင်း တော့ စိမ်းမြမြထံ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ တင်ရွှေအကြောင်း ညည်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။ ညည်းက တင်ရွှေရဲ့ချွေးမပဲ ဖြစ်စေ ရမယ်။ သားနှင့်စိမ်းမြမြတို့ မဖြစ်မနေ လက်ထပ်နိုင်အောင် မိမိ ကြိုးပမ်းမည်ဖြစ်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“စိမ်းလေး ... အန်တီရွှေပါကွယ်၊ သားရောဟင် ... စိမ်းလေးနဲ့ထွက်သွားတာ ခုထိပြန်မရောက်သေးဘူးလေ၊ အန်တီရွှေ သွေးတွေအရမ်းတိုးနေတယ် ... ဆေးခန်းသွားမှဖြစ်တော့မယ်၊ သားလည်း ပြန်မလာဘူး ... ဖုန်းဆက်လို့လည်း မရဘူး”

“သူပြန်သွားတာ ကြာပါပြီ အန်တီရွှေ ... ဘယ်ရောက်နေလဲ ခက်ဆီသွားနေတာဖြစ်မယ်လေ”

“စိမ်းရယ် ... သားကလေး စိမ်းလေးမှစိမ်းလေးပါ။ ခက်က ရမက်ဆန္ဒတွေကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပါ ... အခုတောင် စိတ်ညစ်ပြီး ဘယ် လျှောက်သွားနေလဲမသိဘူး ... အမလေး ... မူးလိုက်တာ၊ မျက်လုံး တွေပြာလာပြီ”

“သူ ပြန်မရောက်သေးဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်မ လာခဲ့ပါ့မယ် နော်”

“သမီးရယ် ... အမြန်လာပါ။ သေတော့မယ်ထင်တယ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... အား”

အန်တီရွှေ အမြဲတမ်းသွေးတိုးနေတတ်တာ ကျွန်မသိသည်။ လိမ်ညာခေါ်တာလား ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ထွင်ခေါင်ဆွေ ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ။ ကျွန်မကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ခက်ကိုသွား ရှာနေတာလဲဖြစ်နိုင်၏။ မေမေက ဘယ်သွားမလို့လဲ မောင်ရဲရန် လာမယ်။ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စ စီစဉ်ရမယ်လေဟုပြောသည်။

“ခဏလေးပါ မေမေ ... ရဲရန်ကို စောင့်ခိုင်းထားပေးပါ

မြတ်နိုးစွာနမ်းရွက်ခွင့်ပြုပါသခင်

ကျွန်မ အခုပဲပြန်လာမယ်”

“စိမ်း နောက်မကျစေနဲ့နော် ... မေမေ စိတ်ပူတယ်၊ ဘယ် သွားမလို့လဲ ပြောသွားလေ”

“သမီးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ ကားအကူ အညီတောင်းလို့ပါ မေမေ ... ရဲရန် လာဖို့အချိန်လိုပါသေးတယ်၊ ခဏလေးပဲ ... ”

အန်တီရွှေ နေမကောင်းဘူးဆိုတော့လည်း ကျွန်မ စိတ်ပူပင် ပြီး ဥပေက္ခာပြုမထားနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရသည်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက် ကို ကျွန်မအတ္တကြောင့် မသေစေလိုပေ။ ကျွန်မမှာ ရက်စက်နိုင်တဲ့ အင်အားမရှိ။ ရဲရန်နှင့်လက်ထပ်တော့မှာပဲ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ထားပြီး သားဖြစ်သည်။

“အန်တီရွှေ ... ခဏလေးနော်၊ ကျွန်မ လာနေပါပြီ”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... လာခဲ့ပါ။ အန်တီရွှေ သွေးကျ ဆေးတော့ သောက်ထားတယ် အားငယ်လိုက်တာကွယ်”

“ကျွန်မ လာနေပါပြီ ... ခဏလေး ... ”

ကျွန်မ ကားကို အမြန်လေးမောင်းလာခဲ့သည်။ အန်တီရွှေ ကို သံယောဇဉ် လျော့ပါးသွားပေမယ့် မမုန်းနိုင်။ ကျွန်မစိတ်စော နေသည်။

“အန်တီရွှေ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင် ... သွေးတွေအရမ်း တိုးနေတယ်ဆို ... ဆေးရုံသွားရအောင် ... ”

“စိမ်းလေး ကျေးဇူးတင်လိုက်တာအေ ... အန်တီရွှေဆေး သောက်လိုက်လို့ သက်သာသွားတယ် စိမ်းလေးကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်သွားတယ် ...”

“ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူသွားတယ် ... တော်ပါသေးရဲ့ ဘာမှ မဖြစ်လို့ မျက်နှာကတော့ နည်းနည်းအမ်းနေသလိုပဲနော်”

“အမလေး သေတော့မလို့ ... သားကလဲ မရှိဘူး၊ စိမ်းလေး ကို ထားခဲ့တာလား”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အန်တီ ... ကျွန်မနဲ့လမ်းခွဲကြတာတော့ ကြာပါပြီ ခုဘယ်တွေသွားနေလဲ”

အန်တီရွှေ သွေးတိုးနေ၍ သူနှင့်အပြီးအပိုင်လမ်းခွဲစကား ပြောပြီး ကျွန်မ မိဘစီစဉ်တဲ့သူကို လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ မပြောဖြစ်။ အန်တီရွှေတို့ဘက်က ကျွန်မအပေါ် အကျင့်ယုတ်ကြ ပေမယ့် ကျွန်မငယ်စဉ်လေးထဲက အတူတူနေခဲ့ကြတဲ့ သံယောဇဉ် ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲရန် လာမယ်။ စေ့စပ်ပွဲလုပ်ပြီး မကြာခင် လက်ထပ်ပွဲလုပ်မှာပါ။ စီစဉ်စရာရှိသေး၍ ကျွန်မ စိတ်ပူသည်။

“အန်တီရွှေအနားမှာ ခဏနေပြီးမှ ပြန်ပါနော်စိမ်း ... သိပ် နေမကောင်းချင်သေးဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မလည်း အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဧည့်သည် တွေ့ဖို့ချိန်းထားတယ် အမြန်ပြန်မှဖြစ်မယ် အန်တီ ...”

“အေးပါ ... အေးပါ”

“ဆေးခန်းသွားမလားဟင်”

“ခဏလောက်စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်ကွယ် ... ဪ ဝိမ်းလေး အအေးသောက်ပါဦး ... မောလာတယ်ထင်တယ်၊ ပထမ တော့ အန်တီသောက်မလို့ပါ ... စိမ်းလေးပဲသောက်လိုက်တော့ ခဏလေးနေပြီးရင်တော့ ပြန်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိမ်းမြမြက အမြန်ပြန်ချင်တော့ အအေးဗူးကိုကောက်ယူပြီး အလောတကြီး သောက်လိုက်သည်။ ညည်းလေး ကျုပ်ဆင်တဲ့ အကွက်ထဲ တန်းဝင်တာပါပဲလား။ ဟန်ကျလိုက်တာ အအေး သောက်ပြီး။

“အန်တီရွှေ ... ဘာတွေလဲ ... ကျွန်မ အရမ်းအိပ်ချင်လာ လာပြီ ... ရှင် ... ရှင်ကြီး အအေးထဲ ဘာတွေထည့်ထားလဲ ... အမလေး ... မျက်လုံးတွေလေးလာပြီ၊ မလုပ်ပါနဲ့ ... ကျွန်မ သံယောဇဉ်တွေကို ထပ်ပြီး မစော်ကားပါနဲ့ ...”

ကျွန်မ သိလိုက်သည်။ အအေးဗူးထဲမှာ အိပ်ဆေးတွေထည့် ထားတယ်ဆိုတာပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... အိပ်ချင်လာသည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မကို ...”

စိမ်းမြမြကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်တင်ရွှေ သဘောကျစွာရယ်မိသည်။ ညည်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ခံလိုက်ရပြီလေ ... မိန်းကလေးဆို တာ သတိထားနေရတယ်။

တစ်ဖက်က ဘယ်လိုလူတွေလည်းဆို တာ ကြည့်ပြီးမှ စိန်ခေါ်လေ
... ညည်း ကံကြမ္မာပဲ စိမ်းမြမြ။

“သားရေ ထွက်ခဲ့တော့ဟေ့”

သား ထွက်လာသည်။ စိမ်းမြမြ လဲနေတာတွေ တော့
သဘောကျပြီး ပြုံးလျှက် မေမေအရမ်းတော်လှချည်လားဟု ချီးမွမ်း
စကားဆို၏။ စိမ်းမြမြကတော့ အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ပွေ့ချိုပြီး မင်းအိပ်ခန်းထဲ ပို့လိုက်တော့ ... စိမ်းမြမြနဲ့အဖို့
စင်ဘဝက သားနဲ့ပဲတန်ပါတယ်၊ ပြီးတော့လေ ... ဘာဏ်စာအုပ်တွေ
လည်း ပါတယ် ... မေမေတို့ ဘာမှပူစရာမလိုတော့ဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ...”

“ဟား ဟား ဟား ...”

စိမ်းမြမြ မင်းကတကယ့်ကို ယုံလွယ်တာပဲ။ ငါတို့မိသားစု
အပေါ် မင်းသံယောဇဉ်ကြီးတာတော့ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်လေ။

“စိမ်းမြမြကို ပစ္စည်းအဟောင်းတွေထားတဲ့အခန်းထဲမှာ
ထားလိုက် ... မေမေ အိပ်ရာပြင်ထားတယ်၊ သားလည်း အဲဒီမှာပဲ
အိပ်လိုက် ... စိမ်းမြမြနဲ့ အတူတူလေ ...”

“မေမေ့ကို လေးစားသွားပြီဗျာ၊ ကံကောင်းလိုက်တဲ့အကြံ
သားကိုဆို အထိတောင်မခံတဲ့ မိန်းမပဲ ... သူ့အမေ အန်တီသီတာ
ကလည်း သားဆိုမယုံဘူး၊ အရမ်းစည်းကမ်းတွေ တင်းကြပ်ထား
တာပါ”

“ခေါ်သွားတော့ ... ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေ မေမေကြည့်ရှင်းမယ်၊
သားလုံးဝထွက်မလာနဲ့နော် ...”

“စိမ်းမြမြကားကိုရော မေမေ ...”

“မေမေ စီစဉ်ထားတယ်၊ မင်းအဖေတပည့် ငတိုးလာယူလိမ့်
မယ် ... မေမေ ထားဖို့နေရာ စီစဉ်ထားပြီးပြီ”

ဒေါ်တင်ရွှေ ဦးနှောက်ကောင်းကောင်းနှင့် အားလုံးစီစဉ်
ထားပြီးဖြစ်သည်။ ကားကိုပါ ဖွက်ထားလိုက်၏။ သူတို့လာနိုင်
တယ်။ မိမိအသေးစိတ် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“သားခေါ်သွားတော့မယ်နော် မေမေ ... အရမ်းကိုချစ်စရာ
ကောင်းတဲ့ စိမ်းမြမြပါပဲ ...”

စိမ်းမြမြကို ပွေ့ချိုပြီး မေမေအဆင်သင့်ပြင်ထားတဲ့ ပစ္စည်း
အဟောင်းတွေထားတဲ့နေရာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“စိမ်းမြမြ အရမ်းသနားစရာကောင်းနေပါလား ... မင်းက
ငါ့ကိုလာပြီး တုဖက်ပြိုင်ခဲ့တာပဲ ... ငါ့ကိုလက်စားချေဖို့ မင်းလုပ်ပြ
တာမဟုတ်လား ... မင်းက ငါတို့မိသားစုကို သံယောဇဉ်ကြီးပေ
မယ့် ငါကတော့ အတ္တကြီးတယ်ကွ ...”

“ဟား ဟား ဟား ...”

စိမ်းမြမြက ချစ်သူရည်းစားဘဝက သူ့ကိုအထိအကိုင်ပင် မခံ
ပေ။ လက်လေးဆွဲမိတာတောင် အခွင့်အရေးမယူပါနဲ့မောင်တဲ့။
အခုတော့ မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ငါ့ရင်ခွင်ထဲရောက်ရပြီ။ မင်း

ရှင်မြတ်နိုး

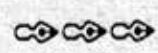
စလုပ်တာပဲ။ ငါ့အနားကို မင်းထပ်လာကပ်ခဲ့တာပဲ။ မင်းဘယ်လို
ဖြစ်ဖြစ် ငါ့နီးပဲဖြစ်စေရမယ်။ တစ်မိမိမို့ ကြည့်မိနေသည်။

“အခုမှ အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ချောမောလှပအိစက်နေတာထက်
လား စိမ်းမြမြ ... ချစ်သူဘဝမှာ ငါ့ကိုဘာတစ်ခုမှ အခွင့်အရေးမပေး
ခဲ့ဘူး ... မင်းအမေကိုယ်တိုင်က ငါ့ကိုအထင်သေးပြီး စည်းကမ်းတွေ
တင်းကြပ်ခဲ့တာပါ”

သူ့ကို ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေကြောင့် သူတို့အား
အမိအား အန်တီသီတာ အထင်သေးခဲ့သည်။ မလွဲသာမရှောင်အား
ငယ်စဉ်လေးထဲက အတူတူကြီးပြင်းလာကြတဲ့ သူနှင့် စိမ်းမြမြအား
ခွဲမရ၍သာ ကြည်ဖြူဟန်ဆောင်ပေးခဲ့၏။ မျှော်လင့်ချက်ရှိလာတဲ့
သူ့ကို စိမ်းမြမြချစ်သူအဖြစ် လက်ခံထားတာလောက်ပဲရှိသည်။

“မောင့်နီးလောင်းလေး စိမ်းမြမြ ... အခုတော့ မောင့်နီး
ခွင်ထဲမှာပဲ မင်းဘဝလေးကို ပုံအပ်လိုက်ရတော့မယ်လေ”

ထွဋ်ခေါင်ဆွေ ကျေနပ်ပီတိတွေနှင့် စိမ်းမြမြဘေးမှာလဲအိပ်
လိုက်သည်။

အခန်း (၁၈)

“သမီးလေးကို အဆက်အသွယ်လုပ်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်
မောင်ရဲရန် ... လုပ်ပါဦး ... ”

“စိမ်း ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့ ပြောသွားလဲ အန်တီ ... ”
“မေးလို့မရဘူး ရဲရန်ရယ် ... ခဏပဲဆိုပြီး အရေးတကြီးထွက်
သွားတယ်။ မောင်ရဲရန်ကိုလည်း စောင့်နေပါ သူပြန်လာမယ်တဲ့ ...
ခဏလေးဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်”

စိမ်း ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ။ သူ့ကိုလည်း ဘာမှမပြောပေ။
စိမ်းကိုတော့ ယုံသည်။ သူ့အပေါ် သစ္စာမဲ့မည်မဟုတ်။ သေသေချာ
ချာ စဉ်းစားပြီးမှ သူနှင့်လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တာပဲဖြစ်၏။
စိမ်းအန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ပဲ ကြုံတွေ့နေပြီဟုထင်သည်။

“ထွဋ်ခေါင်ဆွေနေတဲ့နေရာကို အန်တီ သိတယ်မဟုတ်
လား”

“သိတယ်လေ ... ကျွန်တော်တို့လိုက်သွားရင် ကောင်းမယ်
ထင်တယ်”

“လိုက်သွားမယ် ... ဒင်းတို့လက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်၊ မစားရဘူး အမဲ သဲနဲ့ပက်ချင်နေတာ ... ခင့်ဆီဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ရမလား”

“မာမို့ကို အသိမပေးပါနဲ့ဦးအန်တီ ... ပြသနာက ဘာမှန်း မသိသေးဘူး ... ကြိတ်ပြီးရှာကြည့်မယ် မတွေ့မှ ရဲစခန်းတိုင်မထံ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့အန်တီရယ် ... စိမ်းသဘောဆန္ဒတွေ အတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်”

“သားရယ် ... အန်တီတော့ ရူးချင်လာပြီ၊ ဟိုကောင်နောင် များလိုက်သွားလားပဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ... မိစိမ်းမြမြ မိုက်မဲဖြူ ပြီထင်တယ်”

သမီးက ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို ဘယ်လောက်အထိချစ်တယ်ဆို တာ မိမိသိသည်။ အဓိက ခင်ပဲ။ အားနာလို့ မျက်နှာတွေပူလို့ သေ တော့မယ်။ မောင်ရဲရန်နှင့် စေ့စပ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေအားလုံး လုပ် ထားပြီးနေသည်။

“မောင်ရဲရန် အန်တီတစ်ယောက်ထဲဝင်မယ် ... မင်းအထွေ ကနေစောင့်နေပါ။ ဒင်းတို့က ယုတ်မာကောက်ကျစ်ကြတယ်”

“အဲဒီလိုပဲလုပ်ပါ အန်တီ ... စိတ်ပူတာက စိမ်းအတွက်ပဲ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေနဲ့ဆုံတွေ့နေရပြီလဲ ... စိမ်းက လိမ်မာပါတာမ ကြုံနေသိကွာကြီးမားသူပါ ... ဒီလိုအကျင့်ပျက်တဲ့ အလုပ်တွေလုပ် မှာမဟုတ်ပါဘူး အန်တီ ...”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ... ညနေထဲကထွက်သွားတာပါ။ အ ညဉ့်နက်တော့မယ် ... တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပါပြီ”

ထွဋ်ခေါင်ဆွေနှင့် ခိုးရာများလိုက်ပြေးတာလား။ မိမိရင်ထွေ

ပူလာသည်။ မောင်ရဲရန်ကိုလည်း အားနာမိ၏။ သမီးလေးအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးလွန်းသည်။

“ဘုရားရေ ... ကယ်တော်မူပါ တပည့်တော်သမီးလေး အရှက်တကွ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ... ကယ်ပါ”

မောင်ရဲရန်မသိအောင် ကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေရသည်။ မတင်ရွှေတို့အိမ်မရောက်ခင် ကားကိုရပ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့၏။ မိမိ ခြေလှမ်းတွေ မမှန်ချင်။ စိတ်ကို အတော်လေးထိန်းချုပ်ထားရ သည်။

“မတင်ရွှေ ... မတင်ရွှေ ... တံခါးဖွင့်ပါဦး ... ကိစ္စရှိလို့” ဒေါသီတာစိမ်း တံခါးခေါက်လိုက်သဖြင့် မတင်ရွှေလာပြီး ဖွင့်ပေးသည်။

“ဟင် ... သီတာ၊ ညကြီးဘာကိစ္စ ဖြစ်လာလို့လဲ”

“ကျွန်မသမီး စိမ်းမြမြ ပျောက်နေတယ် ... ခဏလေးဆိုပြီး ထွက်သွားတာ အခုအဆက်အသွယ်မရလို့ပါ ...”

“ဒုက္ခပါပဲ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ရွှေ သားလည်း ပြန်မလာ သေးဘူး ... မနက်ထဲက အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာပါ”

“ဘာ”

မိမိ ဦးခေါင်းအား မြွေပေါက်လိုက်သလို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားရသည်။ သူ့သားလည်း ပျောက်နေတယ်တဲ့။ အမလေး ... သမီးမိုက်။ နင့်ကို အတန်တန်တားနေပါလျက်နဲ့ ဒီလောက်ချစ်နေ တယ်ဆိုရင်လည်း မောင်ရဲရန်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့စေ့စပ်ခိုင်းရတာလဲ။ ခင် ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။ သေဖြစ်ချင်သည်။

“ထိုင်ပါဦး သီတာရယ် ... တို့တွေက သူငယ်ချင်းတွေပါ။

ဒီလောက်အထိ မစိမ်းကားပါနဲ့၊ စိမ်းအတွက် ရွှေလည်းပူတာပါပဲ”
မတင်ရွှေအိမ်မှာ တစ်နာရီ တစ်စက္ကန့်ပင်မနေချင်။ လူယုတ်
မာတွေ သမီးကားစီးနိုင်လို့ ပြန်ကပ်တာပါ။ မိမိပွဲစားအောင်မြင်
တယ်ထင်နေတာ မုန်းသည်။

“သမီးမှာ ကားပါသွားတယ် ... ဘဏ်စာအုပ်တွေလည်းပဲ
သွားတယ်၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေရောပဲ ... ဒါတွေက သမီးပိုင်
တာတွေ မဟုတ်ဘူးနော် ... သမီးနဲ့လက်ထပ်မယ့် မောင်ရဲရန်တို့
ပိုင်တာတွေ ...”

“သီတာရယ် စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ ... စိမ်းက ငယ်ရွယ်
သူလည်းမဟုတ်ဘူး ... စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တဲ့သူပါ။ ရွှေတို့ကလဲ
အထင်မသေးပါနဲ့ ... စိမ်းလေးကို သမီးလေးလိုချစ်တာပါ”

သီတာပြောလိုက်တဲ့စကားတွေကို ဒေါ်တင်ရွှေ သဘော
ပေါက်သည်။ စိမ်းမြမြနာမည်တွေနဲ့ပဲဟာ။ စိမ်းမြမြ ပစ္စည်းပဲပျေး
အခုတောင် မိမိက စိမ်းမြမြရဲ့ ရတနာတွေကို ဖြုတ်သိမ်းထားလိုက်
ပြီဖြစ်သည်။

“နင်တို့ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲသီတာ ... ငါ့သားကို နင့်သမီးက
အရမ်းချစ်တာပါ။ မနက်ဖြန် တရားရုံးမှာ တရားဝင်လက်ထပ်ဖေ
လိုက်မယ်၊ နင့်သမီးက အသက်ပြည့်နေပြီလေ”

ဒေါ်တင်ရွှေ စိတ်ထဲကနေပြောနေမိသည်။ စိမ်းမြမြ သတိရ
လာလျှင် သားကို ငြင်းပယ်မှာမဟုတ်။ လက်ခံမှာသေချာသည်။
အခုလည်း အိပ်ခန်းထဲမှာရှိနေ၏။ ညည်းသမီးပဲ နစ်နာတော့မယ်
သီတာရေ။ အရမ်းကြီးမောက်မာမနေနဲ့။ သီတာစိမ်း မျက်ရည်တွေ
နှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။

“သီတာ အရမ်းလျှောက်မလုပ်နဲ့နော် ... သမီးစိမ်းလေး
နာမည်ပျက်နေမယ်”

“တောက်”

ဒေါ်သီတာစိမ်း ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်ပြစ်မိသည်။
မတင်ရွှေ နင့်အကြံတွေပဲဖြစ်မယ်။ အမေ့မျက်နှာကို မထောက်ဘဲ
ညည်းရက်ရက်စက်စက် လုပ်ရင်တော့ ညည်းကို သမီးအဖြစ်ကနေ
ငါစွန့်လွှတ်မယ် စိမ်းမြမြ။

“ညည်းကို အခွင့်အရေးပေးခဲ့သားပဲ ... မောင်ရဲရန်နဲ့
လက်ထပ်ဖို့ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါလို့ ... အခုတော့ ငါသေပြစ်
ချင်နေပြီ”

ဒေါ်သီတာစိမ်း ရင်ထုမနာနှင့် မောင်ရဲရန်ကို ဘယ်လိုပြော
ရမှန်းပင် မသိတော့။ ကားနားပြန်ရောက်ဖို့ ခြေလှမ်းတွေကို အနိုင်
နိုင်လှမ်းနေရသည်။

“အန်တီသီတာ တွေ့ခဲ့လား ... ဘာပြောလဲ”

“သူ့သားပါပျောက်နေတယ်တဲ့ ... အန်တီဘာလုပ်ရမလဲ၊
ဒင်း ... ဒင်း ဟိုကောင်နဲ့နိုးရာလိုက်ပြေးသွားပြီလား”

ရဲရန်ကတော့ စိမ်းဒီလိုလုပ်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။ ယုံ
ကြည်သည်။ သူ့ကို မချစ်နိုင်ရင်တောင်မှ လက်ထပ်ဖို့တော့ ဆုံးဖြတ်
ထား၏။ အန်တီသီတာကတော့ ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ချုံးပွဲချင်
သည်။

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီ ... သတိထားပါ ...
ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမစဉ်းစားပါနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“အန်တီမဖြေနိုင်တာက ဒင်းလုပ်ရပ်ကြောင့် သားနဲ့ခင်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမလဲ ... ဒင်းကိုယ်တိုင် လိုက်လိုက်လျောလျော နဲ့ အတင်းစီစဉ်ခိုင်းတာလေ”

“ကျွန်တော်ကတော့ စိမ်းကိုယုံတယ် ... ကတိတစ်လုံးကို ပေးထားပြီးရင် မဖျက်တတ်ဘူး”

“သမီးမိုက် ... တကယ်လို့သာ ဒင်းကဟိုကောင်နဲ့လိုက် သွားမယ်ဆိုရင် အန်တီတို့ သူယူသွားသမျှတွေ ပြန်သိမ်းပြစ်ရမယ်”

“အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မတွေးပါနဲ့အန်တီ ... ဖြစ်ချင်မှ လည်းဖြစ်မှာပါ ... ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်က လက် ဖွဲ့လိုက်မှာပါ”

“မောင်ရဲရန်ရယ် ... အန်တီစိတ်မလုံဘူး၊ မင်းသဘောထား ပြည့်ဝလေ အန်တီရင်နာလေပဲ ... မဖြေနိုင်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြမယ်အန်တီ ... မနက်မှ ထပ်ရှာတာ ပေါ့၊ ရဲစခန်းကိုတော့ မတိုင်ပါနဲ့ ... စိမ်းဂုဏ်သိက္ခာရှိပါတယ်၊ လင် နောက်လိုက်ပြေးလည်း သူချစ်တဲ့ယောက်ျားမို့ ဖြေသာသေးပါတယ် လေ”

စိမ်းကို ရဲရန်ချစ်တာက ရယူလိုမှုထက် ပေးဆပ်မှုကများ သည်။ ရင်တွေနာကျင်ရပေမယ့် ထွဋ်ခေါင်ဆွေက စိမ်းရှဲ့ငယ်ချစ်ဦး ပါ သူကျေနပ်သည်။

“မာမိကြောင့်လည်း မပူပါနဲ့ အန်တီသီတာရယ် ... စိမ်းမှာ ချစ်ဦးသူရှိတာ အစောကြီးထဲက သိထားပါတယ်”

“ဟင်”

“အန်တီသီတာလည်း အားငယ်နေစရာမလိုဘူးနော် ... မာမိနဲ့ရဲရန်တို့ ရှိပါတယ် ... စိမ်းကိုလည်း သဘောတူပေးလိုက်ပါ”

“မောင်ရဲရန်ရယ် ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အထိ သဘော ထားပြည့်ဝနေရတာလဲ ... အန်တီအရမ်းခံစားနေရတယ်၊ နေပါစေ တော့၊ ဒင်းက အစွဲအလမ်းကြီးနေတာကို ... ဒင်းကို ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်တော့ဘူး စွန့်လွှတ်မယ် ...”

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ မောင်ရဲရန်က အားပေးနှစ်သိမ့်ပေး လာသည်။ မိမိ လုံးဝမဖြေနိုင်။ သမီးအဖြစ်ကနေ စွန့်လွှတ်ဖို့ပဲဆုံး ဖြတ်ထား၏။ ရက်စက်တယ် ... ချစ်သူနဲ့ကွဲရတာတောင် အမေ့ ညည်းကမ်းပုံစံခွက်ထဲမှာနေရလို့တဲ့။ အမေကို အပြစ်တင်သေးသည်။

“ငါကတော့ ညည်းအမြင်မှန်ရလာပြီထင်ပြီး ဝမ်းသာလိုက်ရ တာ၊ အခုတော့ ... သူတော်ကောင်းတွေကို ငါစော်ကားလိုက်မိပြီ အေ ...”

ဖုန်းအထပ်ထပ်ဆက်သည်။ အဆက်အသွယ်မရပေ။ မောင် ရဲရန်လည်း လက်လျှော့လိုက်၏။ ပြန်ဖို့ ပြောရသည်။

“အန်တီကရပါတယ် သားရယ် ... အားတင်းထားပါ့မယ်၊ သားမာမိအတွက်သာ အန်တီစိတ်ပူမိတာပါ၊ တော်ပါသေးရဲ့ကွယ် ဒိတ်စာတွေ မကမ်းမိလို့ ...”

“ဒါတွေစဉ်းစားပြီး ဒေါသတွေမရောက်ပါနဲ့၊ အန်တီသီတာ ပြဿနာမရှိပါဘူး ... ရဲရန်တို့မှာ သုံးလို့တောင်မကုန်နိုင်တဲ့ စည်းစိမ် တွေရှိပါတယ် ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

မောင်ရဲရန် ပြန်သွားမှ မိမိအလွန်အမင်းခံစားရလေသည်။ မတင်ရွှေတို့သားအမိကိုလည်း မယုံပေ။ သမီးဘယ်လိုအန္တရာယ်

တွေနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရပြီလဲ။ မေမေ့ကိုတောင် ညာတာထောက်ထားမှုမရှိတော့ဘူးလား စိမ်းမြဲမြဲရယ်။ မနက်မိုးလင်းကာ နီးမှ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားသည်။ မိမိ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ဝမ်းသာအားကြည့်လိုက်တော့ မတင်ရွှေဖြစ်နေ၏။ ဒေါသတွေက ပေါက်ထွဲရသည်။

“သီတာရယ် ဒေါသတကြီး မအော်စမ်းပါနဲ့ ... ရွှေတို့နှစ်ယောက်က ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြမှာလေ”

“ရှင် ... ရှင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ... မကြားချင်ဘူး ဘာအတွက် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှာလဲ ... နင့်သားနဲ့ ငါသမီး ခိုးရာလိုက်ပြေးရင်လည်း အမွေပြတ်ပဲ”

“အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ ... စိမ်းလေးက သားကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ သူတို့ချင်း လက်ထပ်ကြပါစေ ... ရွှေတို့က အပြစ်တင်စရာလား သီတာရယ်၊ ငယ်ငယ်လေးထဲက အတူတူကြီးပြင်းလာကြတာပါ ... သံယောဇဉ်က သေးသေးလေးလား”

“နင်ပဲ ငါတို့စီးပွားရေးကျလို့ သဘောမတူဘူးဆို ... နင့်သားကိုယ်တိုင်ဖြတ်လိုက်တာလေ ... အခု ငါ့သမီးက နင့်သားနဲ့ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားပြီလား”

“ထင်တာပါ ... သီတာ့သမီးကိုယ်တိုင်က တန်းတန်းခွဲလာနေတာ၊ ရွှေ့ကိုတောင် လက်ဆောင်တွေဆက်သပြီး သားဖြောင်းဖျပေးပါတဲ့ ...”

“တောက်”

“ဒေါသထွက်နေတော့ရော ဘာအကျိုးထူးမှာလဲသီတာ၊ ငါ့သားလည်းပျောက်နေတယ်၊ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားပြီလို့ ထင်ရတာ

ပဲ ... မသိသေးဘူးလေ ... သီတာစိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ”

“တော်ပြီ ... နင်တို့ဘက်က ထပ်ဆက်သွယ်စရာလည်း မလိုဘူး၊ ဒင်းကိုလည်း သမီးအဖြစ်ကနေ လူသိရှင်ကြားစွန့်လွှတ်မယ် ... ဒင်းဆီမှာပါသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း အလွဲသုံးစားလုပ်မယ်၊ မကြံနဲ့နော် ... အကုန်လာပြန်အပ်၊ နင်တို့ကို အချုပ်ထဲထည့်ပြစ်မယ်”

“သီတာရယ် ... တကယ်ပါပဲဟယ်၊ ကလေးတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းကို မခွဲခြင်ပါနဲ့တော့ ... ငါတို့သဘောတူလိုက်ကြရအောင်ပါ၊ ငါ့သားက လူတော်တစ်ယောက်ပါဟ ... ငါတို့စီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေတယ် ဘာလိုသေးလဲ ...”

“တော်စမ်းပါ မိတင်ရွှေ ... နင်တို့အကျင့်တွေ ငါမသိဘဲနေမလား ... လူယုတ်မာတွေ၊ အကျင့်လည်း မကောင်းဘူး”

ဒေါ်သီတာစိမ်း ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြီး ဖုန်းပိတ်ပြစ်လိုက်သည်။

“တောက် ... တကယ်ပဲ၊ ဟိုကောင်နဲ့ခိုးရာလိုက်ပြေးကြပြီ ထင်တယ် ... သေချင်တယ် မိစမ်းမြဲမြဲရယ် ... နင်ငယ်တဲ့အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ ...”

စိမ်းမြဲမြဲကိုပဲ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။ မိတင်ရွှေစကားတွေ သမီးစိမ်းကို သူတို့လက်ထဲမှ အပီအပြင်ဖမ်းချုပ်ကိုင်ထားနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာနေ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ရင်တွေ နာလိုက်တာ။ ခင်တို့သားအမိကတော့ မိမိဆီရောက်လာပြီး နှစ်သိမ့်အားပေးနေခဲ့ကြသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“သိတာရယ် ... ဖြေလိုက်ပါ ကံတရားပဲလေ ... ရှေးရေစက်
အခံရှိမှာပေါ့ ... ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ခင်ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... တကယ်ပါ
သိတာ့ကို ကူညီချင်တာပဲရှိတယ် ... တကယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ...
ဒေါသတွေလျော့ပါကွာ”

ခင် ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီး အားပါးတရ ငိုချပြစ်လိုက်မိသည်။

အခန်း (၁၉)

“ရှင် ... ရှင်တို့ဘာလုပ်တာလဲ ယုတ်မာလှချည်လား”

ကျွန်မ သတိရလာသောအချိန် ထွင်ခေါင်ဆွေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ
မှာရောက်နေကြောင်း သိလိုက်ရပြီး လူးလဲထမိသည်။

“စိမ်းရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ အတင်းရုန်းထွက်နေရတာလဲ၊
မောင့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား ... တစ်ညတောင် အိပ်ပြီးကြပြီ
လေ”

“ဘာ”

ကျွန်မ သတိရလာသည်။ အန်တီရွှေတိုက်တဲ့ အအေးဗူးကို
ဖွင့်သောက်ပြီးမှ အိပ်ချင်စိတ်တွေဖြစ်ပေါ်လာပြီး အိပ်သွား၏။
ယုတ်မာပက်စက်တဲ့အကြံပဲ။ တစ်ညတောင် အိပ်ပြီးပြီတဲ့။ ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“လွတ်ပါ ... ရှင်တို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ ထွင်ခေါင်ဆွေ”

“မောင်ပါ”

“ရှင်တို့တော်တော်လေး ယုတ်မာပက်စက်တာပဲ၊ ကျွန်မဆီ
က ဘာလိုချင်တာလဲ”

“စိမ်းကိုချစ်လို့ပါ ... စိမ်းက တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့လုပ်နေတော့ ကိုယ်စွန့်လွှတ်ရမှာကြောက်ပြီး အရယူဖို့ ကြံစည်မိတာပါ ...”

“အို ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲ ... ကျွန်မဆန္ဒမပါဘဲ ရှင်တို့အတင်းအကြပ်လုပ်တာ ... ကျွန်မလက်မခံနိုင်ဘူး၊ လူယုတ်မာတွေ”

ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ။ မေမေနဲ့ရဲရန်ရော ... ကျွန်မနဲ့ရဲရန်တို့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထွင်ခေါင်ဆွေတို့ သားအမိယုတ်မာကြတာပဲဖြစ်၏။ ကျွန်မကို လိမ်ခေါ်တယ်။ သွေးတိုးနေလို့တဲ့။ ထွင်ခေါင်ဆွေလည်း ရှိပါလျှက်နှင့် အိပ်ဆေးခပ်ထားသည် အအေးပူးကို အမှတ်တမဲ့ ကျွန်မသောက်မိလိုက်၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ အန်တီရွှေရော ထွင်ခေါင်ဆွေရော စိတ်ဓာတ်တွေ တော်တော်လေး အောက်တန်းကျကြတယ်။ သံယောဇဉ်အကြွင်းအကျန်တွေပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“လူယုတ်မာတွေ ကျွန်မကို ဒီလိုလုပ်လို့ရမလား ... ဖယ်”

“မောင်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြရအောင်ပါစိမ်းရယ် ... တရားရုံးမှာ လက်ထပ်မှတ်သွားထိုးကြမယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိမ်းက မောင့်ဇနီး ဖြစ်နေပါပြီ ...”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မသဘောမတူဘူး၊ ရှင်ဇနီးလည်း လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ... ပြန်မယ်၊ ကျွန်မတဝဆုံးပါပြီ ... ရှင်တို့အပေါ်ထားခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်လက်ကျန်လေးတောင် မရှိတော့ဘူး၊ မုန်းတယ် ... ရွံတယ် ... ဖယ်ပါ”

“စိမ်း ... အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ အန်တီသီတာက လုံးဝလက်မခံ

လို့လုပ်ရတာပါ ... ကြိမ်ကြိရာ ကြံစည်လိုက်တာပဲ ... မေမေက စိမ်းကို ချွေးမအဖြစ်ကနေ လက်လွှတ်မခံနိုင်လို့ပါ”

“ကျွန်မလည်း လက်မခံဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေးပဲ ... ကျွန်မပြန်မယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လွှတ်နော်”

“စိမ်းရယ် ... မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါကွာ ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင် အဝေးမခံနိုင်လို့ပါ။ စိမ်းကို လက်လွှတ်ရတော့မယ်ဆိုကာမှ အရမ်းချစ်မိလာတယ် ... ဒါကြောင့်ပါ”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ဖယ်ပါ၊ ကျွန်မပြန်မယ်”

“မင်း အအိုဖြစ်သွားပြီလေ ... ဟိုကောင်လည်း ညကလာသွားတယ်၊ မင်းကိုလက်ထပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး စိမ်း ...”

“ဟင်”

ရဲရန်လည်း မေမေနဲ့အတူတူလိုက်လာတယ်တဲ့။ ရဲရန်က ကျွန်မကို လက်ထပ်တာ လက်မထပ်တာက အရေးမကြီးပေမယ့် အရမ်းပဲအားနာသွားရသည်။ ကျွန်မအပေါ် စေတနာမေတ္တာကြီးမားတဲ့ အန်တီခင်နှင့်ရဲရန်။

“မောင်တို့လက်မှတ်သွားထိုးကြမယ် ... မောင့်ကို စိမ်းချစ်တယ်ဆို၊ စိမ်းပဲ မောင့်နောက်တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး မောင့်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောနေခဲ့တာလေ ... စိမ်း တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာသိလို့ မေမေနဲ့မောင် တိုင်ပင်ပြီး လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ခဲ့မိတာပါ”

“မသိဘူး ... ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မမုန်းတယ်၊ ရွံတယ်၊ သစ္စာမရှိတဲ့လူ ... ဖောက်ပြန်တယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ရှင်နဲ့တန်လို့လား”

“စိမ်း”

“ကျွန်မပြန်မယ် ... ရှင်မိန်းမတော့ လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ဖယ်ပါ ...”

ထွင်ခေါင်ဆွေကို တွန်းဖယ်ပြီး ကျွန်မအပြင်သို့ပြေးထွက် လာခဲ့သည်။

“ဟင် ... စိမ်းလေးလည်း ရောက်နေတာကိုး၊ သမီးအန်တီ ကပြောတော့ သားနဲ့သမီးတို့က ခိုးရာလိုက်ပြေးလာကြတာတဲ့ ဟုတ်လား”

“ရှင်”

ဧည့်ခန်းမှာ ထွင်ခေါင်ဆွေရဲ့အဖေ ရောက်နေသည်။ ကျွန်မ တို့ခိုးရာလိုက်ပြေးလာကြတာတဲ့။ အန်တီရွှေ ကလိမ်ကကျစ်မိန်းမ ကြီးပဲ။ ကျွန်မကို အိပ်ဆေးခတ်ပြီး အကြံပက်စက်စွာ သူ့သားနှင့် ညအိပ်စေခဲ့၏။ မုန်းတယ် ... ရွံတယ်။ လူယုတ်မာတွေရှေ့ကနေ ထွက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

“ညည်း ဒီလိုပြန်သွားလို့မဖြစ်ဘူး စိမ်းမြမြ ... အန်တီရွှေ သားနဲ့လက်ထပ်ရမယ် ... သားဖေဖေလည်း ရောက်လာတော့ အတော်ပဲပေါ့”

“ကျွန်မ လက်မထပ်ဘူး၊ ပြန်မယ် ... ရှင်တို့အားလုံးကို ထောင်ထဲထည့်ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မကို အိပ်ဆေးခတ်ပြီး ထွင်ခေါင်ဆွေ နဲ့ညအိပ်ခိုင်းတာပါ အန်ကယ် ... အတင်းအကြပ်ယူတာပါ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုလဲရွှေ၊ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲကွာ”
ဒေါ်တင်ရွှေကတော့ စိမ်းမြမြကို ဒီအတိုင်းလွှတ်လိုက်လို့

ဖြစ်ဘူးဆိုတာသိလိုက်သည်။ ယောက်ျားကိုလည်း ပြောပြထား ၏။ စိမ်းမြမြတက်က ဒီလောက်အထိခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်လိမ့် မည်ဟု မထင်မိပေ။

“ကျွန်မပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးပါ ... လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဘဏ်စာအုပ်ရောပဲ ...”

“ညည်း ဒီလိုလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး စိမ်းမြမြ ... ညည်းပဲ သားနဲ့ ပြန်ပေါင်းထုတ်နိုင်အောင် ကူညီပါဆို၊ ကျုပ်ကိုချောက်မတွန်းနဲ့ နော်”

“အရင်ကတော့ဟုတ်တယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှင်တို့သားအမိ ရဲ့ အတ္တကြီးပြီး လောဘတွေတက်နေကြတာသိလို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခွန်ပြစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

“ဘာအေ့”

စိမ်းမြမြ ပါးကို မိမိရိုက်ပြစ်လိုက်ဖို့ ရွယ်လိုက်စဉ် ကိုမြခေါင် က ဆွဲထားသည်။

“ရွှေ ... အဲဒီလိုစိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်နဲ့လေ ... စိမ်းလေး ထိုင်ပါဦးကွာ၊ အန်ကယ်တို့ ညှိနှိုင်းကြတာပေါ့”

“ဒီမှာ ညည်းပစ္စည်းတွေ ကျုပ်ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပေးနိုင်ဘူး၊ ညည်းဘဏ်စာရင်းထဲမှာရှိတဲ့ ငွေတစ်ဝက်ကို ထုတ်ပေးပါ ... ညည်း ကိုယ်တိုင် သားကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ ကျုပ်ကို အကူအညီတောင်း ထားတဲ့ အသံဖိုင် ငါ့မှာရှိတယ် ... ညည်းတို့မိသားစု အရှက်ကိုခွဲပြစ် မှာနော်”

ဒေါ်တင်ရွှေ တော်တော်အကြံပက်စက်ပြီး ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမကြီးပဲ။ ကျွန်မ နောင်တတွေရမိလာ၏။

မေမေစကားကို နားမထောင်ဘဲ ကန့်လန့်တိုက်ခဲ့သည်။ ဆန့်ကျင်ခဲ့၏။ ချစ်သူကိုပဲ စွဲလမ်းတကြီး ရူးသွတ်မတတ်ပြန်ရယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။ အခုတော့ သူတို့ထောင်ခြောက်ထဲ တိုးဝင်သက်ဆင်းပြေဖြစ်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ စိမ်းလေးရယ် ... သားနဲ့ပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါ။ သက်ဆိုင်ရာတွေ ဘာတွေတိုင်ရင်လည်း သမီးလေးစိမ်းပဲ အရှက်တကွဲဖြစ်ရမှာလေ ... ကဲပါ။ တရားရုံးသွားပြီး သားနဲ့လက်ထပ်ကြမယ်”

“ကျွန်မလက်မခံနိုင်ဘူး ... ရှင်တို့လိုချင်သလောက်ယူထားလိုက်ပါ ... ကျွန်မဘက်ကနေ ထုတ်ပေးမယ်။ ကျွန်မလက်ဝတ်ရတာတွေတော့ ပြန်ပေးပါ”

ရဲရန်အမေပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မပြန်ပေးရမယ်။ ကျွန်မရဲ့ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့စွာ စိတ်အလိုလိုက်လုပ်ဆောင်ခဲ့မိတာက တစ်သက်လုံးဖျက်ပြစ်လို့မရတော့တဲ့ အမဲစက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်လာရ၏။ ကျွန်မနောင်တတွေက နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ညည်းအိတ်ပဲ ... အဲဒီထဲမှာ ညည်းပစ္စည်းတွေအကုန်ရှိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဏ်စာရင်းထဲကငွေတစ်ဝက် ထုတ်ပေးပါ။ ကျုပ်သားလည်း နာမည်ပျက်ရတယ် ... ညည်းကြောင့်ပဲ”

“ရွှေရယ် ... ဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ။ စိမ်းလေးနဲ့သားကို လက်ထပ်ပေးမှဖြစ်မှာပေါ့။ ဖြစ်ပြီးတာက ဖြစ်သွားပြီလေ”

ဦးမြခေါင်ကတော့ စိမ်းလေးကို ဒီအတိုင်းလွှတ်လိုက်လို့ မဖြစ်ပေ။ မိမိတို့မှာ ပြဿနာတွေအများကြီးရှိနေသေးသည်။ ရွှေကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်ပြီး လေချိုသွေးလိုက်၏။ စိမ်းသွားတိုင်

ရင် မလွယ်ဘူး။

“စိမ်း ... ထိုင်ပါဦးကွယ် အခြေအနေက ဖြစ်သွားပြီပဲ။ သားဘလည်း စိမ်းကိုချစ်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်လေးထဲက အတူတူတွဲလာကြတဲ့ ငယ်ချစ်ဦးတွေလေ ... ဒေါသကို ရှေ့မထားဘဲ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်သွားထိုးကြရအောင်ပါနော် စိမ်း ... ”

“ဟင့်အင့် ကျွန်မတိုင်လည်းမတိုင်ဘူး။ ကျွန်မဘဝနဲ့ကျွန်မပဲ ကျွန်မမိုက်မိမဲ့တွေအတွက် အပြစ်ကို ကျွန်မခံမယ်”

“စိမ်းမြမြ ... မင်းဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းမာနေရတာလဲ။ မင်းပဲ ငါ့နောက်လိုက်ပြီး နောက်ယုတ်နေခဲ့တာလေ ... မင်းကြောင့်ပဲ ငါ့ချစ်ရတဲ့ ခက်နဲ့လည်းကွဲခဲ့ရတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ... ခင်ခက်ခက်ခိုင်ခိုင်က ရှင့်ကို ဖြတ်သွားတာက ရှင့်ထက်သာတဲ့လူကိုတွေ့လို့လေ ကျွန်မဝဋ်လည်တာပဲ”

“ဖြန်း”

“သားမလုပ်နဲ့လေ ... စိမ်းလေး စိတ်ဆိုးအောင်မလုပ်နဲ့။ အန်ကယ် တောင်းပန်ပါတယ် စိမ်းရယ် ... ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ သားနဲ့ သမီးက ငယ်ချစ်တွေလေ ... ”

“တော်ပြီ ကိုမြခေါင်၊ ပြောမနေနဲ့တော့။ ညည်းကို လွှတ်ပေးနိုင်ဘူး ... ဒီကနေ ညည်းတစ်ဖဝါးမှ ခွာလို့ရမယ်မထင်နဲ့ စိမ်းမြမြ၊ ငါတို့အကြောင်းသိတယ် မဟုတ်လား ... ဘယ်လို အေးအေးဆေးဆေး ငွေထုတ်ပေးပါ”

“စိမ်းလေးရယ် ... မရွှေပြောသလိုလုပ်ပေးလိုက်ပါ။ တိုင်

ဟယ်တောဟယ်ဆိုရင် စိမ်းဂုဏ်သိက္ခာရှိသေးတယ်လေ၊ အန်ကယ်ကတော့ အကျယ်အကျယ်မဖြစ်စေလိုဘူး”

ရှင်တို့တစ်မိသားစုလုံး ယုတ်မာကောက်ကျစ်လိုက်ကြတာ ဦးမြခေါင်လည်း အတူတူပဲ။ ကျွန်မကိုအချို့သတ်ပြီး သူမတောင်းဆိုတာတွေ လုပ်ပေးအောင်ပြောနေတာပါ။ ကျွန်မလုပ်ပေးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ကျွန်မအမှားပဲ အချစ်ရူးပြီး ကျွန်မထင်တိုင်းလျှောက်လုပ်ခဲ့မိ၏။ ဒေါ်တင်ရွှေက ကျွန်မအိတ်ကိုယူထားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခုက ထွင်ခေါင်ဆွေတို့ မိသားစုအပေါ်ကျရောက်လာခဲ့တော့၏။ သင်ဆိုင်ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်လာကြသည်။

“တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့နော် ထိုင်နေကြ ... ဦးမြခေါင်ရော ဒေါ်တင်ရွှေရော မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ ရောင်းဝယ်မှုနဲ့ စစ်ဆေးရမယ် ခင်ဗျားတို့ကို ဖမ်းဝရမ်းပါတယ် ... ရှာကြဟေ့၊ သေသေချာချာရှာ နော်”

“ဟုတ်”

လောကကြီးက တကယ့်ကိုကြောက်စရာကောင်းလွန်းသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး ပစ္စည်းတွေ ဖမ်းမိသွား၏။ သူတို့ချမ်းသာလာတာ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေလုပ်လို့ပဲ။ ရွံ့မုန်းစရာကောင်းလွန်းတဲ့ မိသားစုတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

“ဒီမှာပစ္စည်းတွေ ဦးမြခေါင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဒီမနက် သယ်လာတာ သတင်းရတယ် ... ခင်ဗျားမိန်းမကလည်း ရောင်းဝယ်နေကြောင်း အထောက်အထားတွေရှိတယ် ... ကဲ ... နှစ်

ယောက်လုံးကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြတော့”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့သူတွေကို စစ်ဆေးသည်။ သက်သေတွေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးကြရ၏။ ကျွန်မကိုတော့ အပြစ်မရှိဘဲ ဧည့်သည်အဖြစ် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီကလေးမက ဒီအိမ်ကိုဝင်ထွက်နေတဲ့ သူတို့သားရဲ့ချစ်သူပါ ... ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒီအမှုနဲ့မပတ်သက်ပါဘူး ... လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ပြောဆိုထောက်ခံလိုက်သည်။

“မင်းကတော့ ဘယ်မှထွက်မသွားနဲ့ဦး ... စစ်ဆေးစရာရှိရင် စစ်ဆေးဖို့ပါ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်မကားရော သူ့ကိုမေးပေးပါ သူတို့ယူထားလို့ ... ”

ဒေါ်တင်ရွှေက မကြိတ်နိုင် မခဲနိုင်နှင့် ကားကိုထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

“စိမ်းလေး ... အန်တီရွှေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ လောဘရမက်ရဲ့သားကောင်အဖြစ် ဒီလမ်းပဲလျှောက်ရမှာလေ ... သားကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့တော့ ... ငါတို့လုပ်တဲ့ကိစ္စ သားလုံးဝမသိဘူး အမှန်တွေပါ”

ကျွန်မနာကြည်းစွာဖြင့် အိတ်လေးဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ရှင်တို့သားကို ကျွန်မ ဘာမှဆက်မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ အရှက်သိက္ခာထက် မေမေဂုဏ်သိက္ခာကို ကျွန်မ ကာကွယ်ပေးရမယ်လေ။ သူတို့ကို ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“မေမေ ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အချစ်ကြောင့် ခဏ

ရှင်မြတ်နိုး

လေး ရူးသွတ်မှုက ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံး ပေးဆပ်လိုက်ရပါတယ်”
 မေမေ့ဆီပဲ ပြန်မယ်။ ရဲရန်တို့ကို တောင်းပန်မယ်။ သူတို့
 ပေးထားတာတွေကို ပြန်ပေးရမယ်။ ကျွန်မ မှားသွားပါတယ် ရဲရန်
 ရယ်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူများပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျွန်မ
 အတ္တကို အသုံးချလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မဘဝ မသန့်ရှင်းတော့ဘူး
 ရဲရန်နဲ့လည်း လက်မထပ်ပါဘူး။ ကျွန်မအမှားအတွက် ဖြစ်ပျက်သမှု
 အဆိုးတွေကို ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ခံယူသင့်ပါတယ်။ မေမေဆီ
 သွားမယ်။ အနူးအညွတ်တောင်းပန်မယ်။ ရင်တွေ ဗလောင်ဆူပွင့်
 နေသည်။

အခန်း (၂၀)

“မေမေ ...”

“နင့်လိုသမီးမျိုး ငါ့မှာမရှိဘူး။ ဟိုကောင်က နင့်ကိုမောင်း
 ထုတ်ပြစ်လိုက်ပြန်ပြီလား ... နင့်မျက်နှာကို ငါမမြင်ချင်ဘူး ထွက်
 သွား ...”

“သမီး ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပေးပါ မေမေ ...”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ပြန်လာရတာလဲ။ ဟိုကောင်နဲ့ခိုးရာလိုက်
 သွားပြီးမှ ဘာလဲ ... နင့်ကို မတင်ရွှေက သဘောမတူဘူးဆိုပြီး
 မောင်းထုတ်လိုက်လို့ ပြန်လာတာလား စိမ်းမြမြ ...”

သမီး စိမ်းမြမြပုံစံက တကယ့်ကို ဖရိုဖရဲနှင့်အင်အားတွေ
 ချိနဲ့နဲ့နှင့် ဒေါ်သီတာစိမ်း ဒေါသတွေပေါက်ကွဲမတတ် ထွက်နေ
 သည်။

“ခင်နဲ့မောင်ရဲရန်ကို ငါဘယ်လိုမျက်နှာပြရမလဲ စိမ်းမြမြ
 ညည်း ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို ခုတုံးလုပ်ရတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ ... ကျွန်မ ရှင်းပြပါရစေ၊ နားထောင်

ပေးပါနော်”

“မထောင်ဘူး ... နင့်မျက်နှာလည်း လုံးဝမမြင်ချင်ဘူး၊ အခု နင်ယူသွားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ အားလုံးပြန်အပ်ရမယ် _ ပေးစမ်း ...”

“သမီးပေးမှာပါ၊ အန်တီခင်ကိုလည်း တောင်းပန်ချင်ပါတယ် သမီးဘဝက လူယုတ်မာမိသားစုရဲ့ ခြေနင်းဖျက်စီးပြစ်တာကို ခံလိုက်ရပါတယ်”

“နင် ဘာဖြစ်လို့သွားပတ်သက်လဲ ... ငါ့စကားကို နင်လုံးဝ နားမထောင်ဘူး၊ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အရေးမကြီးပေမယ့် ခင်နဲ့ မောင်ရဲရန်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ငါသေပြစ်ချင်ပါတယ်”

“မေမေရယ် ... စိမ်းမှားသွားပါတယ် ... သူတို့ကျေနပ်တဲ့ အထိ တောင်းပန်ချင်တာပါ ... ပြီးရင် စိမ်းထွက်သွားပေးပါ့မယ် အန်တီရွှေတို့ကိုလည်း ရဲတွေက ဖမ်းသွားပါပြီ”

“ဘာ”

မေမေ့ကို ရှိခိုးဦးချပြီး အဖြစ်အပျက်တွေကို ရှင်းပြလိုက်ရ သည်။

“သူတို့က လူယုတ်မာတွေပါ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေလည်း ရောင်းဝယ်ကြတယ်တဲ့ ... သူတို့အိမ်မှာ အများကြီးမိသွားတယ်၊ အန်ကယ်မြခေါင်ကိုယ်တိုင် သယ်လာတာပါ”

“ဟင် ... ကောင်းတယ်၊ လူယုတ်မာတွေ မသမာနည်းနဲ့ ချမ်းသာပြီး ဘဝင်ကမြင့်နေသေးတယ်”

“သမီးက ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ အန်တီရွှေ ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့

သွားလိုက်မိတာပါ ... သွေးတွေအရမ်းတိုးနေလို့ဆိုပြီးလေ ...”

မေမေ့ကို အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးရှင်းပြလိုက်မှ နား လည်သဘောပေါက်သွားသည်။

“မတင်ရွှေ တော်တော်ယုတ်မာတာပဲ ... ကောင်းတယ်၊ ဒင်းတို့အပြစ် ဒင်းတို့ခံရတာပဲ”

“သမီးလေး ... အန်တီခင်တို့ပစ္စည်းတွေနဲ့ ခံပြင်းလွန်းလို့ သွားမိတာပါ ... သမီးနောင်တတွေ အရမ်းရပါတယ် ... သမီးအရမ်း မှားသွားပါတယ် မေမေ ...”

သမီးစိမ်းမြမြ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသည်။ ဒေါသဖြစ်ရပေ မယ့် သမီးလေးအဖြစ်ကို မခံစားနိုင်။ သနားသွား၏။ သမီးခန္ဓာ ကိုယ်လေးအား ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

“စိမ်းရယ် ... မေမေတို့ကကြံမှာပဲလေ ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့ မလဲ ... မောင်ရဲရန်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ရဲရန်ကို စိမ်း လက်ထပ်တော့ပါဘူး မေမေ ... စိမ်းနိုင်ငံ ခြားကဲ့ပဲ အပြီးအပိုင်ထွက်သွားတော့မှာပါ၊ လူယုတ်မာထွဋ်ခေါင် ဆွေကိုလည်း တိုင်မနေတော့ပါဘူး၊ ထပ်ပြီးတော့လည်း အရှက်ကွဲ မခံနိုင်ဘူး ... အန်တီခင်ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပြန်ပေးချင်ပါတယ် မေမေ စီစဉ်ပေးပါနော်”

“အင်း ... ပေးရမှာပေါ့၊ ယူထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပေးမယ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့တောင် အရမ်းခက်တယ်”

“သမီးကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ပါ့မယ် ... သမီးကျေးဇူးရှင် တွေကို စော်ကားမိလို့ထင်တယ် ဘဝပျက်တဲ့အထိ ဖြစ်ရပြီလေ” ကျွန်မကျောင်းကိုလည်း ဆက်မတက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နိုင်ငံခြားကိုပဲ အပြီးအပိုင်ထွက်သွားတော့မယ်။ ရဲရန်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာပင် ကျွန်မ ကြောက်နေသည်။

“စိမ်း”

“မေမေ”

“ထ ... အနားယူလိုက်တော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ... ဖြစ်လာပြီဆိုတော့လည်း ရင်ဆိုင်ကြရမှာပဲလေ”

“မေမေရယ်”

“သမီးအနားယူလိုက်တော့ ... ခင့်ဆီ မေမေဖုန်းဆက်မယ်၊ သူတို့ပြောသမျှ ခံရတော့မှာပဲလေ”

သမီးလေးကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်တော့ပေ။ မိမိတို့ ကံကြမ္မာပဲ။ အရှက်တကွဲနှင့် အမူလည်းထပ်မလုပ်လိုတော့ပေ။ ဒင်းတို့နှင့် ထပ်ပြီးပတ်သက်ဆက်နွယ်ရမှာ မုန်းမိသည်။ ခင့်ဆီဖုန်းဆက်လိုက်၏။ အခုလောက်ဆိုရင်တော့ ခင်သိလောက်ပြီထင်သည်။

“ခင်ရေ ... တွေ့ရအောင်ပါ။ ခင့်ကိုပြောစရာတွေရှိလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သိတာရယ် ... စိမ်းလေး နေမကောင်းဘူးဆို၊ သားပြောတာပဲ ... ခင်လာတွေ့မလို့ဟာ ဒူးနာနေလို့ ...”

ခင် မသိသေးပါလား။ မောင်ရဲရန်က ပြောပြထားပုံမရပေ။ ရင်တွေ့နာလိုက်ရတာ မောင်ရဲရန်ရဲ့ မေတ္တာစေတနာတွေ ကြီးလိုက်တာ။ စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့ အချစ်စစ်တွေပါ။

“သားကို လွှတ်လိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေ ခင်ရယ် ... သိပ်လည်း အရေးမကြီးပါဘူးလေ”

“စေ့စပ်ပွဲအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာ သားစီစဉ်နေတယ်၊ ဘာတွေလိုအပ်သေးလဲ သိတာ”

“မလိုပါဘူး ... သမီးစိမ်းက နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်လေ၊ အားလုံး ပြည့်စုံနေပြီ”

ဒေါ်သိတာစိမ်း မျက်ရည်တွေမဆည်နိုင်တော့။ သမီးလေးနှင့် လက်ထပ်ပေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ မိမိလည်း သမီးနှင့်အတူတူ အရေးကိုပဲထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ညနေစောင်းတော့ မောင်ရဲရန်ရောက်လာ၏။ စိမ်းပြန်ရောက်နေပြီဆိုတော့ ဝမ်းသာသွားသည်။

“စိမ်း ဘယ်သွားနေတာလဲ ... ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ ခရီးလွန်သွားတာ မဟုတ်လား”

မိမိဘယ်ကနေဘယ်လိုစပြောရမှန်း မသိ၍ သမီးနှင့်တွေ့ဆုံဖို့ပဲ ပြောပြီး မိမိအိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“စိမ်း ... အပြင်မှာ ရဲရန်ရောက်နေတယ်၊ သူတို့သားအမိက ဘာမှမသိသေးဘူးထင်တယ်၊ အမှန်အတိုင်းတွေပဲ ပြောပြလိုက်ပါ၊ ပစ္စည်းတွေလည်း အပ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

မေမေကိုလည်း သနားမိသည်။ ရဲရန်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုပေမယ့် ကျွန်မ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရမည်ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့၏။ ကျွန်မမျက်နှာပြင်တွေ ပူထူပြီး စိတ်တွေ ခြောက်ခြားနေသည်။

“စိမ်း”

“ရဲရန်”

“ဘာတွေခရီးလွန်သွားရတာလဲကွာ ... အန်တီသိတာ”

အရမ်းစိတ်ပူပြီး ရှာနေတာ”

“ရဲရန်”

“ဟင်”

“အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ကျွန်မရှင်းပြပါရစေ။ အခု ပြောတဲ့စကားတွေက ကျွန်မဘဝနဲ့ရင်းပြီး အမှန်တွေပါ ရဲရန်”

“စိမ်း ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မပြောလည်းရတယ်နော်၊ စိမ်းတစ် ညပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စ ဘယ်သူမှမသိကြပါဘူး ... ကိုယ့်မေမေရော ပဲ ... စိမ်းဘာတွေပြောမှာလဲ၊ ကိုယ်မကြားရဲတာတွေလားကွာ”

“ရဲရန် နားထောင်မှဖြစ်မှာမို့ပါ။ သေသေချာချာ နားထောင် ပေးပါ ရဲရန် ...”

ကျွန်မဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေအားလုံး မခြင်းမချန် အမှန်တွေ ပြောပြလိုက်သည်။ ရဲရန် အရမ်းကြီးတုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားမယ် ထင်တာ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ကျွန်မကိုကြည့်သည်။

“စိမ်း”

“ဟင်”

“ကိုယ် စိမ်းကိုချစ်တယ် ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ တခြား ဘာကိုမှ ကိုယ်မသိချင်ဘူး ... အခုကိစ္စထားလိုက်တော့ ပစ္စည်းတွေလည်း ဘာမှပြန်ပေးစရာမလိုဘူး ... ကိုယ်နဲ့စိမ်း လက်ထပ်ကြမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးရဲရန် ... လုံးဝလက်မခံပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မအပျို စင်မဟုတ်တော့ဘူး ... တစ်နေ့နေ့ ရဲရန်နောင်တရမှာပါ။ နစ်နာမှု တွေဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ် ... ဒါကြောင့် ကျွန်မခြင်းပယ်ပါရစေ။ လက်ထပ်ပွဲမလုပ်နိုင်တော့ဘူး”

“စိမ်း ကိုယ့်ကိုမချစ်လို့လား၊ စိမ်းချစ်လာတဲ့တစ်နေ့ကို ကိုယ် စောင့်ပါတယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စေ့စပ်ပွဲကိုတော့ ဆက်လုပ်ပါရစေ ကွာ ... ကိုယ် စိမ်းကို အရမ်းချစ်တယ်၊ မနေ့ညက ကိုယ့်ရင်တွေ မီးတောက်နေတာပါ။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးတာမဟုတ် ပါစေနဲ့လို့ ကိုယ်တစ်ညလုံး ဆုတောင်းနေရတာ”

“ဟင့်အင်း ... ရဲရန်ကိုမချစ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မသန့် ရှင်းတော့တဲ့ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်က ရဲရန်ရင်ခွင်နဲ့မတန်လို့ပါ”

“စိမ်းရယ်”

သူ ... ဘယ်လိုမှထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ စိမ်းကိုယ်လုံး လေးအား တင်းကြပ်စွာပွေဖက်ထားမိသည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အနူးအညွတ် တောင်းပန်တာ ပါနော် ... ဒီကိစ္စ အန်တီခင်ကိုလည်း လိမ်မထားချင်ပါဘူး၊ ဖွင့်ပြော မယ် ... ကျွန်မစိတ်တွေကို လုံချင်တယ်”

“ကိုယ် နားလည်ပါပြီ စိမ်းရယ် ... မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ အတိုင်းလုပ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုတော့ မိတ်ဆွေအဖြစ် အဆက် အသွယ်မဖြတ်လိုက်ပါနဲ့၊ ကိုယ် တောင်းဆိုတာပါ”

စိမ်းအနေနှင့် လောလောဆယ်တော့ နာကြင်ခံစားရမှာပဲ ဖြစ်သည်။ သူကတော့ စိမ်းဘာတွေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ချစ်မိနေ၏။ အခုအချိန်မှာ ပိုပြီးတော့တောင် အားပေးနှစ်သိမ့်မှုပေးလိုသည်။

“စိတ်ချပါနော် ရဲရန်က ကျွန်မရဲ့ထာဝရမိတ်ဆွေပါ ... အန်တီခင်က ပစ္စည်းတွေပြန်လက်ခံဖို့ ရဲရန်ပဲစီစဉ်ပေးပါနော် ... တောင်းဆိုပါတယ်လေ”

“စိမ်းဖြစ်စေချင်တာတွေအားလုံးဖြစ်အောင် ကိုယ်စီစဉ်ပေး

ပါမယ် ... နိုင်ငံခြားမှာလည်း နေနိုင်အောင် ကိုယ်စီစဉ်ပေးပါရစေ။
စိမ်း လက်ခံပေးပါ ... ကိုယ့်ကိုဆက်ပြီး သူငယ်ချင်းအဖြစ် အသိ
အမှတ်ပြုပေးမယ်ဆိုရင်လေ ... ”

“ရဲရန်ရယ် ... ”

ရဲရန် ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ဖက်တွယ်၍ ငိုပြစ်ချင်သည်။ မဖြစ်နိုင်
တော့ပါဘူး။ ရဲရန်ကို ကျွန်မချစ်မိသွားပြီဆိုရင်တောင် လက်ထပ်ဖို့
ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ရဲရန်ကို မနစ်မွန်းစေချင်၍ဖြစ်
၏။ မေမေ့ကိုလည်း နှစ်သိမ့်သည်။

“အန်တီသီတာလည်း ဘာမှမျက်နှာမပူပါနဲ့၊ မာဇီက
နားလည်သဘောပေါက်လွယ်သူပါ”

ရဲရန်ရဲ့ အကူအညီနှင့် အန်တီခင်ထံ ပစ္စည်းတွေပြန်အပ်နိုင်
ခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်မှာ မနေလိုတော့ မေမေနှင့်ကျွန်မတို့နှစ်
ယောက်လုံး နိုင်ငံခြားမှာပဲ နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။

“ကိုယ်လည်း မကြာခဏ လာမှာနော် စိမ်း ... ”

“အင်းပါ”

ကျွန်မနှင့်မေမေ ဒီမှာလုပ်စရာရှိတာတွေ အပြီးအပြတ်လုပ်
ပြီး နိုင်ငံခြားကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရဲရန် အတင်းအကြပ်တောင်း
ဆိုသဖြင့် သူ့အထောက်အပံ့ကို လက်ခံလိုက်ရ၏။

အချိန်တွေက ဖြည်းဖြည်းကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ
ကျွန်မရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ လိုက်ရတဲ့ ခါးခါးသီးသီး အဖြစ်အပျက်တွေ
က ခံနိုင်ရည်ရှိလာခဲ့သည်။

“စိမ်းရယ် အချိန်တွေလည်းကြာညောင်းသွားပါပြီ၊ ကိုယ်တို့
လက်ထပ်ကြမယ် ... စိမ်းနှလုံးသားထဲမှာ ကိုယ့်ကိုချစ်နိုင်သေး

လို့လားကွာ”

ကျွန်မ နိုင်ငံခြားမှာနေထိုင်တဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး
ရဲရန် ကူညီခဲ့သည်။ အန်တီခင်လည်း မြန်မာပြည်မှာပင် ဆုံးသွားခဲ့
၏။ အန်တီခင်က လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုခဲ့တိုင်း ကျွန်မငြင်းဆန်
နေခဲ့သည်။ မေမေလည်း ဆုံးသွားပြီ။ ရဲရန်နှင့်လက်ထပ်ဖို့ မေမေ
အထပ်ထပ်တိုက်တွန်းနေခဲ့သည်။

“သမီး မောင်ရဲရန်ကို မချစ်နိုင်သေးဘူးလားကွယ် ... မေမေ
ကတော့ မောင်ရဲရန်လက်ထဲ အပ်ခဲ့ချင်တယ်၊ အချိန်တွေက ကြာပြီ
ပဲ ... မြန်မာပြည်ပြန်ပါ။ မောင်ရဲရန်နဲ့ လက်ထပ်ပါတော့”

မေမေ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲနေ
လို့မဖြစ်ပေ။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေလည်း ကားအက်စီးဒင့်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ဆုံး
သွားပြီဖြစ်သည်။ သူ့အဖေနှင့်အမေကလည်း ထောင်ဒဏ်နှစ်ရှည်ကျခံ
ရပြီး သတင်းအစအနပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။ ရဲရန်ရဲ့ စိတ်နှလုံးသား
ဖြူစင်မှုနှင့် ကျွန်မအပေါ် အချစ်ကြီးချစ်မြတ်နိုးကြောင်း ကျွန်မ
နှလုံးသားတွေက အသိအမှတ်ပြုလာနိုင်ပြီဖြစ်သည်။

“စိမ်း ပြန်လာခဲ့ပါ ... ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြမယ်၊ ကိုယ်
စိမ်းကို အရမ်းချစ်တယ် ... ကိုယ်နဲ့စိမ်းတို့ လက်ထပ်ဖို့ လူကြီးတွေ
ရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒပါကွာ”

ရဲရန် တောင်းဆိုနေတာတွေကို ဆက်ပြီး ကျွန်မ ဥပေက္ခာ
မပြုနိုင်တော့ပေ။ ကျွန်မအတော်လေး ရင့်ကျက်လာပါပြီ။ ရဲရန်
မသိလို့ပါနော် ကျွန်မနှလုံးသားထဲက ရဲရန်ကို ချစ်မိနေပြီဖြစ်လို့
လေ။ ကျွန်မလည်း ရဲရန်ရဲ့တောင်းဆိုမှုတွေကို ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်း

ရှင်မြတ်နိုး

မရှိတော့။ ချစ်သူရှိရာ မြန်မာပြည်ကို ကျွန်မပျော်ရွှင်စွာပြန်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“ရဲရန်ရယ် ... ကျွန်မလေ ရဲရန်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ် ... ကျွန်မကို ဦးဆောင်လမ်းညွှန်ပြန်ပြန်တုံ့ အရှင်သခင်တစ်ယောက်ပါ”
ကျွန်မစကားတွေကို ကြားလိုက်တော့ ရဲရန်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။

“ရဲရန်ဆီမှာ ကျွန်မတစ်ခုလောက် အနူးအညွတ်တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“ဘာများလဲ စိမ်းရယ် ... တောင်းဆိုပါ။ စိမ်းပျော်ရွှင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကျေနပ်စွာ လက်ခံပါမယ်”

“အဲဒါကလေ ရဲရန်ကို ကျွန်မမြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်ခွင့်ပြုပါသခင် ... ”

ဖြိုး။